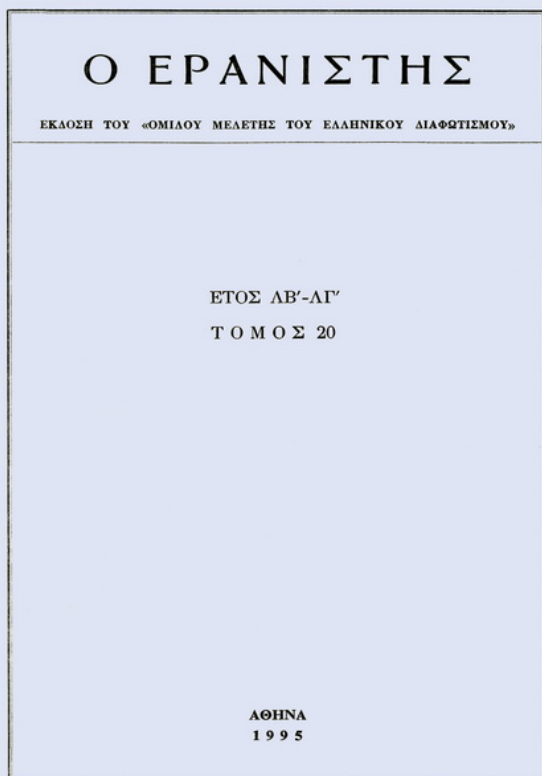

The Gleaner

Vol 20 (1995)

Οι αναβαθμοί της απομνημόνευσης και οι
πολιτικές στρατηγικές μιας οικογένειας

Ευτυχία Δ. Λιάτα

doi: [10.12681/er.244](https://doi.org/10.12681/er.244)

To cite this article:

Λιάτα Ε. Δ. (1995). Οι αναβαθμοί της απομνημόνευσης και οι πολιτικές στρατηγικές μιας οικογένειας. *The Gleaner*, 20, 163–233. <https://doi.org/10.12681/er.244>

ΟΙ ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

*«Ὁ ἔχων ἀπαίτησιν νὰ ᾔηται ἀρχηγός, θυσιάζει αὐτοθymήτως
ἀείποτε τὰ ἑαυτοῦ συμφέροντα χάριν τῶν οἰκογενειακῶν, καὶ
οὐδέποτε ἐκμεταλλεύεται τὰ τῆς οἰκογενείας, καὶ δῆ, τὰ τιμαλ-
φέστερα χάριν τῶν ἑαυτοῦ.»*

(Επιστολή Ανδρέα Α. Δεληγιάννη προς
Θεόδωρο Π. Δεληγιάννη, 22/9/1873.)

ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΗ Η ΒΑΘΙΑ ΑΝΤΙΔΙΚΙΑ μεταξύ στρατιωτικών και πρου-
χόντων, των «πολιτικών», όπως νωρίς ονομάστηκαν, για τη σπου-
δαιότητα του ρόλου που καθεμιά από τις δύο αυτές κοινωνικές ομάδες δια-
δραμάτισε στην ελληνική Επανάσταση. Αντιδικία που αποκρυσταλλώνε-
ται σε πολιτικό λόγο όταν οι πολεμικές συγκρούσεις έπαυσαν πλέον, και
στην ουσία επαναλαμβάνει όσα στοιχεία πολιτικού λόγου ενείχαν ρήξεις που
είχαν ήδη συμβεί κατά τη διάρκεια του Αγώνα. Στο πεδίο της εξασφάλισης
προνομίων και ανταμοιβών από την κυβέρνηση όσοι συνεισέφεραν, κυρίως
σε υλικά μέσα, εμπλέκονται σε μία διεγκυστίνδα διεκδικήσεων κάτω από
το ένδυμα των οφειλόμενων αποζημιώσεων· ο λόγος λοιπόν για το μέγιστο
μερίδιο και ο δρόμος προς το επιδιωκόμενο ο ίδιος για όλους: περνάει σε
πρώτο επίπεδο από τη διογκωμένη προβολή —επιτυχέστερα μάλιστα δι’
αποδείξεων— του ρόλου που ο διεκδικητής διαδραμάτισε σ’ εκείνο τον
κοινό αγώνα, και σε δεύτερο επίπεδο από την υποβάθμιση του ρόλου των
άλλων. Με τη μέθοδο συνήθως των αποσιωπήσεων, της παραγνώρισης
και όχι πάντα απαραίτητα της καταγγελίας διαμορφώνεται η εικόνα των
ιστορικών γεγονότων και των προσώπων που πρωταγωνίστησαν σ’ αυτά.
Ο επίζηλος ρόλος του πρωταγωνιστή δεν επιφέρει μόνο δόξα αλλά και
υλικά αγαθά: γι’ αυτό και πολλοί οι εκ των υστέρων διεκδικητές-του σε
ένα συντελεσμένο πολυπρόσωπο δράμα, όπου η σαφής διάκριση των ρόλων
και δύσκολα κατορθωτή ήταν και όχι πάντα ξεκάθαρη.

Μόνοι αδιάψευστοι μάρτυρες τα γραπτά τεκμήρια: όμως κι αυτά δεν
υπήρχαν πάντα, μολοντί κάποιοι φρόντιζαν ακόμα και μέσα στη δίνη του
πολέμου να τα εξασφαλίσουν και να τα διαφυλάξουν, κάποτε δίχως την
επιθυμητή ως το τέλος επιτυχία. Το μόνο που απέμενε πλέον ήταν η προ-
σωπική μαρτυρία των αγωνιστών, όσων επέζησαν· αυτοί βίωσαν τα γεγο-
νότα, έστω κι αν τ’ αντιμετώπισαν από διαφορετική σκοπιά ο καθένας και

έτσι, όταν υποχρεώθηκαν να τ' ανακαλέσουν, τ' αναπαράστησαν αναμφίβολα με αρκετή υποκειμενικότητα, όμως κυρίως αυτοί υπήρξαν μάρτυρες γεγονότων. Βέβαια, οι πράξεις, τα συμβάντα συντελέστηκαν μ' ένα και μοναδικό τρόπο· η πρόσληψη και η εκ των υστέρων εκτίμηση υπήρξε διαφορετική, συχνά συνειδητά παραμορφωμένη αποβλέποντας στο προσδοκώμενο κέρδος (ηθικό και υλικό), κάποτε αθέλητα ως φυσική συνέπεια μιάς προδοτικής μνήμης, η οποία, όταν ύστερα από μακρό χρονικό διάστημα αναγκάζεται ν' ανακαλέσει σκηνές από το παρελθόν —στην πλεινότητά τους δυσάρεστες— συγχέει το πλαστό, το επιθυμητό, με την αλήθεια του συντελεσμένου γεγονότος. Έτσι η ιστορική πραγματικότητα επιδέχεται την πρώτη της ιδεολογική χρήση ενώ ακόμα είναι νωπή, σχεδόν ζωντανή και μάλιστα από τους ίδιους τους δημιουργούς-της.

Οι αγωνιστές, οι άνθρωποι της Επανάστασης που βίωναν και διαμόρφωναν τα γεγονότα δίνοντας καθημερινά αγώνα ζωής και θανάτου, δεν σκέφτονταν το απώτερο μέλλον, μονάχα το εγγύς, το αύριο και με τους ίδιους από την πλευρά των ζωντανών έχοντας κερδίσει το παιχνίδι με το θάνατο. Πολύ περισσότερο οι άνθρωποι του Αγώνα δεν οραματίζονταν δάφνες και δόξες που άλλωστε ποιος ξέρει αν είχαν καν συνείδηση, έστω και αμυδρή εικόνα, από ποιόν να τις περιμένουν· όλα για την πατρίδα, καθώς όμνυαν. Τούτο, ωστόσο, δεν σημαίνει ότι αδιαφορούσαν για την καταγραφή των πράξεών-τους, δηλαδή του παρόντος: θέλουν να δουν τ' όνομά-τους, τα πολεμικά-τους έργα στα «Ελληνικά Χρονικά» του Μεσολογίου λόγου χάρη και αντιδρούν στην αποσιώπηση. Όμως, τί άλλο ήταν στο μυαλό τους αυτή η πατρίδα πέρα από ένα ιδεολόγημα; Οχι ασφαλώς κυβέρνηση και υπουργοί κι αξιώματα και Σύνταγμα και γραφειοκρατία κι αλισβερίσι· αυτά προέκυψαν αργότερα. Στη διάρκεια του Αγώνα οι φιλοδοξίες ικανοποιούνταν από ιεραρχικά συστήματα, στρατιωτικά, πολιτικά, διοικητικά, που είχαν ήδη τεθεί σε εφαρμογή.

Κι οι απομνημονευματογράφοι του '21, αγωνιστές κι οι ίδιοι, δεν είναι πολεμικοί ανταποκριτές, ουδέτεροι παρατηρητές του δικού-τους αγώνα. Είναι άνθρωποι που πέρασαν μέσα από τη φωτιά, τους άγγιξε η ανάσα του θανάτου, αλλά γλίτωσαν· κι η πρώτη-τους μετεπαναστατική σκέψη, αν λεγόταν —σίγουρα με ανακούφιση— θα ήταν η φράση του μακρινού εκείνου προγόνου-τους με την τόσο διαφορετική όμως στάση μπροστά στο ίδιο γεγονός αλλά και το ίδιο επιδιωκόμενο: «ψυχὴν δ' ἔξεσάωσα».¹ Οι αγωνιστές του '21, μολονότι νικητές ως προς το μείζον, το γενικό, αισθά-

1. *Archiloque Fragments*, εκδ. «Les Belles Lettres», Παρίσι 1968, αρ. 13.

νονται εν ταυτώ και νικημένοι σε προσωπικό επίπεδο. Είναι άνθρωποι κουρασμένοι, υλικά ρημαγμένοι, απογοητευμένοι και πικραμένοι πολλοί απ' αυτούς, που πέρασαν μέσα από μιά λαίλαπα κι αν στάθηκαν τυχεροί κι έμειναν αλώβητοι σωματικά —όσοι έμειναν— πόσοι στ' αλήθεια γλίτωσαν με την ψυχή και το ηθικό ακέραια;

Όταν συγγράφουν οι πιο πολλοί από τους απομνημονευτές είναι βιολογικά παρηκμασμένοι, γέροι σχεδόν· το απομνημόνευμα εξάλλου δεν είναι παρά ο απολογισμός μιάς ζωής, πίσω ματιά στο τέλος μιάς πορείας, ένας ακόμα λόγος λοιπόν που δικαιολογεί μνήμη αδυνατισμένη, επιρρεπή σε μυθοποιήσεις και υπερβολές. Επιπλέον, οι περισσότεροι απ' αυτούς ως τότε δεν ήσαν εξοικειωμένοι σε τέτοιες πνευματικές ασκήσεις: να σκεφτούν, να βάλουν στη σειρά και να καταστρώσουν μιάν αφήγηση των γεγονότων συνεχή, λιτή, σαφή, αντικειμενική, αμερόληπτη, δίχως τους σκοπέλους της φλυαρίας, της ασάφειας, της αμετροέπειας, του ρητορισμού, της μυθοπλασίας, της μεροληψίας, μειονεκτήματα από τα οποία φυσικά δεν είναι απαλλαγμένα αυτού του είδους τα κείμενα. Για κάποιους από τους απομνημονευματογράφους η πένα στο χέρι βαραίνει πιο πολύ κι απ' το σπαθί, και τότε καταφεύγουν στην υπαγόρευση των αναμνήσεών-τους· αυτοί το μυαλό κι οι άλλοι το κοντύλι.² Τούτοι οι δεύτεροι, οι ενδιάμεσοι ως ένα βαθμό —ποιός ξέρει στ' αλήθεια πόσο— επεμβαίνουν ενδεχομένως όχι μόνο στο ύφος και την τεχνική του λόγου αλλά και στο ίδιο το περιεχόμενο του κειμένου. Θέμα συνείδησης από τη μιά, κι από την άλλη η ανάγκη για ανάμειξη, συμμετοχή σε κάτι σπουδαίο, του οποίου οι ίδιοι, αδιάφορο για ποιούς λόγους, δεν υπήρξαν μέτοχοι· κι ακόμα τώρα που τα όπλα σιγούν είναι η ευκαιρία, η ώρα του γραμματισμένου, του αδύναμου καλαμαρά, να δείξει την υπεροχή-του, να δικαιωθεί μπροστά στον γενναίο αγράμματο, ίνδαλμα ως ένα βαθμό της εποχής εκείνης. Κατασκευασμένη λοιπόν και υπονομευμένη εξαρχής η αλήθεια των απομνημονευμάτων προκειμένου να υπηρετηθούν διπλές σκοπιμότητες: εκείνη του ιδιαίτερου ρόλου του αγωνιστή-απομνημονευτή κι η άλλη η έμμεση ικανοποίηση της φιλοδοξίας του γραμματικού (όπου αυτός υπάρχει), φιλοδοξία συγγραφική που μπορεί

2. «Λες, δεν ηξέρης γράμματα, — και πολλά ηξεύρεις. Τα λόγια είναι γράμματα, μίλεις, και εγώ γράφω, ή άλλος, αν θέλῃς»· έτσι ο Γεώργιος Τερτσέτης —καθώς ο ίδιος λέει— κατάφερε να κάμψει τους δισταγμούς του Γέρου του Μοριά και τον έπεισε να του υπαγορεύσει τις αναμνήσεις-του. *Εξακολούθησις των Προλεγομένων εις τα Υπομνήματα του Θ. Κολοκοτρώνη*, εκδ. Βαλέτα, Αθήνα 1952, σ. 51-52. Πβ. και Γ. Π. Κουρνούτος, *Το Απομνημόνευμα 1453-1953 Α'*, Βασιική Βιβλιοθήκη, τ. 44, Αθήνα 1953, σ. 41.

να φτάσει μέχρι παρέμβαση στο περιεχόμενο και αλλοίωση της ουσίας: παρέμβαση που γίνεται για να εναρμονιστεί το απομνημόνευμα με τον τρέχοντα τύπο γραφής. Ωστόσο, υπάρχουν και οι σεμνότεροι που φιλοδοξούν να γράψουν ιστορία αντικειμενική, όπως αυτοί βεβαίως την εννοούν, με εκπρεπές παράδειγμα τον Κασομούλη, άνθρωπο του μέτρου και της ελεγχόμενης φιλοδοξίας.

Οι ιστορικοί που έχουν ασχοληθεί με τ' απομνημονεύματα των αγωνιστών του '21 —κι αυτοί δεν είναι ούτε πολλοί ούτε συστηματικά έχουν προσεγγίσει το θέμα αλλά σε εισαγωγικά κυρίως κείμενα με την ευκαιρία της έκδοσης ή επανέκδοσης κάποιων απ' αυτά— έχουν επισημάνει και συνοπτικά αλλά περιεκτικά δώσει τους λόγους που οδήγησαν στη σύνταξή τους.³ Αλλωστε, οι ίδιοι οι συγγραφείς σπεύδουν εισαγωγικά στα κείμενά τους, από την ανάγκη να δικαιολογήσουν την πράξη-τους —σαν αυτή να είναι κατακριτέα κι ο λόγος-τους εκ των προτέρων απορρίψιμος— να απολογηθούν δηλώνοντας τις αιτίες που τους ώθησαν σε μιά πράξη ανοίκεια, που δεν είναι η δουλειά-τους και γι' αυτό επιζητούν την κατανόηση και την επιείκεια των αναγνωστών:

«Δεν είχαν ούτε την διάθεσιν ούτε τον σκοπόν δια να γράψω ποτέ τα προηγούμενα της Ελληνικής Επανάστασεως, όσα προητοίμασαν αυτήν έως το 1821, μήτε ιστοριογράφος να γίνω, δια να μην νομίσωσιν αι επερχόμεναι γενεαί, ότι συνέγραψα είτε υπέρ εμμαντού (κινούμενος από φιλαντίαν ή φιλοδοξίαν ή από πνεύμα εκδικήσεως) είτε υπέρ των συγγενών και φίλων-μου είτε υπέρ της οικογενείας-μου. Αλλ' επειδή πολλοί συνέγραψαν και συγγράφουν την ιστορίαν της Ελληνικής Επανάστασεως, άλλοι κατά το δοκούν, άλλοι δια συμφέρον κεροδοσκοπίας και άλλοι δια να εξυμνήση έκαστος τον πάτρωνά-τον και την φατρίαν-τον

3. Εκτός από τα όσα συνοπτικά αλλά περιεκτικά για το είδος αυτό αναφέρει ο Κ. Θ. Δημαράς, *Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας*, Αθήνα 1985, σ. 251-266, η μόνη ειδική μελέτη που ασχολείται σφαιρικά με το είδος είναι η εισαγωγή του Γ. Π. Κουρνούτου, *Το Απομνημόνευμα...*, σ. 12-47. Σε διεύρυνση των σκέψεων κι απόψεων για το θέμα αυτό προχωράει ο Σπ. Ι. Ασδραχάς, *Μακρυγιάννη Απομνημονεύματα*, εκδ. «Μέλισσα», Αθήνα 1957, εισαγωγή, ειδικότερα στις σελίδες ιβ'-ιβ'. Ο Τ. Α. Γριτσόπουλος, «Ιστοριογραφία του Αγώνος», ανάτ. από τη *Μνημοσύνη*, 3 (1970-1971), Αθήνα 1971, σ. 33-235, πέρα από την ειδική κάθε έργου παρουσίαση διατυπώνει και γενικότερες σκέψεις στις σ. 33-37 και 248-253. Πβ. επίσης το συνοπτικό μελέτημα της Α. Φενερλή-Παναγιωτοπούλου, «Οι αγωνιστές και τα απομνημονεύματά τους», *Ο Πολίτης*, 10 (Μαρτ.-Απριλ. 1977) 31-40, και βεβαίως του Σωκρ. Β. Κουγέα, *Ηρωικά κείμενα του Αγώνος, λόγος του Προέδρου κατά την πανηγυρικήν συνεδρίαν της 24ης Μαρτίου 1953*, Αθήνα, Ακαδημία Αθηνών, 1953.

και να ενταφιάσουν τας εκδουλεύσεις, τας θυσίας και τα ένδοξα κατορθώματα των αθανάτων προμάχων, αυτουργών και θεμελιωτών αυτής παρεμόρφωσαν και εκιβδήλωσαν την παρθένον και αγνήν αυτής ιστορίαν με μυριάς ψευδολογίας.

Δια τούτο έκρινα ιερών χορός-μον (μ' όλην την προβεβηκνίαν ηλίκιαν-μον και την ανικανότητά-μον) να γράψω όσα γνωρίζω εκ παραδόσεως των προγόνων μου, του πατρός-μον και άλλων αρχαίων ανδρών, γεγονότα προ της Επαναστάσεως των 1769, και τα μετά την επανάστασιν αυτήν, εις όσα ο ίδιος έλαβον μέρος ενεργητικών και όσα πραγματικώς ηκολούθησαν προς γνώσιν των απογόνων-μας.»⁴

Έτσι αρχίζει τα Απομνημονεύματά-του ο Κανέλλος Δεληγιάννης ξεκινώντας την αφήγησή-του στα 1854· και δύο χρόνια αργότερα στις 18 Απριλίου 1856, όταν θα ολοκληρώσει την εξιστόρησή-του, θα κλείσει το έργο-του μ' έναν επίλογο, επίκληση προς τους μελλοντικούς αναγνώστες-του:

«Περαίνων ήδη έως εδώ την εξιστόρησιν των απομνημονευμάτων-μου φρονώ, ότι εξεπλήρωσα εν ιερών καθήκον προς την δευτέραν γενεάν και προς τας επερχομένας του έθνους-μον δια να γνωρίζουν την αθάνατον ιστορίαν των ενδόξων προγόνων-τους [...]

Παρακαλώ δε τους αναγνώστας των ειρημένων απομνημονευμάτων-μου και ζητώ την συγκατάβασίν-τους να μη με υπολάβουν ως εγωϊστήν αν, και εγώ, ως άνθρωπος, υπέπεσα εξ αγνοίας εις λάθη τινά, ή και διά την τραχύτητα μερικών φράσεων και λέξεων ή και διά τον απότομον τρόπον, με τον οποίον εξηγούμαι διά τινά αντικείμενα και συμβεβηκότα [...] ομολογώ εν συνειδήσει, ότι δεν έγραφα μήτε από συμπάθειαν, μήτε από αντιπάθειαν, μήτε προς χάριν κανενός, ή δια συμφέρον, αλλά μήτε και από πνεύμα εκδικήσεως, καθότι καταντήσας εκ του γήρους, πλησίον του τάφου, εξαλείφθη από τον εγκέφαλόν-μου πάσα ηδονή του ανθρωπίνου βίου.»⁵

Πρόκειται έτσι για μιá αφήγηση λοιπόν που σπεύδει να αυτοεξηγηθεί επιζητώντας την ευμενή προδιάθεση του αναγνώστη, ώστε η αντιμετώπιση των όσων θα ακολουθήσουν να είναι από την πλευρά-του επιεικής· αγωνία που επανέρχεται στον επίλογο, μήπως κι αυτό δεν στάθηκε κατορ-

4. Κανέλλος Δεληγιάννης, *Απομνημονεύματα*, στο «Απομνημονεύματα αγωνιστών του '21», εισαγωγή-σχόλια Γ. Τσουκαλά, Αθήνα 1957, τ. 16, σ. 17.

5. *Ο.π.*, τ. 18, σ. 243.

θωτό· γι' αυτό και η απολογητική καταληκτική νότα πάντα στην ίδια γραμμή: ό,τι ο συγγραφέας ετόλμησε, το έπραξε από «ιερό χρέος» (πρόλογος), «ιερό καθήκον» (επίλογος) για την αποκατάσταση της αλήθειας, επιχείρημα που το επικαλούνται άλλωστε όλοι οι απομνημονευτές.

Για τους λόγους αυτούς πάντως, πραγματικούς ή προσχηματικούς, γεγονός είναι ότι μερικά χρόνια μετά το τέλος της Επανάστασης αρχίζει μία «μαζική», θα λέγαμε, παραγωγή απομνημονευμάτων από τους πρωταγωνιστές του Αγώνα. Θα άξιζε να μελετήσει κανείς την επίδραση που είχαν τα κείμενα αυτά (όσα εκδόθηκαν τότε σε σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα) στη σύνταξη άλλων τέτοιων κειμένων και κατά πόσο υπήρξαν το κίνητρο για τη συγγραφή ή διαμόρφωσαν τη δική-τους διήγηση, αντιρρητική ή συμπλέουσα με όσες είχαν προηγηθεί.⁶

Η ιστορική συνείδηση των απομνημονευτών παραπαίει ανάμεσα στην ιστορική γνώση (βίωση των καταστάσεων μέσω της ατομικής δράσης) και την ιδεολογική χρήση-τους για ιδιοτελείς σκοπιμότητες. Έτσι καθένας-τους βλέπει τα πράγματα από τη δική-του οπτική γωνία, γι' αυτό και μέσα από τον «αντικειμενικό» λόγο συχνά ξεφεύγει ο πόνος, η πικρία, η εμπάθεια. Να θεωρήσουμε απλώς ότι τα κείμενα αυτά είναι οι διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος δεν είναι αρκετό, γιατί οι όψεις δεν είναι μόνο δύο αλλά τόσες όσες και τα πρόσωπα-αφηγητές. Και στο βαθμό βέβαια όπου ο απομνημονευτής ασκεί κριτική ή κάνει αποτίμηση του έργου των άλλων προσώπων (συναγωνιστών-του ή ανταγωνιστών) το πράγμα είναι κατανοητό· μοιάζει όμως ανεξήγητο και προκαλεί αφελή ερωτήματα του τύπου «μα πώς τελικά έγιναν τα πράγματα;» όταν πρόκειται για την παράθεση στοιχείων αυστηρά πραγματολογικών: λ.χ. «πόσοι τέλος πάντων πολέμησαν στην τάδε μάχη με το σώμα του δεινά, 300 ή 150;» ή «ήταν ο τάδε στρατηγός εκεί αυτοπροσώπως ή σ' άλλο μέρος μακρινό, αμέτοχος στα τεκταινόμενα»· κι ακόμα «πόσοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι, πόσοι ήσαν οι νεκροί κι από τις δύο πλευρές;» (Σάμπως και τους μέτρησε κανείς...) Τέτοια κι άλλα παρεμφερή ερωτήματα σίγουρα δεν επιδέχον-

6. Ο Αμβρόσιος Φραντζής λ.χ. δηλώνει σαφώς ότι έλαβε υπόψη-του τα ως τότε δημοσιευμένα έργα· αυτός όμως φιλοδοξεί να κάνει ιστορία και δεν γράφει απλώς απομνημονεύματα. Αμβρ. Φραντζής, *Επιτομή της ιστορίας της αναγεννηθείσης Ελλάδος*, Αθήνα 1976, τ. Α', σ. ιβ'. Το ίδιο εξάλλου ισχυρίζεται κι ο Μακρυγιάννης αμφισβητώντας την αμεροληψία των προηγούμενων ιστορικών του Αγώνα ή απομνημονευτών. Σπ. Ι. Ασδραχάς, «Μακρυγιάννης και Παναγιώτης Ζωγράφος — Το ιστορικό της εικονογραφίας του Αγώνα», *Ελληνική κοινωνία και οικονομία, η' και ιθ' αιώνας*, Αθήνα 1982, σ. 322-324.

ται παρὰ μία και μόνη σαφὴ ἀπάντησι. Πῶς να ἐξηγηθοῦν λοιπόν αὐτές οι διαφορές ἀνάμεσα στα απομνημονεύματα ἀκόμη και στα «ρεάλια»; Ἡ ὑπόθεσι τῆς ἐσκεμμένης ἀνακρίβειας καταρρίπτεται ἀπὸ το γεγονός ὅτι ο «πλαστογράφος» θα εἶχε να ἀντιμετωπίσει τὴ δικαιολογημένη ἀντίδρασι των ἄλλων, ὅσοι ως συμμέτοχοι εἶδαν ὅ,τι κι αὐτός εἶδε (ἢ δεν το εἶδαν) και συνεπῶς ἡ διάψευσι θα ἔπρεπε να εἶναι ἀναμενόμενη.

Τὰ ἀπομνημονεύματα γράφονται για να κοινοποιηθοῦν —κυρίως γι' αὐτό— και για να δικαιωθεῖ ἠθικά ἢ να ἀποκατασταθεῖ το ὄνομα του ἥρωα και τῆς ευρύτερης οἰκογένειάς-του, να ἀναδειχθεῖ ἡ καταγωγὴ των ἀπογόνων-του, ἐθνικὴ κληρονομιά στις ἐπερχόμενες γενιές, κι ὄχι για να ἐξυπηρετηθοῦν μέσω αὐτῶν οἰκονομικὲς διεκδικήσεις· για τις τελευταίες αὐτές «ἀκαπιτήσεις» ὑπάρχουν ἄλλου τύπου τεκμήρια γραφειοκρατικά, τα ο-ποῖα οι ἐνδιαφερόμενοι υπέβλαλαν στὴν ἀρμόδια υπηρεσία.

Κάποιοι ἀπὸ τους ἀπομνημονευτές δηλώνουν, ἢ το κάνουν ἄλλοι για λογαριασμό-τους, ὅτι συνέταξαν τα κείμενά-τους βάσει ἐγγράφων και σημειώσεων που κρατοῦσαν κατὰ τὴ διάρκεια του Ἀγῶνα για το σκοπὸ αὐτό, δηλαδή τὴ συγγραφὴ ἀπομνημονευμάτων ἢ ιστορίας τῆς Ἐπανάστασης. Εἶναι γνωστό ὅτι ἡμερολόγια των πολεμικῶν πράξεων, στρατιωτικά, κατ' ἀντιστοιχία με τα ἡμερολόγια των καραβιῶν (υποχρεωτικά αὐτά τα τελευταία ως προβλεπόμενα ἀπὸ τὴ ναυτικὴ νομοθεσία), τηροῦσαν προαιρετικά και οι πρωταγωνιστές των χερσαίων ἐπιχειρήσεων για λόγους κυρίως «υπηρεσιακούς», για να ἀναφέρονται στους ἀνωτέρους-τους, ἀλλὰ και για τὴ μεταξὺ-τους ἐνημέρωσι και παρακολούθησι τῆς ἐξέλιξης των γεγονότων. Καθὼς ὁμως ἡ ἀναφορὰ σ' αὐτά εἶναι γενικόλογη και ἀσαφής και δεν μας ἔχει σωθεῖ ἢ λανθάνει τέτοιου εἶδους υλικό⁷ (τουλάχιστον δεν το ἔχει ἀνακαλύψει και ἀναδείξει ἡ ιστορικὴ ἐρευνα ως σήμερα), δεν μπορούμε παρὰ εἰκασίες μόνο να κάνουμε για τις πηγές των ἀπομνημονευμάτων. Πρόκειται ἐνδεχομένως για υλικὸ ἀλληλογραφίας μεταξὺ των ἀρχηγῶν των στρατιωτικῶν σωμάτων ἢ των διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐγγράφα με οἰκονομικὸ περιεχόμενο ἢ ἀποδεικτικά παροχῆς υπηρεσιῶν (προσωπικῶν και υλικῶν), σκόρπιες σημειώσεις και ὄχι για συστηματικά ἡμερολόγια, πολὺ δε περισσότερο για ιστορικὲς σημειώσεις.

7. Ἡ ἀναφορὰ ἐδῶ δεν γίνεται στα ἡμερολόγια ἐκεῖνα που ως ξεχωριστὸ εἶδος μας εἶναι γνωστά και αρκετά ἀπὸ αὐτά δημοσιευμένα (Γ. Π. Κουρνούτος, ὁ.π., σ. 35), ἀλλὰ σε ὅ,τι ὑπονοεῖται ἢ λαμβάνεται ως «υλικὸ κατασκευές» των ἀπομνημονευμάτων των ἀγωνιστῶν του '21. Για τὴν καταστροφὴ τέτοιων τεκμηρίων κατὰ τὴν πυρπόλησι των σπιτιῶν-τους μιλάει ο Κ. Δεληγιάννης, ὁ.π., τ. 18, σ. 59: «... τὰς σημειώσεις ἡμερολογίου...».

Ιστοριογράφος λοιπόν χάρη της αλήθειας, και μάλιστα κατά προτροπή των συγγενών-του, και ο Κανέλλος Δεληγιάννης.⁸

Ομως, σε αντίθεση με τους άλλους συγχρόνους-του απομνημονευτές (Π. Πατρών Γερμανό, Ιωσ. Ζαφειρόπουλο, Θ. Κολοκοτρώνη, Φωτάκο κ.ά.), οι οποίοι προχώρησαν σε έκδοση του έργου-τους σε σύντομο χρονικό διάστημα, σχεδόν αμέσως μετά την ολοκλήρωση της συγγραφής, ο Δεληγιάννης και η οικογένειά-του «έθαψαν» το χειρόγραφό-του για έναν ολόκληρο αιώνα. Δίχως να εκλείψουν οι λόγοι της σύνταξής-του, η αποκατάσταση δηλαδή της αλήθειας για τη συμβολή της οικογένειας Δεληγιάννη στην Επανάσταση, ανέκυψαν στο μεταξύ άλλες σκοπιμότητες, πολιτικές, και μάλιστα από πολύ νωρίς, οι οποίες προβαλλόμενες ως κοινωνική ευαισθησία⁹ ανέστειλαν τη δημοσιοποίηση μιάς μαρτυρίας, σημαντικής συμπληρωματικής πηγής για την ιστορία της εποχής.

«*Τύχη αγαθή*» όμως και τα πράγματα έπαυσαν να κινούνται στο χώρο των υποθέσεων και των υπονοούμενων ή συγκαλυμμένων καταγγελιών: μάρτυρες εύγλωττοι, τρεις επιστολές που βρέθηκαν στο ίδιο το Αρχείο της οικογένειας Δεληγιάννη και εξηγούν σαφώς —τουλάχιστον ως μία ορισμένη χρονική στιγμή— τους λόγους της μακρόχρονης αφάνειας των απομνημονευμάτων του Κανέλλου.¹⁰ Σύμφωνα με τα τεκμήρια αυτά, οι λόγοι στους οποίους οφείλεται η καθυστέρηση της έκδοσης ανάγονται στο πεδίο του ηθικού και των κοινωνικών συμβάσεων: να μη θιγούν πρόσωπα, ακόμα ζωντανά, ή οι άμεσοι απόγονοί-τους. Οι λόγοι αυτοί, καθώς θα δούμε, αντικρούονται ως χονδροειδές πρόσχημα συγκάλυψης των πραγματικών αλλά ταπεινών κι ιδιοτελών κινήτρων από τον ίδιο τον επιστολογράφο, μέλος κι αυτός της οικογένειας των Δεληγιανναίων.

Δεν συντρέχει λόγος να συνοψιστεί εδώ το περιεχόμενο των επιστολών, οι οποίες αυτούσιες δημοσιεύονται στις σελίδες 190-196. Πρόκειται για τρία

8. Υποκινητής του Κανέλλου για τη συγγραφή των Απομνημονευμάτων-του φαίνεται να είναι ο ανεψιός-του Ανδρέας, σύμφωνα με τα λεγόμενα αυτού του ίδιου. Βλ. επιστολή Ανδρέα προς Νικόλαο, σ. 191. Αλλά και ο Αμβρ. Φραντζής, ό.π., σ. η', επιχειρεί το έργο-του «... οικειοθελώς, και κατά προτροπήν πολλών».

9. Καν. Δεληγιάννης, ό.π., σ. 16, σ. 7.

10. Μεγάλα σε όγκο και πλούσια σε περιεχόμενα τα Αρχεία της οικογένειας Δεληγιάννη απόκεινται στην Εταιρεία των Φίλων του Λαού: ταξινομημένα και καταλογογραφημένα (Ευτυχία Δ. Λιάτα, *Αρχεία Οικογένειας Δεληγιάννη. Γενικό Ευρετήριο*, Αθήνα 1992) προσφέρονται στην έρευνα παρέχοντας διαφωτιστικά στοιχεία για την οικονομική και κυρίως πολιτική ζωή του τόπου σ' όλο τον 19ο αιώνα. Οι επιστολές που δημοσιεύονται εδώ βρίσκονται στο Αρχείο Θ. Δεληγιάννη, VI, φ. 49, υποφ. 2.

γράμματα του Ανδρέα Α. Δεληγιάννη, γραμμένα μεταξύ 27 Ιουνίου και 4 Οκτωβρίου του 1873 και απευθυνόμενα προς τρεις διαφορετικούς παραλήπτες, μέλη της οικογένειας. Η πρώτη και εκτενέστερη επιστολή απευθύνεται στον Νικόλαο Πανάγου Δεληγιάννη,¹¹ πρώτο εξάδελφο του αποστολέα, την εποχή αυτή πρόεδρο εφετών στην Πάτρα. Του εξιστορεί λεπτομερώς, υπενθυμίζοντάς-του ως ένα βαθμό, τις περιπέτειες του χειρογράφου του θείου-τους και τονίζει τις επίμονες προσπάθειες που ο ίδιος κατέβαλε επί σειρά ετών για την έκδοσή-του χωρίς όμως αποτέλεσμα, επειδή προσέκρουε στην άκαμπτη αντίδραση μελών της οικογένειάς-τους, που με τη στάση-τους αυτή προφασίζονταν τη διασφάλιση της υστεροφημίας προσώπων θιγόμενων από τα αναγραφόμενα στα Απομνημονεύματα. Ιδιαίτερα επιρρίπτει ευθύνες στους δύο πρώτους εξαδέλφους-του, τον Πέτρο Αναγνώστη Δεληγιάννη¹² και κυρίως τον Θεόδωρο Πανάγου Δεληγιάννη, οι οποίοι μολονότι είχαν τη δυνατότητα και τα μέσα, λόγω των θέσεων που κατείχαν, όχι μόνο δεν τόλμησαν να πραγματοποιήσουν την έκδοση αλλά αντιθέτως συνεχώς την ανέβαλλαν για να μη δημιουργήσουν δυσάρεσκα στην οικογένεια των Μαυροκορδάτων. Είναι σαφές η κατηγορία κυρίως κατά του Θεόδωρου για απειμπόληση των οικογενειακών συμφερόντων για χάρη των προσωπικών-του πολιτικών επιδιώξεων. Ζητάει τέλος ο επιστολόγράφος την παρέμβαση του Νικόλαου προς τον Θεόδωρο, κάτοχο τη στιγμή εκείνη του χειρογράφου, ώστε να το παραχωρήσει προκειμένου «να αναλάβει αμέσως την εκτύπωσιν της ιστορίας του θείου Κανέλλου» ο άλλος πρωτοξάδελφός-τους, ο Ιωάννης.¹³ Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ανδρέας αναφερόμενος στο κείμενο του θείου-του το αποκαλεί συστηματικά «ιστορία» και μάλιστα κάποτε «ιστορία του ιερού αγώνος», μολονότι θα πρέπει να του είναι γνωστό ότι ο τίτλος που ο ίδιος ο συγγραφέας έχει δώσει στο χειρόγραφό-του είναι «απομνημονεύματα». Ενα άλλο σημείο που μας αποκαλύπτει η επιστολή —αναμενόμενο άλλωστε— είναι η ύπαρξη

11. Ο Νικ. Παν. Δεληγιάννης, νομικός, διετέλεσε πρόεδρος του Αρείου Πάγου και εκ των ιδρυτών της Εταιρείας των Φίλων του Λαού. Το αρχείο-του μαζί με τα αρχεία των άλλων μελών της οικογένειας απόκειται επίσης στην Ε.Φ.Α. Ευτ. Δ. Λιάτα, ό.π., σ. 20 και ο κατάλογος του αρχείου στις σ. 47-49.

12. Ο Πέτρος Α. Δεληγιάννης είχε ενεργό και μακροχρόνια ανάμειξη στην πολιτική είτε ως γραμματέας υπουργείου είτε ως πρέσβης είτε ως υπουργός. Ο.π., σ. 19, αρ. 20.

13. Πρόκειται για τον Ιωάννη Αναγν. Δεληγιάννη, νομικό, διπλωμάτη, πολιτικό και πεζογράφο, προσωπικότητα με έντονη και πολύπλευρη δράση. Ο.π., σ. 19, αρ. 21.

σχεδίου, ενός είδους πρόχειρου, του χειρογράφου· στα Αρχεία της οικογένειας όμως, τουλάχιστον σ' αυτά που έχουν παραδοθεί στην Εταιρεία των Φίλων του Λαού, δεν βρέθηκε κανένα από τα δύο κείμενα, ούτε το σχέδιο ούτε το Απομνημόνευμα. Η επιστολή αυτή σε συσχέτιση και με την εισαγωγή της έκδοσης του 1957¹⁴ μας αποκαλύπτει την προϊστορία της τύχης του χειρογράφου ως τη χρονική εκείνη στιγμή (1873)· από 'κει κι ύστερα η τύχη-του αγνοείται. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Βλαχογιάννης με τις δικτυώσεις και την ικανότητά-του να εισχωρεί σε χώρους και να ανακαλύπτει τα απίθανα δεν κατάφερε όχι να αποκτήσει αλλά ούτε καν να εντοπίσει το χειρόγραφο αυτό, το οποίο, καθώς φαντάζεται κανείς, εναγωνίως θα το αναζητούσε και τόσο χρήσιμη πηγή θα είχε σταθεί στο έργο-του για τους κλέφτες του Μοριά.¹⁵ Τόσο ζηλότυπα, σχεδόν ως ανύπαρκτο, η οικογένεια το κρατούσε κρυφό, απρόσιτο σε κάθε ενδιαφερόμενο.

Η επιστολή χαρακτηρίζεται από πάθος, αυστηρότητα περιεχομένου και καυστικότητα ύφους, με αιχμές αλλά και απροκάλυπτες κατηγορίες κατά συγγενικών και μη προσώπων και με απόδοση του αρμόζοντος σε καθένα-τους μεριδίου της ευθύνης-του.

Η δεύτερη επιστολή του Ανδρέα με ημερομηνία 22 Σεπτεμβρίου 1873 έχει αποστολέα τον άμεσα υπεύθυνο, κι όχι απλώς συνυπεύθυνο, τον εξάδελφό-του Θεόδωρο Π. Δεληγιάννη, τότε βουλευτή Γορτυνίας.¹⁶ Καταλογίζει και σ' αυτόν —κυρίως σ' αυτόν— ευθύνες για την καθυστέρηση και ηθελημένη κωλυσιεργία της έκδοσης των Απομνημονευμάτων του Κανέλλου και τον κατηγορεί ευθέως ότι συμπλέει με τους πολιτικούς-του αντιπάλους από προσωπική φιλοδοξία προδίδοντας τα ιερά και όσια της οικογένειάς-του. Η άρνηση έκδοσης λοιπόν του κειμένου του θείου-τους εγγράφεται στις σκοπιμότητες που επιδέξια ενορχηστρώνονται γύρω από το μοτίβο «μη θίγετε τα κακώς κείμενα», και τις αρχηγικές βλέψεις του

14. Καν. Δεληγιάννης, *ό.π.*, σ. 7-8.

15. Γιάννης Βλαχογιάννης, *Κλέφτες του Μοριά, μελέτη ιστορική από νέες πηγές βγαλμένη, 1715-1820*, Αθήνα 1935.

16. Πρόκειται για τον γνωστό πολιτικό του 19ου αι., στην αντιπολίτευση του Τρικουπικού κόμματος, ο οποίος επί πέντε φορές (σύντομης διάρκειας) διετέλεσε πρωθυπουργός της Ελλάδας. Το ογκώδες και πλούσιο προσωπικό και υπηρεσιακό-του αρχείο βρίσκεται επίσης στην Ε.Φ.Α. Σύντομο βιογραφικό και κατάλογο του αρχείου-του βλ. Ευτ. Δ. Λιάπα, *ό.π.*, σ. 20, αρ. 24 και σ. 53-96. Αυτοβιογραφικό σημείο του Θεόδωρου, καθώς και διάφορα ανέκδοτα από τη ζωή και τη δράση των Δεληγιανναίων, κυρίως του Κανέλλου, βλ. Γ. Βλαχογιάννης, *Ιστορική Ανθολογία*, Αθήνα 1927, σ. 60 κ.α.

Θεόδωρου Δεληγιάννη, κατόχου του πολύπαθου χειρογράφου. Τον καλεί τέλος να το παραδώσει αμέσως για να πάρει χωρίς άλλες καθυστερήσεις το δρόμο προς τη δημοσιότητα.

Πολύ πιο δηκτικό, έντονο και αυστηρό απ' ό,τι στην προηγούμενη επιστολή είναι εδώ το ύφος, μια κι ο αποστολέας απευθύνεται στον κύριο υπεύθυνο και κάτοχο του κειμένου· γι' αυτό και γράφει απερίφραστα και με παρρησία, αποφασισμένος να πετύχει το σκοπό-του, δηλαδή τη δίχως άλλη αναβολή εκτύπωση του έργου του Κανέλλου Δεληγιάννη.

Η τρίτη τέλος επιστολή, γραμμένη στις 4 Οκτωβρίου του ίδιου χρόνου, είναι ένα σύντομο κείμενο προς την ανεψιά-του Ολιγκα Χρυσοσπάθη,¹⁷ εγγονή του Κανέλλου και νόμιμη κληρονόμο του επίδικου κειμένου, συνοδευτική των δύο προηγούμενων επιστολών, απλώς για ενημέρωση και του τρίτου προσώπου ως ενδιαφερόμενου και ενεχόμενου στην ιστορία αυτή.

Οι επιστολές αυτές, κυρίως οι δύο πρώτες, αποτελούν καλές μαρτυρίες για τις διαπλοκές συμφερόντων των «επιγόνων» των πρωταγωνιστών της Επανάστασης του '21 στη διαμορφούμενη ελληνική κοινωνία του 19ου αιώνα και καταδεικνύουν τις διαφορετικές αντιλήψεις για τα οικογενειακά ιδεώδη και τους διαφορετικούς τρόπους προσέγγισης και πραγματώσής-τους. Από τη μία οι επιτυχημένοι, οι φιλόδοξοι, οι νεωτεριστές, οι ενταγμένοι στο σύστημα, αυτοί που τέλειωσαν τον «πόλεμο» των προγόνων-τους μαζί με τις πολεμικές επιχειρήσεις και τώρα ζουν την ειρήνη· γι' αυτούς η διαιώνιση της οικογενειακής δόξας επιτυγχάνεται με τη δική-τους ένταξη και συμμετοχή στο ηγετικό σώμα και τις προσωπικές-τους διακρίσεις. Καμιά προδοσία λοιπόν, κανείς συμβιβασμός· μόνο πατριωτικές φιλοδοξίες, προοδευτισμός και σύμπλευση σύμφωνα με τα νέυματα των καιρών.

Στον αντίποδα οι αποτυχημένοι, οι ασυμβίβαστοι, οι παραδοσιακά προσκολλημένοι στο ένδοξο παρελθόν —ένας απ' αυτούς κι ο Ανδρέας¹⁸—

17. Η Ολγκα ή Ολιγκα, μοναδική εγγονή κι άμεση απόγονος του Κανέλλου Δεληγιάννη, κόρη της θυγατέρας-του Μαρίας και του Διον. Χρυσοσπάθη, μένοντας ορφανή σε πολύ μικρή ηλικία ανατράφηκε από τους θείους-της και κυρίως τον Θεόδωρο, του οποίου, χάρη στη μόρφωσή-της, υπήρξε στενή και πολύτιμη συνεργάτιδα ως το τέλος έχοντας την ευθύνη του πολιτικού-του γραφείου. *Ο.π.*, σ. 20, αρ. 24.

18. Στα γενεαλογικά και βιογραφικά των Δεληγιανναίων το πρόσωπο του Ανδρέα μοιάζει σκοτεινό, δεν γνωρίζουμε τίποτα γι' αυτόν πέρα από το ότι ήταν γιός του Ανάστου, αδελφού του Κανέλλου, κι ότι ο πατέρας-του μικρό μόνο μέρος έλαβε στην Επανάσταση αφού το 1823 φέρεται ήδη νεκρός. *Ο.π.*, σ. 18.

καθώς δεν έχουν τί να χάσουν, τολμούν τη ρήξη με το σύστημα, αμφισβητούν τους σύγχρονους-τους «ήρωες» και αρνούνται τα εθνικά στερεότυπα. Ο Ανδρέας Δεληγιάννης κατηγορεί μέλη της ευρύτερης οικογένειάς-του για ενσωμάτωση και συναλλαγή με τους «εχθρούς», για απεμπόληση των οικογενειακών ιδεωδών. Ας μη ξεχνάμε, είμαστε στις αρχές της δεκαετίας του '70, μιάς δεκαετίας πλούσιας σε διπλωματική δράση για την Ελλάδα: στο πολιτικό σκηνικό της χώρας τα πρόσωπα των Ζαΐμη, Κουμουνδούρου, Βούλγαρη, Δεληγιώργη, Τρικούπη, Δεληγιάννη εναλλάσσονταν στην πρωθυπουργία, με τον Θεόδωρο Δεληγιάννη στην πλευρά εκείνων που βρίσκονταν κάτω από τη ρωσική επιρροή, ως αντιπολίτευση στο αγγλόφιλο τρικουπικό κόμμα.¹⁹

Ο Ανδρέας Δεληγιάννης παρά το ζήλο-του δεν κατάφερε τότε να αφυπνίσει τις ναρκωμένες συνειδήσεις της οικογένειάς-του και να τους πείσει για τη σκοπιμότητα της έκδοσης (σκοπιμότητα διαθλασμένη μέσα από το δικό-του οικογενειοκρατικό πρίσμα, τόσο παράταιρο) και το χειρόγραφο του προγόνου-του συνέχισε να φυλάσσεται ζηλότυπα, πιθανόν πάντα στην κατοχή του ίδιου του Θεόδωρου και των απογόνων-του, για περισσότερο από μισό αιώνα, όπως με δέος και αγανάκτηση το είχε προβλέψει ο επιστολογράφος. Λείπουν τα στοιχεία που θα μας επέτρεπαν να παρακολουθήσουμε την τύχη-του ως τη στιγμή της έκδοσής-του το 1957. Ασφαείς είναι κι εδώ οι πληροφορίες του εκδότη για τον κάτοχο του χειρογράφου, μιά και δηλώνεται με γενικολογίες ότι «η οικογένεια Δεληγιάννη, στην αρχή τουλάχιστον, δεν ήθελε να ιδή το φως της δημοσιότητας το έργο του Κανέλλου, γιατί εθίγονταν σ' αυτό πολλά πρόσωπα, που ζούσαν ακόμα εκείνη την εποχή. Αργότερα, η επιφύλαξη αυτή παρέμεινε, γιατί υπήρχαν απόγονοι των προσώπων εκείνων, μα τώρα πια κι η επιφύλαξη αυτή δεν στεκότανε, ύστερα από μιάν εκατονταετία. Κι έτσι είχαμε την τύχη να μας εμπιστευθούν την έκδοσή-του».²⁰ Έτσι λοιπόν, εκατό χρόνια αργότερα, στην επέτειο της ολοκλήρωσης της συγγραφής-του, το πολυσυζητημένο χειρόγραφο αποκαλύπτεται και —σαν να ήταν η μοίρα του αυτή— τα ίχνη-του ξαναχάνονται ως σήμερα· δεν αποκλείεται βέβαια να βρίσκεται το ίδιο ζηλότυπα φυλαγμένο στα χέρια κάποιου απογόνου, ο οποίος όχι ασφαλώς από άγνοια αλλά ίσως από υπερβολική λατρεία των οικογενειακών κειμη-

19. Για την ελληνική πολιτική κατάσταση της περιόδου αυτής βλ. Douglas Dakin, *Η ενοποίηση της Ελλάδας 1770-1923*, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1984, σ. 188-209.

20. Καν. Δεληγιάννης, *ό.π.*, σ. 16, σ. 8.

λίων αποφεύγει ως περιττή πλέον —μιά και υπάρχει η έκδοση— την έστω και απλή κοινοποίηση της ύπαρξής-του.

Αν όμως το πρωτότυπο χειρόγραφο λανθάνει, επισημάνθηκε στα Γενικά Αρχεία του Κράτους και σε φάκελο με υλικό παραχωρημένο από την οικογένεια του επίσης αγωνιστή του '21 Γεωργίου Βάρβογλη αποσπασματικό αλλά μεγάλης έκτασης αντίγραφό-του.²¹ Πρόκειται για ένα χειρόγραφο 293 πυκνογραμμένων σελίδων (30×21) επιγραφόμενο «*Εκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Στρατηγοῦ Κανέλλου Δηληγιάννη! 1854*». Οι πρώτες σελίδες είναι επιμελημένα καλλιγραφημένες με μεγάλο περιθώριο στη δεξιά πλευρά εκτός από την πρώτη σελίδα, που έχει το περιθώριο αριστερά· πολύ γρήγορα όμως ο αντιγραφέας αφήνει την πένα-του ελεύθερη και η γραφή εξελίσσεται σε προχειρότροπη, πυκνή, οι σελίδες είναι γεμάτες με αρκετές διαγραφές, παραλείψεις και προσθήκες λέξεων, γεγονόσ που δείχνει τη σπουδή του γραφέα. Με εξαίρεση λοιπόν τις ελάχιστες πρώτες σελίδες, μ' αυτή την πρόχειρη, βιαστική γραφή είναι αντιγραμμένες όλες οι υπόλοιπες, δηλαδή το σύνολο του σώματος. Σύγκριση του κακογράμματος αυτού γραφικού χαρακτήρα με το αντίστοιχο κειμένων που βρίσκονται στο Αρχείο Δεληγιάννη και ιδιαίτερα με τα απαντητικά κείμενα του Κανέλλου προς τους Φραντζή και Φωτάκο²² υποδεικνύει ότι προέρχονται όλα από την ίδια γραφίδα. Καθώς είναι γνωστό ότι γραμματικός του Κανέλλου Δεληγιάννη, τουλάχιστον για τα Απομνημονεύματα, υπήρξε ο νεαρός τότε Μιχ. Πετρόπουλος,²³ εύλογα μπορούμε να αποδώσουμε σ' αυτόν και το συγκεκριμένο αντίγραφο. Τί πιο φυσικό, άλλωστε, από το να είναι ο ίδιος ο γραμματέας του στρατηγού το πρόσωπο που για λογαριασμό του Γ. Βάρβογλη έκανε την αντιγραφή από το πρωτότυπο χειρόγραφο που είχε στα χέρια-του.

Αντιπαράβολή του αντιγράφου με το κείμενο της έκδοσης έδειξε τα εξής: Το τέλος του αντιγράφου «... Και ούτως ετελείωσε και αυτή η σκηνή της Γράνας» (σελ. 293) αντιστοιχεί στην αρχή της σελίδας 256 του Α' τόμου της έκδοσης των Απομνημονευμάτων, που είναι λίγο πριν από το

21. Γ.Α.Κ., Συλλογή Γ. Βάρβογλη, Κ. 55Α.

22. Περί αυτών θα γίνει λόγος στη συνέχεια.

23. Ο Μιχαήλ Πετρόπουλος διετέλεσε γεν. επίτροπος της Επικράτειας· πρώην γραμματικός του Κανέλλου και θαυμαστής των Δεληγιανναίων στα 1893 εκφωνεί «Λόγον περί των προς την πατρίδα θυσιών και εκδουλεύσεων του αιμηνήστου Στρατηγού Κανέλλου Δεληγιάννη», δημοσ. στο *Διαλέξεις και λόγοι εν τη Εταιρεία των Φίλων του Ασού*, Αθήνα 1901, σ. 11-32.

τέλος της σελίδας 183 του 4ου τετραδίου του πρωτότυπου χειρογράφου, το οποίο χρησιμοποίησε ο εκδότης του 1957.

Καθώς είπαμε, πρόκειται για αποσπασματική αντιγραφή επιλεγμένων τμημάτων σύμφωνα με προδιαγραφές που προφανώς είχε ορίσει ο παραγγελιαδόχος και τα οποία θεωρήθηκε ότι τον ενδιέφεραν άμεσα ή έμμεσα για τη στοιχειοθέτηση της δικής-του προσωπικής ιστορίας. Η αποσπασματικότητα όμως δεν είναι τέτοια που να διασπάται η νοηματική συνοχή του κειμένου και όσα σημεία παραλείπονται αφενός είναι λίγα, όπως άλλωστε δείχνει και η συνολική έκταση του αντιγράφου, αφετέρου οι παραλείψεις γίνονται αφού ολοκληρωθεί ένα μέρος της αφήγησης και διασωθεί με τον τρόπο αυτό το αντικείμενό-της. Έτσι, το αντίγραφο αυτό, αν έλειπαν τα δηλωτικά σημεία της αποσιώπησης (...) θα μπορούσε να διαβαστεί ως συνεχής αφήγηση και να εκληφθεί ως πλήρες έργο.

Το αντίγραφο είναι αχρονολόγητο· σίγουρα όμως έχει γίνει ύστερα από την ολοκλήρωση των Απομνημονευμάτων και πιο συγκεκριμένα μετά τον Μάιο του 1858. Την τελευταία αυτή ημερομηνία φέρει ένα άλλο αντίγραφο 24 σελίδων, καμωμένο από το ίδιο άτομο —σχεδόν σαν συνέχεια του πρώτου—, το οποίο είναι η απάντηση του Κανέλλου Δεληγιάννη στην ιστορία του Τρικούπη, όπως αυτή η πρώτη δημοσιεύεται στον τρίτο τόμο της έκδοσης του 1957.²⁴

Ολοκληρώνοντας όμως το έργο που του ανατέθηκε ο αντιγραφέας φαίνεται πως δεν έμεινε ικανοποιημένος από την εικόνα του χειρογράφου του, γι' αυτό και ξεκίνησε να καθαρογράφει το αντίγραφό-του. Το δεύτερο αυτό αντίγραφο καταλαμβάνει 104 καλλιγραφημένες σελίδες (του ίδιου επιμελημένου γραφικού χαρακτήρα των πρώτων σελίδων του α' αντιγράφου) σε τετράδιο της εποχής (δηλαδή σε συρραμμένα φύλλα) σχήματος επίσης 31×20.

Το αντίγραφο αυτό διακόπτεται απότομα στο σημείο που αντιστοιχεί περίπου στο μέσο της σελίδας 59 του πρόχειρου αντιγράφου και όπου ο ίδιος ο αντιγραφέας έχει σημειώσει ένα παραπεμπτικό σημείο, #. Δεν έχουν σημασία οι λόγοι για τους οποίους δεν ολοκληρώθηκε η προσπάθεια· ίσως ο Πετρόπουλος έπαψε πια να είναι στην υπηρεσία του Δεληγιάννη, ίσως κάτι άλλο προέκυψε που ανέστειλε την αντιγραφή. Σημασία έχει ότι και τα δύο αντίγραφα έφτασαν τελικά στον αποδέκτη-τους, τον Βάρβογλη, έστω και ημιτελή. Έτσι, το κείμενο των Απομνημονευμάτων του Κανέλλου που τόσο επιμελημένα θα αποτρεπόταν στο μέλλον η δημοσιοποίησή-

24. Καν. Δεληγιάννης, *ό.π.*, τ. 18, σ. 245-312.

του, άγνωστο σε ποιά ακριβώς χρονική στιγμή, πάντως όχι πολύ μακριά από την περάτωση της σύνταξής-του, γίνεται χρηστικό εργαλείο —καθώς θα λέγαμε σήμερα—, πηγή ιστορική, και αντιγράφεται για να χρησιμοποιηθεί από κάποιον τρίτο.

Συνοψίζοντας λοιπόν τα σχετικά με τα Απομνημονεύματα του Κανέλλου Δεληγιάννη μπορούμε με βεβαιότητα πλέον να υποστηρίξουμε ότι του λανθάνοντος χειρογράφου προϋπήρξε ένα πρόχειρο χειρόγραφο,²⁵ το οποίο επίσης λανθάνει· η έκδοση βεβαίως έγινε από το καθαρογραμμένο χειρόγραφο.

Η μακρόχρονη καθυστέρηση της έκδοσης των Απομνημονευμάτων οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στις αντιδράσεις μελών της οικογένειας, που πίστευαν ότι η δημοσίευση αυτού του κειμένου θα παρεμπόδιζε τις πολιτικές-τους στρατηγικές για διάκριση στο ηγετικό σώμα του 19ου αιώνα· λόγοι καθαρά ιδιοτελείς για τον κατήγορο συγγενή-τους, περιβεβλημένοι στην έκφραση όμως με το ένδυμα της κοινωνικής ευαισθησίας.

Θα περίττεινε ίσως η υπενθύμιση του κοινού τόπου ότι ένα αρχείο μπορεί να ενισχύει τη γνωστική βουλιμία του ιστορικού με την παράλληλη, συνάμα, απίσχναση της φροντίδας για την ένταξη των ευρημάτων-του στη συνάφειά-τους· όταν όμως αυτή η τελευταία είναι καταφανής, η παρασίωπηση του άγνωστου αρχειακού τεκμηρίου θα προσέκρουε στους στοιχειώδεις κανόνες της ανεύρεσης. Στην οπτική αυτή θα προχωρήσουμε στην παρουσίαση τριών κειμένων, προερχόμενων από το Αρχείο του Κανέλλου Δεληγιάννη, και τα οποία, καθώς θα δούμε, σχετίζονται έμμεσα με τα Απομνημονεύματα.

Το πρώτο είναι μία «Κατάστασις εκδουλεύσεων του Στρατηγού Κανέλλου Δελιγιάννη» συνταγμένη ήδη το 1833.²⁶ Είναι καθαρογραμμένο αντίγραφο, με το γνωστό γραφικό χαρακτήρα, που συναντάμε με μεγάλη συχνότητα στα χαρτιά του αρχείου του Κανέλλου Δεληγιάννη. Το κείμενο αναπτύσσεται σε ενιαίο χαρτί (84 × 60 περίπου) και η αρχιτεκτονική της σελίδας είναι τέτοια ώστε επιτρέπει να ξεχωρίζουν προβαλλόμενα τα διάφορα μέρη του κειμένου επιτυγχάνοντας συγχρόνως και ένα ικανοποιητικό ενιαίο αισθητικό αποτέλεσμα. Το σύνολο απαρτίζουν τα εξής επιμέρους τμήματα:

25. Επιστολή Ανδρέα προς Νικόλαο, σ. 190-194. Πβ. και *Διαλέξεις και λόγοι...*, ό.π., σ. 13: «... σώζονται και παρ' εμοί σημειώσεις τινές εκ των απομνημονευμάτων τούτων...».

26. Ε.Φ.Α., Αρχεία Οικογένειας Δεληγιάννη, Ι. 4^ο. 13.

- α) Στοιχεία ταυτότητας του προσώπου.
- β) Παράθεση αποδεικτικών στοιχείων, επίσημων κυβερνητικών εγγράφων και άλλων αποδείξεων για τις υπηρεσίες του Κ. Δεληγιάννη.
- γ) Αφηγηματικό κείμενο (εκτενές) επιγραφόμενο «Έκδουλεύσεις εις τὸ διάστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος».
- δ) Σύντομο κείμενο επιγραφόμενο «Οἰκιακὴ κατάστασις».
- ε) Παρατηρήσεις παραπεμπτικού χαρακτήρα.

Αν και το ντοκουμέντο αυτό σε πρώτη ματιά μοιάζει άσχετο με τα υπόλοιπα, εντούτοις, η συνάφεια μεταξύ-τους είναι τέτοια που δικαιολογεί την ένταξή-του στη συγκεκριμένη μελέτη και τη συνεξέτασή-του με τα υπόλοιπα κείμενα και την προβληματική που υποβάλλουν.

Το τεκμήριο αυτό βεβαίως από μόνο-του θα μπορούσε να αποτελέσει έναυσμα για άλλου τύπου ιστορική προσέγγιση και ανάλυση, κυρίως οικονομική, και μάλιστα σε συνδυασμό με ένα πλούσιο αρχειακό υλικό που συμπληρωματικά μπορεί να αντληθεί άφθονο από την ίδια πηγή. Εντούτοις η ύπαρξη του τμήματος (γ) το καθιστά αξιοποιήσιμο και στη θέση αυτή, έστω και αν η προσέγγιση είναι συνοπτική.

Στην πραγματικότητα το κείμενο της «Κατάστασης εκδουλεύσεων» και ειδικότερα το τμήμα (γ) θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μάλλον ως το τεκμηριωτικό διάγραμμα, ο ιστός, των Απομνημονευμάτων του Κανέλλου και λιγότερο ως μία περιληπτική, συνοπτική μορφή-τους. Ο λόγος εδώ είναι λακωνικός, παρατακτικός, αυστηρά συμβαντολογικός, όπως ταιριάζει σ' ένα υπόμνημα με διεκδικητικές βλέψεις, χωρίς να επεκτείνεται στην κριτική προσώπων και πράξεων, κάτι που ούτε ο περιορισμένος χώρος το επιτρέπει ούτε ο τύπος και ο προορισμός του εγγράφου το δικαιολογούν.

Το έγγραφο αυτό συντάχθηκε με βάση υλικό που ο Δεληγιάννης θα είχε στο αρχείο-του, όπως αφήνουν να εννοηθεί οι παραπομπές σε γραπτά αποδεικτικά στοιχεία και κυρίως τα οικονομικά μεγέθη. Βεβαίως ξέρουμε, καθώς ο ίδιος ο Κανέλλος αναφέρει στ' Απομνημονεύματά-του, ότι στα 1826 ο Ιμπραήμ περνώντας από τα Λαγκάδια πυρπόλησε το χωριό και τότε κάηκαν τα σπίτια των Δεληγιανναίων, μαζί και τα πολύτιμα αρχεία-τους:

«Και περί το μεσονύκτιον έβαλε πυρ εις τας λαμπράς εκείνας οικίας-μας, εις τας εκκλησίας, εις το σχολείον και εις τριακοσίας περίπου τας καλυτέρας των συμπολιτών-μας και ανέβαινεν η φλοξ έως τρίτου ουρανού και εφαινετο εις όλην την Πελοπόννησον. Εις αντάς λέγω τας οικίας-μας, εις τας οποίας αφού κατεπυρπολήθησαν όλα τα μεγάλης αξίας έπιπλά-μας και όλη η κινητή περιουσία-μας, εξηφανίσθησαν δυ-

στυχώς και τόσα αρχαία και αναγκαία τουρκικά έγγραφα, οίον χάρτια τεσσάρων Σουλτάνων, του Σουλτάν Αμπτούλ Χαμίτη, του Σουλτάν Σελίμη, του Σουλτάν Μουσταφά και του Σουλτάν Μαχμούτη, αφορώντα διάφορα αντικείμενα της κοινότητος της Πελοποννήσου, αναγκαία [...] και άπειρα φερμάνια της Τουρκικής Κυβερνήσεως αφορώντα άπαντα διαφόρους γενικάς υποθέσεις πενήκοντα ετών της Πελοποννήσου. Το λυπηρότερον δε πάντων ότι εξηφανίσθη η αλληλογραφία της Επανάστασέως-μας την οποίαν είχομεν εις διάφορα μέρη από τους 1817 μέχρι των 1825 [...] τας σημειώσεις ημερολογίου των διαφόρων στρατιωτικών κινήματων, τας καθημερινάς μάχας εις τας οποίας ελαμβάναμεν ημείς μέρος με τας λεπτομερείας-των και τας μάχας των άλλων, αι οποίαι συνέβαινον εις τα διάφορα μέρη και εγνωρίζαμεν τα καθέκαστα. Η οποία αυτή αλληλογραφία και όλα τα ως ανωτέρω έγγραφα ήτον αναγκαιότατα δια την αθάνατον ιστορίαν της πατρίδος-μας, και αν εσώζοντο αυτά δεν ετολμούσαν βεβαίως οι ασυνείδητοι και αναισχυντοι ψευδοϊστοριογράφοι να την κιβδηλώσουν με μυθιστορήματα, παραμορφώνοντες προς το συμφέρον-τους ως και αντάς τας αδιαφιλονικήτους αληθείας.»²⁷

Ετσι εξηγείται το μεγάλο κενό που παρατηρείται στα Αρχεία της οικογένειας για την πρώιμη περίοδο και το οποίο είναι απόλυτο για τα προεπαναστατικά χρόνια. Βίαιη διακοπή της τεκμηριωμένης ιστορικής πορείας της οικογένειας λοιπόν στα 1826· και στα 1833 ο Κανέλλος Δεληγιάννης ανακαλώντας τη μνήμη ανασυνθέτει το παρελθόν και περνάει με φυσικότητα και τεκμηριωμένη ασφάλεια στο παρόν, αποσκοπώντας στο μέλλον και την πρόσληψη του παρελθόντος απ' αυτό.

Κλείνοντας τη σύντομη αυτή αναφορά στην «Κατάσταση εκδουλεύσεων», ας δούμε επίσης συνοπτικά την οικονομική κατάσταση τόσο του Κανέλλου όσο και της ευρύτερης οικογένειάς-του, η οποία του επέτρεψε να έχει ουσιαστική συμβολή στην οικονομική κάλυψη του Αγώνα και δικαιολογημένα να απαιτεί κάποια αποζημίωση ως ανταμοιβή και ικανοποίηση της της προσφοράς-του.

Τα οικονομικά αυτά στοιχεία για την οκταετία 1820-1827, καταστρωμένα αναλυτικά σε ειδική κατάσταση τριών μεγάλων σελίδων (49 × 33) και με χρονολογία 26 Απριλίου 1833,²⁸ θα συνόδευσαν προφανώς ως

27. Καν. Δεληγιάννης, ό.π., τ. 18, σ. 58-59.

28. Ε.Φ.Α., ό.π., ΙΙΙ, 2^ο, 18.

αποδεικτικό υλικό την «Κατάσταση εκδουλεύσεων» κατά την υποβολή της στην αρμόδια υπηρεσία. Είναι εντυπωσιακή, αν και απόλυτα κατανοητή, η σπουδή του Δεληγιάννη να συγκεντρώσει και ετοιμάσει τα απαραίτητα έγγραφα προς υποβολή ανταποκρινόμενος άμεσα στο σχετικό βασιλικό διάταγμα του 1833 για την αποζημίωση των αγωνιστών.²⁹

Συνοπτικά και εν μέρει η οικονομική κατάσταση των Δεληγιανναίων παρουσιάζεται και στο μέρος (δ) της «Κατάστασης εκδουλεύσεων», όπου στην πραγματικότητα απογράφονται περιγραφικά και με γενικότητα τα περιουσιακά-τους στοιχεία και οι ζημιές που υπέστησαν κατά τη διάρκεια του Αγώνα.³⁰

Σύμφωνα λοιπόν με την «Έκθεση λογαριασμού εξόδων» κατά την περίοδο 1821-1827, ο Κανέλλος ως αρχηγός της οικογένειας Δεληγιάννη δαπάνησε συνολικά για τη μισθοδοσία στρατιωτικών σωμάτων και για την τροφοδοσία-τους 843.630 γρόσια.³¹ Στο ίδιο διάστημα και τμηματικά έλαβε από ενοικιάσεις των προσόδων Τρίπολης, Δερβενοχωρίων, Ακοβας, καθώς και αποζημίωση από την κυβέρνηση 38.897 γρόσια. Του οφείλεται λοιπόν στα 1833 το σύνολο σχεδόν του ποσού, δηλαδή 804.733 γρόσια.

Εξάλλου, σε ένα άλλο έγγραφο³² η εκτίμηση που γίνεται για τις ζημιές

29. Σύμφωνα με το δημοσιευμένο στην *Εφημερίδα της Κυβερνήσεως* β. διάταγμα αριθ. 9 της 22/3/1833 «Περί εξετάσεως των ατομικών εκδουλεύσεων και περιστάσεων των αξιωματικών των διαλυθέντων εκτάκτων στρατευμάτων» καλείται «...όστις νομίζει ότι έχει δικαιώματα απαιτήσεων, να υποβάλη εντός δύο μηνών μετά την δημοσίευσιν του παρόντος διατάγματος τα ανά χείρας-του αποδεικτικά...».

30. Πληροφορίες για τα περιουσιακά στοιχεία των Δεληγιανναίων αντλούμε και από τα Απομνημονεύματα του Κανέλλου, ό.π., τ. 16, σ. 27 και τ. 18, σ. 55-58. Καθώς επίσης γράφει στην απάντησή-του προς Φωτάκο (βλ. εδw σ. 218): «...έκινήσαμεν εν γνώσει αὐθορμήτως παρθένον καὶ ἀγνήν, ἄνευ οὐδὲ συμφερόντων καθότι ἡμεῖς εἶχομεν κολωσαίαν κατάστασιν χρηματικὴν καὶ κτηματικὴν...».

31. Για να σχηματίσουμε μιά εικόνα του μεγέθους που αντιπροσωπεύει το ποσό αυτό ας το συγκρίνουμε με το σύνολο των όσων δαπανήθηκαν σε όλη τη διάρκεια της Επανάστασης (1821-1827). Σύμφωνα λοιπόν με την έκθεση της «επί των Εθνικών λογαριασμών Επιτροπής» που υπεβλήθη στην Γ' Εθνική Συνέλευση κατά την Α' περίοδο του Αγώνα δαπανήθηκαν 2.138.824 γρόσια, κατά την Β' περίοδο 14.933.069 γρ. και κατά την Γ' 53.044.894 γρ.· συνολικά 70.116.828 γρόσια. Ανδρ. Ζ. Μάμουκας, *Τα κατά την αναγέννησιν της Ελλάδος*, Αθήνα 1840, τ. Η', σ. 155. Πβ. και Ευάγγ. Ν. Χατζίκος, «Η οικονομική ζωή των Ελλήνων κατά την Επανάστασιν μέχρι του Καποδιστρίου», ανάτ. από *Μελέται προς τιμήν Στρατιᾶς Γ. Ανδρεάδη*, τ. Γ', Αθήνα 1974, σ. 105. Το ποσό λοιπόν που ο Καν. Δεληγιάννης συνολικά συνεισέφερε στην Επανάσταση, υπολογιζόμενο από τον ίδιο σε 843.630 γρ., αντιπροσωπεύει το 1,20% των συνολικών δαπανών.

32. Ε.Φ.Α., ό.π., ΙΙΙ.2⁷.3.

τις οποίες υπέστη από τους Τούρκους η οικογένεια τόσο του Κανέλλου όσο και των αδελφών-του Κωνσταντίνου, Θεόδωρου και Αναγνώστη, σε κινητά, ακίνητα και καταστροφή της παραγωγής, ανεβάζει το συνολικό ποσό για την περίοδο 1821-1826 σε 780.007 γρόσια. Η απογραφή των ζημιών μας υποδεικνύει έμμεσα και το μέγεθος της περιουσίας των Δεληγιανναίων, όχι βεβαίως του συνόλου, αφού η καταστροφή δεν υπήρξε καθολική, αλλά πάντως του μεγαλύτερου μέρους-της. Έτσι, σχηματίζουμε μία ιδέα της θέσης που ως οικονομική μονάδα η οικογένεια Δεληγιάννη κατείχε μέσα στην τάξη των άλλων προυχοντικών οικογενειών της Πελοποννήσου.

Αν τώρα στο ποσό των ζημιών προστεθούν και οι οφειλόμενες δαπάνες κατά την Επανάσταση, τότε η όλη εθνική περιπέτεια για τον Κανέλλο Δεληγιάννη και την οικογένειά-του στοίχισε πάνω από 1,5 εκατομμύρια γρόσια (1.584.740). Στην «Κατάσταση εκδουλεύσεων» το ποσό που συνολικά ο Κανέλλος διεκδικεί το 1833 από την κυβέρνηση για «καθυστερήσεις μισθών και λοιπές απαιτήσεις» υπολογίζεται σε 321.893 φοίνικες· κάνοντας την αναγωγή των φοινίκων σε γρόσια έχουμε ακριβώς το ποσό των 804.732 γρ.,³³ όσες δηλαδή οι οφειλόμενες δαπάνες, προερχόμενες από τη δική-του προσωπική περιουσία. Επισημαίνουμε ότι δεν ζητάει αποζημίωση για τη φθορά περιουσιακών-του στοιχείων (στον πόλεμο όλοι κάτι έχασαν), αλλά επιστροφή όσων θεωρεί ως δάνειο προς την πατρίδα για τη χρηματοδότηση του Αγώνα.

Το δεύτερο κείμενο που θα μας απασχολήσει εδώ έχει τη μορφή απαντητικής επιστολής προς τον πρωτοσύγγελο Αμβρόσιο Φραντζή και χρονολογία 30 Ιανουαρίου 1840.³⁴ αποτελείται από δέκα πυκνογραμμένες σελίδες (31 × 20) και είναι αντίγραφο κι όχι σχέδιο του πρωτοτύπου, που στάλθηκε στον Φραντζή, στα χέρια του οποίου και έμεινε προφανώς. Ο γραφικός χαρακτήρας μοιάζει μ' εκείνον του αντιγράφου των Απομνημονευμάτων του Δεληγιάννη που βρίσκεται στο φάκελο του Γ. Βάρβογλη. Ως προς τον τύπο του κειμένου, θα ταίριαζε να το εντάξουμε στο είδος των «Προσθηκών» ή των «Διορθώσεων».³⁵

Αν σκεφτούμε ότι ο Α' τόμος της ιστορίας του Φραντζή κυκλοφορεί

33. Το 1831 ο φοίνικας «αναλογεί με δύο ήμισυ υποθετικά γρόσια Τουρκίας». Γ.Α.Κ., Γεν. Γραμματεία, φάκ. 268, Μφ. «Τρέχουσai τιμαί νομισμάτων. Έν Σύρα 20 Ἀπριλίου 1831».

34. Ε.Φ.Α., ό.π., Ι.4⁵. Το κείμενο δημοσιευμένο εδώ βλ. στις σ. 204-215.

35. Για το είδος αυτό βλ. Γ. Π. Κουρνούτος, ό.π., σ. 39.

το καλοκαίρι του 1839 και ο Β' τόμος στο τέλος του ίδιου χρόνου, εντυπωσιάζει η ταχύτητα της απάντησης του Δεληγιάννη (Γενάρης του 1840):³⁶ ως λάβουμε επιπλέον υπόψη-μας ότι ο Δεληγιάννης είναι και συνδρομητής στο έργο αυτό,³⁶ γεγονός που του επέτρεπε να έχει σχεδόν σύγχρονη με την κυκλοφορία του βιβλίου ενημέρωση. Στην πραγματικότητα η ενέργεια του Κανέλλου Δεληγιάννη δεν είναι παρά άμεση ανταπόκριση σε προκήρυξη-έκκληση του Φραντζή προς όλους τους αγωνιστές του '21 να συνδράμουν στο έργο-του στέλνοντάς-του τα κείμενά-τους με ενδεχομένως συμπληρωματικά στοιχεία, τις απόψεις-τους για τα πράγματα ή διορθώσεις σ' όσα εκείνος εξιστόρησε στους δύο εκδομένους τόμους, ώστε να τα συμπεριλάβει στη συνέχεια του έργου-του.³⁷ Αρκετοί βρέθηκαν τότε πρόθυμοι να ανταποκριθούν στο αίτημά-του με διαφορετικούς όμως τρόπους —θετικά και αρνητικά— ο καθένας: και ο Φραντζής, αφού έκανε την αξιολόγησή-του στα κείμενα που του εστάλησαν, άλλα έλαβε υπόψη-του κι άλλα απέρριψε, δικαιολογώντας όμως στο τέλος του Δ' τόμου της ιστορίας-του αυτή-του την επιλεκτική χρήση.

Ανάμεσα στα κείμενα που απορρίφθηκαν ήταν κι εκείνο του Κ. Δεληγιάννη, για το οποίο ο Φραντζής εκφράζεται ως εξής:

«Μετά ταύτα απεστάλησαν προς ημάς παρὰ του συνταγματάρχου Κανέλλου Δεληγιάννη διάφοροι σημειώσεις, υπαγόμεναι εις τον Α' Τόμον, επικυρωμέναι δια της υπογραφής του, αι οποίαι διηρούντο εις τρεις τάξεις· η πρώτη απέβλεπεν εις λάθη τινά ασήμαντα, κατακεχωρημένα μεν παρ' ημών, αλλ' ασύμφωνα ως προς τας θέσεις, τας εποχάς και ημερομηνίας, καί τινα πρόσωπα· η δευτέρα είχεν ολίγας τινάς προσθαφαιρέσεις επί τινων ημετέρων εκθέσεων· η δε τρίτη ήτον αναιρετική τινων προσώπων, και άλλων ομοίων τούτοις· τας σημειώσεις αυτάς διεξεθλόντες εσκεμμένως, δεν ενεκρίναμεν την καταχώρησίν

36. Ενδιαφέρον παρουσιάζει η βιβλιοφιλική εικόνα του Κανέλλου Δεληγιάννη: φέρεται συνδρομητής σε 17 βιβλία που εκδόθηκαν ανάμεσα στα 1833 και 1861. Η ποιικιλία των αναγνωστικών-του ενδιαφερόντων εντυπωσιάζει: έργα ιστορικά, φιλοσοφικά, θρησκευτικά, θεατρικά και λογοτεχνικά κι από κοντά εγχειρίδια· τίποτα δεν μένει έξω. Δεν έχει νόημα να αναφερθούν εδώ οι τίτλοι των βιβλίων μιά κι ο κατάλογος είναι μακρύς. Η αναφορά-μου σ' αυτές τις συνδρομές οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην πρόθυμη παραχώρηση των σχετικών στοιχείων από τον Φίλιππο Ηλιού, μικρό δείγμα του πλούσιου και πολλαπλά πολύτιμου αλλά ακυκλοφόρητου ακόμα έργου-του για τους συνδρομητές. Τον ευχαριστώ κι απ' αυτήν εδώ τη θέση.

37. Αμβρ. Φραντζής, ό.π., τ. Α', σ. 61 εισαγωγής και σ. 459-462 η προκήρυξη.

των, των μεν, διότι η ασυμφωνία-των ήτο ολίγη τις, των δε, νομίσαν-τες ως εξ απροσεξίας την ασυμφωνίαν, των δε τελευταίων, διότι είπετο να γίνωσι και άλλαι πολλαί τοιαύται διασαφήσεις επ' άλλων προσώπων, το οποίον ως προς το είδος-μας δεν επιτρέπετο, άλλως τε και διότι ήτον επόμενον να φανώσι και άλλαι αντιφατικώτεραι εκθέσεις, και ούτω να μη λάβωσι πέρας ποτέ αι αλλεπάλληλοι αντιφάσεις· είτα εκφραζόμενοι με γενικάς λέξεις και επί προσώπων και επί εποχών, δεν ευχαριστήθημεν να γίνωμεν όργανα αδικαιολογήτων αιτιών, αφίσαντες εις άλλους την τούτων επιδιόρθωσιν.»³⁸

Να λοιπόν που το κείμενο του Δεληγιάννη αγνοήθηκε ως επουσιώδες για την ιστορία, έτσι όπως τουλάχιστον την είχε συλλάβει ο Φραντζής. Δεν γνωρίζουμε, μιά και στο Αρχείο Δεληγιάννη δεν βρέθηκε κάτι σχετικό, αν ο Φραντζής έστειλε κατευθείαν στον Κανέλλο κάποια απάντηση ή αν αρκέστηκε μόνο στις εξηγήσεις που δημοσιεύει, καθώς είδαμε, στο έργο-του.

Πάντως οι λόγοι της απόρριψης από τον Φραντζή του κειμένου του Δεληγιάννη είναι εμφανείς και αυταπόδεικτοι· αρκεί κανείς να διαβάσει το κείμενο: οι διορθώσεις του Κανέλλου αφορούν κυρίως στο πρόσωπο και τη δράση του Κολοκοτρώνη και των άλλων στρατιωτικών, πρώην κλεφτών, των οποίων ο ρόλος υποβαθμίζεται, ενώ τονίζεται με έμφαση η πρωτοκαθεδρία των προυχόντων και του ανώτερου κλήρου της Πελοποννήσου.

Το κείμενο αυτό γραμμένο 15 ολόκληρα χρόνια πριν από τα Απομνημονεύματα και περίπου 20 χρόνια πριν από την απάντηση στο Φωτάκο—που θα μας απασχολήσει στη συνέχεια—θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σχετικά μετριοπαθές, ήπιο, χωρίς φραστικές αιχμές και εμπαιθείς εκφράσεις· εξάλλου το ύφος εδώ είναι πολύ πιο κοντά στο επιστολιμαίο μάλλον παρά στο αφηγηματικό των Απομνημονευμάτων.

Ίσως, με τη δημοσίευση του έργου του Φραντζή, του περισσότερο ως εκείνη τη στιγμή αξιόλογου σε έκταση χρονική και όγκο έργου αυτού του είδους,³⁹ ο Κανέλλος Δεληγιάννης να έλαβε το πρώτο ουσιαστικό ερέθισμα, να ρίχτηκε μέσα-του ο σπόρος για τη συγγραφή του δικού-του έρ-

38. Αμβρ. Φραντζής, ό.π., τ. Δ', σ. 240-241.

39. Τα μόνα ως εκείνη τη στιγμή εκδομένα έργα είναι τα: Χριστοφ. Περραιβός, *Απομνημονεύματα πολεμικά*, Αθήνα 1836, τ. Α'-Β' και Π. Πατρών Γερμανός, *Υπομνήματα περί της Επανάστασεως της Ελλάδος από του 1820 μέχρι του 1823*, Αθήνα 1837.

γού· θα ήταν όμως υπερεκτίμηση ο ισχυρισμός ότι το κείμενο αυτό προαγγέλλει ή είναι —συνειδητά τουλάχιστον— η μαγιά των Απομνημονευμάτων, επειδή και το ίδιο το κείμενο αλλά και η χρονική απόσταση που το χωρίζει από την έναρξη της συγγραφής των τελευταίων δεν δικαιολογεί μια τέτοια υπόθεση.

Το τρίτο και τελευταίο κείμενο είναι απάντηση του Κανέλλου Δεληγιάννη στα Απομνημονεύματα του Φωτάκου.⁴⁰ Το έργο σώθηκε κολοβό και ακέφαλο, γι' αυτό και δεν μπορούμε να το χρονολογήσουμε παρά μόνο έμμεσα και κατά προσέγγιση αμέσως μετά το 1858 —έτος κυκλοφορίας των Απομνημονευμάτων του Φωτάκου⁴¹— και πάντως όχι πολύ μακριά από τη χρονολογία αυτή. Το κείμενο εκτείνεται σε 49 (μη αριθμημένες) συρραμμένες, πυκνογραμμένες μόνο στη μία όψη σελίδες (20 × 13), ενώ στην άλλη όψη συχνά υπάρχουν προσθήκες μικρής αλλά και μεγαλύτερης έκτασης που παρεμβάλλονται στην αντικριστή σελίδα. Πρόκειται εμφανώς για την πρώτη γραφή με αρκετές διαγραφές, διορθώσεις και προσθήκες —καθώς είπαμε— ενός κειμένου, του οποίου η πραγματική έκταση δεν είναι δυνατόν να υπολογισθεί· ο γραφικός χαρακτήρας εδώ είναι διαφορετικός από εκείνον του χειρογράφου προς Φραντζή, είναι όμως ο ίδιος με αυτόν που συναντάμε σε αρκετά έγγραφα και λογαριασμούς του Αρχείου Κανέλλου Δεληγιάννη· φυσικά δεν είναι ιδιόγραφο του Κανέλλου.

Ο Φωτάκος εκδίδει τα Απομνημονεύματά-του το 1858· το έργο-του καλύπτει την περίοδο μόνο ως την εκστρατεία του Δράμαλη στην Πελοπόννησο το 1823 και ήδη στο τέλος της έκδοσης αυτής ο συγγραφέας ενσωματώνει 11 σελίδες «Προσθήκαι και Διορθώσεις». Το κείμενο αυτό ή ενδεχομένως κάποιο εξαρχής νέο επεξεργάζεται ο Φωτάκος τα επόμενα χρόνια ετοιμάζοντας μία καινούρια έκδοση, δίχως όμως να προλάβει ο ίδιος να την πραγματοποιήσει. Συνεπώς η β' έκδοση που κυκλοφορεί το 1899, αρκετά χρόνια μετά το θάνατό του (1878), είναι μια άλλη, νέα γραφή και όχι η ολοκληρωμένη μορφή του έργου, που δημοσίευσε το 1858 όπως θα

40. Ε.Φ.Λ., ό.π., Ι. φάκ. 9· δημοσιεύεται εδώ στις σ. 215-233. Τον Κανέλλο Δεληγιάννη συνδέουν με τον Φώτιο Χρυσανθόπουλο σχέσεις παλιών συμπολεμιστών, αφού ο Φωτάκος αρχικά υπηρέτησε στο σώμα του Δεληγιάννη μέχρι την κατάληψη του φρουρίου της Καρύταινας από τους Τούρκους· αργότερα τον συμπεριέλαβε στο σώμα-του ο Θ. Κολοκοτρώνης κι από τότε χρονολογείται η σχέση των δύο ανδρών και ο θαυμασμός του υπασπιστή προς το στρατηγό-του, που έντονα εκδηλώνεται και μέσα από το απομνημονευματικό-του έργο.

41. Απομνημονεύματα περί της Ελληνικής Επανάστασης, υπό Φωτάκου, πρώτου Υπασπιστού του Θεοδώρου Κολοκοτρώνου, Αθήνα 1858.

ἄφηγε νὰ νοηθεῖ ἡ φράση τοῦ ἐκδότη-τοῦ το 1899: «συνέγραψε δε πρῶτον μὲν ἀπομνημονεύματα τῆς ἐπαναστάσεως, ἐξ ὧν δημοσίευσε ὁ ἴδιος τῷ 1858 ἐν μέρος ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1822».⁴²

Τοῦτο διαπιστώνεται ἀπὸ τὴν ἀντιβολὴ τοῦ κοινοῦ τμήματος τῶν δύο ἐκδόσεων· οἱ διαφορὲς εἶναι ποσοτικά καὶ ποιοτικά τέτοιες ὥστε νὰ προϋποθέτουν δύο διαφορετικὲς γραφές: πολλές καὶ ἐκτενεῖς προσθήκες, ὕψος λογιότερο στὴ β' ἐκδοσὴ με γραμματικὲς καὶ συντακτικὲς ἀλλαγές, τονισμό λέξεων ποὺ ἀποδίδουν κυρίως θεσμούς ἢ ἐννοιες. Δὲν γνωρίζουμε ἀν τὸ καθυρογραμμένο ἀντίγραφο τοῦ ἀπαντητικοῦ κειμένου ἐφτασε ποτέ στὸν προορισμό-τοῦ, ἀν δηλαδή, ὁ Φωτάκος τὸ εἶχε υπόψη-τοῦ ὅταν ἐτοίμαζε τὴ δευτέρη γραφὴ τῶν Απομνημονευμάτων-τοῦ. Τὸ γεγονὸς ὁμῶς —ὅσο μπορούμε νὰ ἐλέγξουμε— ὅτι τὸ τμήμα στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται τὸ κείμενο τοῦ Δεληγιάννη (σ. 112-169 τῆς α' ἐκδοσῆς) ἔχει μίαν μόνο σύντομη προσθήκη περὶ Δεληγιανναίων στὸ ἀντίστοιχο τμήμα τῆς β' ἐκδοσῆς —μολονότι τὸ κεφάλαιο εἶναι ἀναπλασμένο καὶ φυσικὰ ἐκτενέστερο σὲ ἀρκετὰ σημεία ἐξαιτίας τῶν προσθηκῶν— μᾶς ὁδηγεῖ στὴ σκέψη ὅτι ὁ Φωτάκος ἢ δὲν ἔχει καὶν υπόψη-τοῦ τὶς διορθώσεις καὶ προσθήκες τοῦ Κανέλλου ἢ ἀπλῶς τὶς ἀγνοεῖ, ὅπως ἐξάλλου ἐπράξε κι ὁ Φραντζῆς.

Ὡς υποθέσουμε ὅτι τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, ὅταν συνέταξε τὴν ἀπάντησή-τοῦ, εἴαν εἶχε υπόψη-τοῦ τὸ δεύτερο κι ὄχι τὸ πρῶτο χειρόγραφο τοῦ Φωτάκου, θὰ προχωροῦσε στὴ σύνταξί τοῦ κειμένου-τοῦ ἢ θὰ θεωροῦσε ὅτι ἡ β' γραφὴ με τὴ νέα ἀνεπτυγμένη μορφή-τῆς τὸν κάλυπτε καὶ συνεπὶς δὲν συνέτρεχε λόγος ἐνστάσης;

Ἡ ἀπάντησις θὰ πρέπει νὰ εἶναι μᾶλλον ἀρνητικὴ, ἀφοῦ, καθὼς ἐδειξε ἡ σύγκρισις ἀνάμεσα στὰ ἐπίμαχα σημεία τῶν δύο ἐκδόσεων, ὁ Φωτάκος καὶ στὴ β' γραφὴ δὲν ἄλλαξε ἢ ἐπανάρθωσε τίποτε ἀπὸ ὅσα στὴν α' γραφὴ (καὶ ἐκδοσῇ) ἐνόχλησαν τὸν Κανέλλο προσβάλλοντας τὸ πατριωτικὸ καὶ οἰκογενειακό-τοῦ φιλότιμο.⁴³ συνεπὶς μὶά καὶ δὲν ἐξέλιπαν τὰ ἐρεθίσματα, ὁ Δεληγιάννης θὰ εἶχε τὸν ἴδιο ἀντίλογο νὰ προβάλλει καὶ τὸ μόνον ποὺ

42. Απομνημονεύματα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως συγγραφέντα μεν ἐπὶ Φωτίου Χρυσανθοπούλου ἢ Φωτάκου, ἐκδοθέντα δὲ ἐπὶ Σταύρου Ἀνδροπούλου, Ἀθήνα 1899, τ. Α', σ. ιζ'.

43. Οἱ λόγοι τῆς σύνταξος τοῦ κειμένου πρὸς τὸν Φωτάκο ἀναφέρονται σαφῶς ἀπὸ τὸν Κανέλλο (βλ. ἐδῶ σ. 224): «... Ἀν εἶχον οὔτε τὴν διάθεσιν οὔτε τὴν πρόθεσιν... ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὰ ἐτυπώθηκαν καὶ διανεμήθησαν... καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὅσοι τὰ ἔλαβαν γνωρίζει τὰ καθέκαστα... ἔκρινα καθήκον μου νὰ ἀνασκεδάσω ὅλας αὐτὰς τὰς ψευδολογίας καὶ τὰς παραμορφώσεις, ὡς ὑπάρξας ἐνεργὸς αὐτοῦργος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἁγῶνος, καὶ αὐτόπτης καὶ μέτοχος ὅλων τῶν συμβεβηκότων...».

θα άλλαζε θα ήταν οι παραπομπές των σελίδων, που θα γίνονταν πλέον στη β' έκδοση του έργου του Φωτάκου. Η συμπληρωματικότητα της αφήγησής-τους που επιζητούσαν οι απομνημονευτές —για τη συνείδησής-τους ιστορικοί του Αγώνα— δεν ήταν ικανή να απορροφήσει τις διαφορετικές λογικές, τα διαφορετικά συμφέροντα, μ' ένα λόγο τη σύγκρουση ανάμεσα στις κοινωνικές δυνάμεις της Επανάστασης.

Ο Κανέλλος συντάσσοντας το κείμενό-του και καθώς παίρνει τη θέση κατηγόρου με κατηγορούμενο μέσω του έργου-του τον παλιό-του συμπολεμιστή για να γίνει όσο το δυνατό σαφέστερος, είτε παραπέμπει σε συγκεκριμένη σελίδα της έκδοσης του Φωτάκου είτε μεταφέρει σχεδόν αυτολεξεί το επίμαχο σημείο και στη συνέχεια προβαίνει στην αντίκρουση ή βελτίωσή-του παρουσιάζοντας έτσι κατ' αντιπαράβολή τις δύο απόψεις. Αυτός ο τρόπος γραφής δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να προόριζε ο Δεληγιάννης το κείμενό-του για δημοσίευση και όχι μόνο για απλή προσωπική απάντηση στον Φωτάκο. Ίσως ακόμα τις παρατηρήσεις-του στα έργα των απομνημονευματογράφων και των ιστορικών του Αγώνα να τις θεωρούσε ως ένα ενιαίο σώμα με τα δικά-του Απομνημονεύματα. Αυτό γίνεται σαφές στην περίπτωση της ανασκευής της ιστορίας του Σπ. Τρικούπη την οποία αρχίζει να συντάσσει αμέσως με την κυκλοφόρηση και γνώση του Α' τόμου, δηλαδή από το Σεπτέμβριο του 1854 και με διακοπές ολοκληρώνει τον Μάιο του 1858. Σύμφωνα με τον εκδότη των Απομνημονευμάτων-του, το κείμενο αυτό προόριζε για έκδοση μαζί με τα Απομνημονεύματα, γεγονός που σημαίνει ότι το θεωρούσε αναπόσπαστο μέρος εκείνων, όπως άλλωστε και μορφολογικά από το ίδιο το χειρόγραφο ενισχύεται η άποψη αυτή.⁴⁴ φυσικά ακολούθησε κι αυτό την τύχη του χειρογράφου των Απομνημονευμάτων. Χάρη σ' αυτό τον τρόπο παραπομπής, ακόμα και όπου δεν αναφέρονται οι συγκεκριμένες σελίδες, είναι εύκολος ο εντοπισμός του χωρίου μέσα στην έκδοση. Όταν ο Δεληγιάννης θεωρεί ότι η εξιστόρηση, έτσι όπως παρουσιάζεται στ' Απομνημονεύματά-του, τον καλύπτει απόλυτα ως απάντηση, περιορίζεται μόνο να παραπέμψει εκεί με κάποια αοριστολογική φράση του τύπου «παραπέμπω τον κύριο Φωτάκο εις τα Απομνημονεύματά-μου» αποφεύγοντας την επανάληψη ή μιιά διαφορετική διατύπωση· άλλοτε πάλι κάνει και τα δύο, δηλαδή και απαντά συνοπτικά αλλά και παραπέμπει στο προηγούμενο έργο-του.⁴⁵ Οι

44. Καν. Δεληγιάννης, *ό.π.*, τ. 18, σ. 245.

45. Α.χ. τα αναφερόμενα στις σελίδες 112-113 της α' έκδοσης του Φωτάκου αντικρούονται στις δύο πρώτες σελίδες του χειρογράφου του Κανέλλου αλλά υπάρχει

συχνές παραπομπές του Δεληγιάννη στο κείμενο των Απομνημονευμάτων-του μπορούν να μας οδηγήσουν στη σκέψη ότι πρόθεσή-του ήταν η άμεση έκδοση του έργου-του, ώστε οι εκεί παραπομπές-του να είναι ουσιαστικές και να μην αποτελούν συγγραφικό σχήμα λόγου. Συνεπώς, στην πρώτη τουλάχιστον εκείνη περίοδο ο Κανέλλος μάλλον συνέκλινε προς την έκδοση κι όχι στην απόκρυψη των Απομνημονευμάτων-του· οι αντιρρήσεις προέκυψαν αργότερα και πιθανόν όχι από τον ίδιο αλλά από κάποιους από τους απογόνους-του. Πέρα όμως από τα εκδοτικά προβλήματα των κειμένων η συγγραφική δραστηριότητα του Καν. Δεληγιάννη, που πρώτη εκδοχή-της μπορούμε να πούμε ότι αποτελεί η «Κατάσταση εκδουλεύσεων» του 1833, εξελίσσεται με τα απαντητικά κείμενα προς Φραντζή και Φωτάκο, 1840 και 1858 αντίστοιχα, για να κορυφωθεί με τη συγγραφή των Απομνημονευμάτων (1854-1856), ενώ ως τελευταίο κείμενό-του μπορεί να θεωρηθεί η ανασκευή της ιστορίας του Σπ. Τρικούπη (1854-1858). Για περισσότερο από δύο δεκαετίες λοιπόν ο Κανέλλος κάνει την ενασχόληση με την συγγραφή «ιστορίας», της ιστορίας του Αγώνα και της δικής-του, αυτοσκοπό, μοναδική δραστηριότητα ενός παραγκωνισμένου πρώην αγωνιστή.

Συνοψίζοντας ύστερα από αυτή τη συγκριτική περιδιάβαση στα κείμενα του Κανέλλου Δεληγιάννη και τον λόγο-αντίλογο των άλλων απομνημονευμάτων που αναφέρθηκαν εδώ θα καταλήξουμε και πάλι σε διαπιστώσεις ήδη γνωστές και φυσικά ευνόητες: Οι πράξεις, στις οποίες μετέχει ο Κανέλλος ή μέλη της οικογένειάς-του, αυτές αποτελούν αφενός αντικείμενο διεξοδικής εξιστόρησης στα Απομνημονεύματα και αφετέρου σημεία αναφοράς για επανόρθωση ή συμπλήρωση στα απαντητικά-επικριτικά κείμενά-του που παρουσιάζονται εδώ. Έτσι, μ' αυτό τον έμμεσο τρόπο της αποσιώπησης ή συνοπτικής παρουσίασης των πράξεων των άλλων, μειώνεται η σημασία της συμβολής του «αντιπάλου» στον Αγώνα, στην εθνική πράξη και προβάλλεται ιδιαίτερα ο δικός-του ρόλος με απώτερο σκοπούμενο τη δόξα και τη διεκδίκηση μεγαλύτερου μερίδιου συμμετοχής σε ένα έτσι κι αλλιώς κοινό έργο.

Οι αντιπαλότητες κατά τη διάρκεια του Αγώνα, ελέγξιμες κάποτε αλλά όχι πάντα χάριν του κοινού σκοπού, αφήνονται τώρα ελεύθερες να εκτονωθούν με οξύτητα και πάθος μοιράζοντας τους οπαδούς σε δύο στρα-

---

και η παραπομπή στα Απομνημονεύματά-του, όπου πράγματι αναπτύσσει διεξοδικά τα συμβάντα (βλ. Καν. Δεληγιάννης, *ό.π.*, τ. 16, σ. 260-262)· τα ίδια γεγονότα στην έκδοση του Φωτάκου καταλαμβάνουν λιγότερο από μισή σελίδα.

τόπεδα, του Κολοκοτρώνη και των Δεληγιανναίων. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τη διαμάχη ανάμεσα σε προύχοντες και στρατιωτικούς: εκφραστές της πρώτης κοινωνικής ομάδας η οικογένεια των Δεληγιανναίων με παρουσία και παράδοση στον τόπο αναμφισβήτητη. Οι Δεληγιανναίοι είναι οι εκφραστές της δύναμης (οικονομικής και κοινωνικής), ανήκουν στο ηγετικό σώμα και προβάλλουν το ιδεώδες της συμπαγούς πολυμελούς οικογένειας: είναι οι Δεληγιανναίοι πρόγονοι του Κανέλλου (Παπαγιαννόπουλου), είναι οι Δεληγιανναίοι αδέρφια του ηγέτη της Επανάστασης, είναι οι Δεληγιανναίοι απόγονοι αυτών, είναι η οικογένεια των προεστών, των προυχόντων, είναι οι πολλοί σπουδαίοι και όχι ο ένας. Από την άλλη το πρόσωπο του Κολοκοτρώνη, ο θρύλος της Επανάστασης, κατεξοχήν ηρωική μορφή, μοναδικός αυτός χωρίς ρίζες που να χάνονται στο παρελθόν, δημιούργημα της ταραχμένης εποχής-του, ο στρατιωτικός που αναδείχτηκε χάρη στις στρατηγικές-του ικανότητες και μόνο, εφευρετικός και θυμόσοφος, η εκπροσωπευτική εικόνα ενός λαού που ως μόνο-του αναφαίρετο δικαίωμα είχε την παλικαριά. Τούτα αντιστοιχούν στη γενική πρόσληψη της προσωπικότητας του Κολοκοτρώνη: Ο ίδιος έχει τη δική-του οικογενειακή μνήμη που βυθίζεται σ' ένα μακρινό παρελθόν, πάντα μέσα στον αστερισμό του κόσμου των όπλων. Αυτήν ακριβώς την πολεμική ρίζα θα του αμφισβητήσει ο κατεξοχήν εκπρόσωπος των προυχόντων εμποδίζοντάς-τον έτσι να εξομοιωθεί με τους ομολόγους-του της Ρούμελης, που είχαν να επικαλεστούν μιά γενεαλογία όπως και οι προύχοντες. Δύο στρατόπεδα λοιπόν, οι Κολοκοτρωνικοί και οι Δεληγιαννικοί, τότε αλλά και ύστερα και τώρα,⁴⁶ με βαθύ το χάσμα ανάμεσά-τους: η νέα τάξη ανθρών που δημιούργησε η Επανάσταση και που εγείρει δικαιώματα και αμφισβητεί τους εκπροσώπους της παλιάς τάξης και η παραδοσιακή κοινωνία που βλέπει τις δομές-της να υποσιγάπτονται κι αρνείται να αποδεχτεί την επερχόμενη κοινωνική της ήττα που θεωρούσε νίκη εξασφαλισμένη μετά τον εθνικό θρίαμβο· ήττα βέβαια που δεν οφείλεται στους στρατιωτικούς.

Μέσα από τα τρία κείμενα που παρουσιάζονται εδώ έχουμε τη δυνατότητα να αναπαραστήσουμε το «χτίσιμο» των Απομνημονευμάτων του

46. Η μεροληψία και η παραταξιακή τοποθέτηση των ιστορικών ακόμα και των συγχρόνων-μας απέναντι στα πρόσωπα δεν αφήνει περιθώρια για αντικειμενική θεώρηση της ιστορίας. Ιδιαίτερα φανατισμένοι οι φιλοκολοκοτρωνικοί διαγράφουν ουσιαστικά από τις πηγές του '21 τα Απομνημονεύματα του Δεληγιάννη θεωρώντας-τα εμπαθή, υπερβολικά και αναξιόπιστα.

Κανέλλου Δεληγιάννη, να παρακολουθήσουμε ως ένα βαθμό την ωρίμανση, τους αναβαθμούς της σκέψης του απομνημονευτή, ως το τελικό προϊόν (Απομνημονεύματα) και την υπέρβασή-τους που είναι το κείμενο προς Φωτάκο. Βεβαίως δεν έχουμε να κάνουμε με συνειδητούς αναβαθμούς, δοκιμές γραφής ενός επαγγελματία συγγραφέα, ο οποίος μέσω αυτής ανάγεται στην τελειοποίηση του έργου-του· τα πράγματα συμβαίνουν έτσι, φυσιολογικά, αβίαστα, και η κλιμάκωση αυτή δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της παρατήρησης του μελετητή. Οι ήπιοι, σχεδόν άχρωμοι τόνοι της «Κατάστασης εκδουλεύσεων», ζωντανεύουν, χρωματίζονται ιδεολογικά στην απάντηση προς Φραντζή, γίνονται οξείς με σαφή άποψη, έντονη ιδεολογική χροιά και προσωπική προβολή του υπερ-εγώ στα Απομνημονεύματα για να καταλήξουν σε οργίλη απάντηση και αγανακτισμένη διαμαρτυρία που καταντάει σχεδόν εμπάθης καταγγελία στο κείμενο προς Φωτάκο.

Ολοκληρώνοντας τη συγκομιδή των αρχειακών ευρημάτων των συναφών με το θέμα-μας θεωρούμε σκόπιμο να αναφερθούμε εντελώς συνοπτικά σε δύο ακόμα κείμενα του ίδιου τύπου.⁴⁷ Πρόκειται κι εδώ για απαντήσεις —σε έντονο ύφος— σε δύο δημοσιεύματα εφημερίδων, το ένα στον *Ανεξάρτητο*⁴⁸ ενώ το άλλο δεν καθιστά ευκρινή τον αποδέκτη-του. Με τα δύο αυτά κείμενα απαντώντας στα αρθρογραφήματα (λιβέλους όπως τα αποκαλεί) ο ανώνυμος συντάκτης-τους αναλαμβάνει την υπεράσπιση του Κανέλλου Δεληγιάννη αναφερόμενος στην προσωπικότητα του ανθρώπου και στην προς την πατρίδα αναμφισβήτητη και πολύπλευρη προσφορά-του. Είναι και τα δύο χρονολόγητα,⁴⁹ προχειρογραμμένα, ανυπόγραφα

47. Ε.Φ.Α., ό.π., Ι.4⁵.16 και 17.

48. Η εφημερίδα *Ανεξάρτητος* εκδίδεται την περίοδο από 26.6.1842 έως 19.5.1843 από τον Τζώρτζη Ν. Λαγκαδά. Επειδή το εν λόγω φύλλο συμπεριλαμβάνεται σ' εκείνα που έχουν αποσυρθεί για μικροφωτογράφιση από τη Βιβλιοθήκη της Βουλής, δεν στάθηκε δυνατή η αυτοψία και η εξακρίβωση των στοιχείων μέχρι την ολοκλήρωση του άρθρου· έτσι, όσα ακολουθούν —σαφώς ανατρέψιμα— κινούνται κατ' ανάγκη στο χώρο των θεμιτών υποθέσεων. Γνωρίζουμε ότι έντυπο με τον ίδιο τίτλο υπάρχει και στα 1857 και μάλιστα από τις σελίδες-του φαίνεται πως ευδοκιμεί έντονη αρθρογραφία γύρω από τους αγωνιστές με θέσεις και ανασκευές-τους. Ενδεικτικά βλ. Ν. Κοτζιάς, *Ανασκήψη της του Δ. Τσαμαδού ανασκευής*, Αθήνα 1858, σ. 3-5.

49. Το πρώτο κείμενο από εσωτερικά στοιχεία θα μπορούσε να χρονολογηθεί με αρκετή σιγουριά στα 1842: «Ιδόμεν εις το παράρτημα της εφημερίδος ο *Ανεξάρτητος* Αριθ. 46 ένα αισχρότατον λιβέλων υπό το όνομα ενός ασημάντου αναλφαβήτου και αγραμμάτου Μανιάτου, Σαλαφατίνου λεγομένου...» αρχίζει το άρθρο-απάντηση ο ανώνυμος αρθρογράφος. Στο ίδιο έντυπο ενδέχεται να παραπέμπει και το δεύτερο κείμενο αλλά σε μεταγενέστερη χρονολογία, εφόσον δεχτούμε ότι το φύλλο αρ. 273

αλλά, καθώς από το περιεχόμενο προκύπτει, ο συντάκτης-τους — που δεν είναι φυσικά ο Κανέλλος — θα πρέπει να αναζητηθεί μάλλον στο χώρο του στενού οικογενειακού-του περιβάλλοντος.

Ο λόγος των απομνημονευτών του '21, μεροληπτικός, εμπαιχτής, φτωχός, άξεστος, είναι εντούτοις ένας λόγος ζωντανός, πλούσιος σε βιώματα, είναι η έκφραση, η φωνή μιάς κοινωνίας, που αν θέλουμε πραγματικά βαθιά να τη γνωρίσουμε, πρέπει να τείνουμε «ευήκοον ους» σ' όλα αυτά για να συλλάβουμε τις πολυφωνικές-τους αποχρώσεις.

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ*

[Επιστολή Α']

Ἀθήναι τὴν 27 Ἰουνίου 1873

Περιπόθητε ἀδελφέ.

Ἡ ἐπομένη λίαν σπουδαία τῆς ἡμετέρας Οἰκογενείας ὑπόθεσις μοι ἐπιβάλλει τὸ καθήκον νὰ σᾶς πέμψω τὴν παροῦσαν.

Ὅταν ὁ θεῖος Κανέλλος ἀπεπεράτωσε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἁγῶνος μοι προέτεινε πολλάκις νὰ λάβω αὐτήν, ἵνα μὴ τυχὸν περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἄλλοτριās... καὶ ἐπέμμενε νὰ μάθῃ διὰ ποίαν αἰτίαν ἡρνούμην, λέγων, ὅτι μόνον τὸ πρωτότυπον σχέδιον ἐπεθύμουν νὰ λάβω, οὐχὶ δὲ τὸ καθαρὸν χειρόγραφον, ὅπερ ὡς κειμίλιον ἐθεώρουν, λίαν πολῦτιμον, τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Τῷ ὑπέδειξα τὴν οἰκονομικὴν κατεγίδα, ἣν ἐθεώρουν ἐπὶ τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας παρ' ἧ κατόκουν, καὶ προέτρεψα τὸν θεῖον νὰ παραδώσῃ τὸ εἰρημένον χειρόγραφον εἰς τὸν θεῖον κὺρ Νικολάκην, ἣ εἰς τὸν κ. Θεόδωρον, πρὸς ὃν ὁ θεῖος οὗτος εἶχε πέμψει καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Καθότι, ὅταν κατὰ τὸ 1846, διατρίβων ἐν Δημητσάνῃ ἐστάλη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν θεῖον αὐτὸν πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν ἐγγράφων αὐτῶν, κατὰ προτροπὴν τοῦ θεῖου Κωνσταντάκη, ἐλθόντος ἐκεῖ διὰ ὑποθέσεις του, ἐν ἧ ὁ Εὐθύμιος εἶχε προσθέσει λέξιν τινα ἀνοίκιον, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ θεῖος κὺρ Νικολάκης διαβίβασεν αὐθωρὶ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον, γράψας καὶ πρὸς ἡμᾶς τὴν δέουσαν ἀπάντησιν. Ἐγὼ ἡρνήθην

εἶναι τοῦ Ἀνεξάρτητου τοῦ 1856 ἢ 1857 (βλ. σημ. 48). Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ β' ἀρθρου-ἀπάντησης: «Εἰς τὸν αρ. 273 ἀνέγνωσα μ' ἀγανάκτησιν ἄρθρον διασύρον ἀναιδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Συνταγματάρχου Κανέλλου Δεληγιάννη καὶ φέρον τὴν υπογραφὴν ενός συμπατριώτου-μας Γεωργίου Σπηλιοπούλου...».

* Κατὰ τὴν ἐκδοσὴν τῶν κειμένων ἐγίνε ἀποκατάστασις τῶν κεφαλαίων, ὅπου αὐτὸ ἦταν ἐπιβεβλημένον· οἱ διαγραφές λέξεων ἢ φράσεων παραλείφθηκαν, ἐνῶ οἱ προσθήκες ἐντάχθηκαν σιωπηρά.

νά υπογράψω την ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ μὲν Εὐθύμοις ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ ὑπάρχων δὲν ἤθελε νὰ γράψῃ ἄλλην, ὁ δὲ θεῖος Κωνσταντῆκης προέτρεπεν ἐμὲ νὰ υπογράψω αὐτήν, λέγων, ὅτι δὲν ἐβλαπτεν ἡ λέξις ἐκείνη, εἶχον τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ δυσαρεστήσω καὶ ἐγὼ διὰ τῆς υπογραφῆς μου τὸν θεῖον κὺρ Νικολάκην, ὅπως ὑπακούσω εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ τοῦ πατρός μου. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξομαλυνθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔμεινεν 26 ἔτη ἐν τῇ | ἰδίᾳ καταστάσει. Κατὰ μίμησιν λοιπὸν καὶ ὁ θεῖος Κανέλλος ἔπεμψε τὸ χειρόγραφόν του πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον ἵνα προφυλάξῃ αὐτό. Πολλὰκις ἐνῶ συνέττατε τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μοὶ ἔλεγεν· «Ἐγὼ τὴν γράφω διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ φροντίσωσιν οἱ συγγενεῖς ἡμῶν νὰ τυπωθῇ.» — «Ὅλοι ἀνεξαιρέτως θὰ φροντίσωσι, τῷ ἔλεγον, ἀλλ' ἂν οἱ ἄλλοι ἀδιαφορήσωσι, τῷ ἀπῆρτησα ἐπιτέλους, ὑπόσχομαι νὰ φροντίσω ἐγὼ. Ἴνα δὲ ἐνθαρρόνῃ αὐτὸν ἐπρόσθεσα· «ἐγὼ ἐφρόντισα καὶ ἐτυπώθῃ τὸ βιβλίον τοῦ πατρὸς Ἡωσήφ Ζαφειροπούλου, καὶ δὲν θὰ καταθέσω πᾶσαν προσπάθειαν νὰ τυπωθῇ ἡ Ἱστορία Ὑμῶν!» — Ἀλλοτε πάλιν μοὶ ἔλεγεν· «Ὅταν ἀνέλαβον τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἐργαζόμενον βεβαιωμένος, ἀλλὰ τώρα σοῦ συγχωρῶ τὸν πατέρα ὅπου μὲ ἔκαμες νὰ ἔχω τὴν ἐνασχόλησιν αὐτήν.» — Οἱ ἀλιτῆριοι! εἶχον παραγκωνίσει αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του!

Ὅταν μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Β. Γεωργίου ἔγινεν ὑπουργὸς ὁ ἐξαδέλφος ἡμῶν Πετρούκης παρεκάλεσα αὐτόν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του κ. Γιάγκου νὰ φροντίσῃ νὰ δοθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τύπωσιν τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἔξοδα, λέγων, ὅτι εἰς πᾶν ὅ,τι τυχὸν δὲν συμφωνήσομεν οἱ δύο οὗτοι καὶ ὁ κ. Θεόδωρος καὶ ἐγὼ, νὰ ὑπερισχῇ ἡ γνώμη τοῦ θεῖου κὺρ Νικολάκη, ὅπερ μεγάλως ἤρρεσεν εἰς τὸν κ. Γιάγκον. Ἴνα δὲ ὠθήσω αὐτούς, τοῖς ἐδιηγήθην, ὅτι παρὰ τοῦ Π. Βάρβογλη ἤκουσα πολλάκις νὰ διηγῆται· «ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ὑπουργίαν τοῦτου ὁ Γενναῖος κατώρθωσε καὶ ἐδόθησαν εἰς τὸν Ν. Σπηλιάδην τέσσαρες χιλιάδες δραχμαὶ πρὸς διαπάνην τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, καί, ὅτι ὁ Ν. Σπηλιάδης περιπλέξας τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν κατώρθωσε, πάλιν διὰ τοῦ Γενναίου, νὰ λάβῃ καὶ τινα ποσότητα περιπλέον τῶν 4.000 δραχμῶν. Ἀλλ' ὁ Πετρούκης ἀνεχῶς δὲν ἔλαβε τὴν ἐλαχίστην πρόνοιαν περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεῖου Κανέλλου, ἀδιαφορῶν, ὅτι οἱ ἱστορικοί, μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε τοῦ ἀνατραφέντος ἐν τῇ καθέδρᾳ τῆς Μ. Βρετανίας, καὶ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις τῆς Ἑλλάδος ἀνελθόντος Σ. Τρικούπη, μυριάς ἔγραψαν πρόσβολας ἐν γνώσει καὶ ἐκ συστήματος καθ' ὅλων τῶν Δελιγιανναίων, οὔτε τοῦ πατρός των ἐξαιρουμένων!... |

Ἐν τῇ φυλακῇ συνέταξα ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἣν ἐσωκλείσας ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Δ. Μανρομυχάλην ἔπεμψα εἰς τὴν Ὀλιγγὰ δι' ἐπιστολῆς μου νὰ διαβιβάσῃ αὐτήν, δι' ἧς παρεκάλουν αὐτόν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀναφορὰν μου εἰς τὴν ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα. Μετὰ παρελεύσιν τριῶν περιπτῶν ἐβδομάδων ἠναγκάσθην νὰ ὑπάγω νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ μὲ ἀπορίαν μου ἤκουσα, ὅτι «δὲν ἐνεκρίθη νὰ πέμψωσι τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Δ. Μανρομυχάλην διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι Δελιγιανναῖοι καὶ ἠδύναντο, ἐὰν ἐθεόρουν ἀρμοδίαν ἐποχὴν νὰ τυπωθῇ ἡ ἱστορία αὕτη, νὰ ζητήσωσι τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως». Τοῦτου ἔνεκα ἔγραψα πρὸς τὸν Μ. Σχινᾶν, ἀλλὰ καὶ οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀναφορὰν μου παρέδωκεν αὐτήν, ὥς ἦτον ἐπόμενον, εἰς τὰ ἀρχεῖα... Ὅταν δὲ ἔγινεν ὑπουργὸς ὁ Ἀντώνιος Α. Μανρομυχάλης παρεκάλεσα αὐτόν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, γνωστοποιῶν αὐτῷ καὶ ὅσα παρὰ τοῦ Βάρβογλη ἤκουσα περὶ Σπηλιάδου, καὶ ὅτι ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τέσσαρας χιλιάδας δραχμὰς πρὸς τύπωσιν τῆς ἱστορίας τοῦ Κανέλλου Δελιγιάννη, νὰ δώσῃ τοὐλάχιστον χιλίας μόνον

διὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρότον καὶ τὴν ἄδειαν νὰ τυπωθῇ εἰς τὸ Β. Τυπογραφεῖον. "Ἰνα δὲ ὠθήσω τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης παρακάλεσα τὴν κυρίαν Ρουμπίνην Καγιᾶ, νὰ παρακαλέσῃ ἐκ μέρους μου τὴν Κυρίαν Μαυρομιχάλην νὰ προτρέψῃ τὸν υἱὸν τῆς νὰ φροντίσῃ τὰ δέοντα· ἥτις μοι παρήγγειλεν, ὅτι «ἐὰν δὲν θέλῃ ὁ Πετράκης, ὅστις ἦτο καὶ τότε ὑπουργός, οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἡδύνατο νὰ φέρῃ ὁ υἱὸς αὐτῆς.» Ἐπὶ τῆς τελευταίας ἢ προτελευταίας ὑπουργίας τοῦ κ. Θεοδώρου, ἔγραψα πρὸς τὴν "Ολιγγα νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ φροντίσῃ νὰ δωθῇ πέρας τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ "Ολιγγα μοι ἀπήντησεν, ὅτι «δὲν εἶναι ἀρμόδιος καιρὸς νὰ τυπωθῇ ἡ ἱστορία αὕτη με-
χριστότου ἐκλείψωσι πρόσωπά τινα.» — Ζήσε Μαυρὲ μου νὰ φᾶς Τριφύλλι! — Ἄλλ' εἶναι γνωστὸν ἂν τὰ πρόσωπα αὐτὰ θὰ προπορευθῶσιν ἡμῶν;... |

Ἀφοῦ λοιπὸν δέκα ἔτη παρήλθον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου Κανέλλου, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὅτε Πετράκης καὶ ὁ κ. Θεόδωρος ὑπῆρξαν πολλὰκις ὑπουργοὶ καὶ πάντοτε σχεδὸν Βουλευταί, καὶ ὅλους τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν εἶχον ἀλληλοδιαδόχως φίλους αὐτῶν, καὶ οὐδεμίαν ἔλαβον πρόνοιαν νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἱστορία αὕτη, — ἐνῶ ἐὰν ἐγὼ ἤμουν Βουλευτὴς μόνον, ἤθελον ἔχει τυπωμένην αὐτὴν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου, χωρὶς νὰ ἀναμένω οὔτε στιγμὴν νὰ ἐκλείψωσιν ἄλλοι — ἅμα ἐκλέχθῃ ὁ ἐξάδελφος ἡμῶν κ. Ἰωάννης Πρόεδρος τῆς Βουλῆς παρακάλεσα τὸν θεῖον νὰ προτρέψῃ αὐτὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, προσθέτων, ὅτι θέλει εἶσθαι ἡ μεγαλειτέρα εὐεργεσία ἢν ἡδύνατο νὰ πράξῃ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τῶν Δελιγιανναίων, καὶ ἡ μεγαλειτέρα προίξ ἢν ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθον παρὰ τοῦ θείου, ὅτι προθυμὸς ὁ ἐξάδελφός μας κ. Ἰωάννης ἀνέλαβε νὰ φροντίσῃ οὐ μόνον περὶ τῆς ἐκτυπώσεως τῆς ἱστορίας τοῦ θείου Κανέλλου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν ἀγῶνα δαπανῶν τῆς ὅλης οἰκογενείας ἡμῶν, καί, ὅτι ὁ θεῖος ἔγραψε τοῦ κ. Θεοδώρου, διὰ τοῦ κ. Ν. Ξούζουλα νὰ τῷ πέμψῃ τὸ χειρόγραφον τοῦ θείου Κανέλλου καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν ἅτινα τῷ εἶχε στείλει, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, ὅπως διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἱστορίας τοῦ θείου ὑποστηρικθῶσιν αἱ ἐκδουλεύσεις τῆς οἰκογενείας. Ἄλλ' ὁ κ. Θεόδωρος ἐπέμψε πρὸς τὸν θεῖον τὰ ἔγγραφα μόνον, καὶ δῆ, ἄνευ τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἵνα μὴ δυνηθῶσι νὰ προβῶσιν οὔτε ἐν βῆμα!... Τὸ δὲ χειρόγραφον τοῦ θείου Κανέλλου ἡρνήθη ὀητῶς νὰ δώσῃ πρὸς τὸν κ. Ν. Ξούζουλαν, λέγων, ὅτι ἀνήκει εἰς ἄλλον! εἰς τὴν "Ολιγγα δηλαδή, καί, ὅτι ἔχει ἐλλείψεις, ἃς ὁ κ. Θεόδωρος, ὡς Δελιγιάννης καὶ αὐτός, δὲν ἀνέχεται νὰ δημοσιευθῶσιν!... "Ο,τι δηλονότι, ἐπροφασίζετο καὶ ὁ Πετράκης μεριμνῶν περὶ τῆς μνήμης τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς του! καθ' οὗ ἀναριθμήτους προσβολὰς ἐκτοξεύουσιν οἱ διαστροφεῖς τῆς ἱστορίας, ἄνευ | τῆς ἐλαχίστης αἰδοῦς ἢ συνειδήσεως!

Φαίνεται, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θεῖος Κανέλλος ἀνασκευάζει ἐν ἐκτάσει τὰ ἀναριθμητὰ κατὰ τῶν Δελιγιανναίων ψεύδη τῶν διαστροφῶν τῆς ἱστορίας τοῦ ἀγῶνος, ὁ κ. Θεόδωρος, χαριζόμενος εἰς τοὺς Μαυροκορδατικούς, οἵτινες μετὰ τῶν Κολοκοτρωναίων ἀνώρυσαν τὸν τάφον τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, διὰ τῶν ἀναριθμίων ψεύδεων, δι' ὧν βρῶνται αἱ ἱστορίαι αὐτῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ἢν ὁ Γενναῖος μετεποίησε κατὰ τὸ δικαῖον! "Οπως ἀνορθώσωσιν ἑαυτούς, ἀρνεῖται παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, νὰ παραδῶσῃ τὸ χειρόγραφον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν "Ολιγγα, εἰς ἣν μόνον ἡ χρηματικὴ ὠφέλεια ἀνήκει, ἐὰν τυχὸν ἐξαχθῇ τοιαύτη, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδεὶς τῶν Δελιγιανναίων τὸ ἐλάχιστον μέρος, οἰαδιήποτε καὶ ἂν ᾧσιν αἱ οἰκογενεακαὶ ἀνάγκαι αὐτοῦ, ἅπερ εἶπον καὶ εἰς τὴν "Ολιγγα, ἐνώπιον τοῦ θείου Κανέλλου, ὅταν χαριεντιζόμενος ἀπεκάλει τὴν ἑαυτοῦ ἱστορίαν ἡ ἱστορίαν τοῦ

Ἄνδρέαν ἢ Ὀλιγγα ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἰδική της καὶ οὐχὶ ἐμοί. Ὁ κ. Θεόδωρος μετὰ τὴν ἀλλόκοτον ἀποποίησιν αὐτοῦ νὰ δώσῃ τὸ χειρόγραφον αὐτὸ μετέβη εἰς τὴν Γορτυνίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ συναντήσας τὸν ἐξάδελφόν μας κ. Ἰωάννην τῷ ὁμίλησα καὶ αὐτοπροσώπως περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅστις μ' εἶπεν, ὅτι σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, ὅταν δώσῃ ὁ κ. Θεόδωρος τὸ χειρόγραφον, νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἢ ἐκτύπωσις μὲ ἰδιά μου ἔξοδα, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν παραχωρήσῃ αὐτά· μ' εἶπε δὲ ταῦτα ἐνώπιον τῆς ἐαυτοῦ συζύγου καὶ τοῦ θείου. Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην λαβὼν ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγρωστοποίησα τὰ διατρέξαντα πρὸς τὸν κ. Κωστάκη καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ τοῦ κ. Θεοδώρου ὅταν ἐπανέλθῃ τὰ δέοντα, καί, ὅτι σκοπὸν εἶχον νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς περὶ τούτου. Ἀφοῦ ὁ | ἐξάδελφός μας κ. Ἰωάννης δίδει τοιαύτην ὑπόσχεσιν εἶναι περιττὸν μ' εἶπε νὰ γράψῃς εἰς ἄλλον, φροντίζω ἐγὼ νὰ δοθῇ τὸ χειρόγραφον· ὥς ἐκ περισσοῦ παρήγγειλα διὰ τῆς κ. Ρ. Καγιά τὰ αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν Ὀλιγγα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κ. Θεοδώρου, ὁ κ. Κωστάκης μ' εἶπεν, ὅτι «ὁ κ. Θεόδωρος καταγίνεται νὰ εὕρῃ κατοικίαν νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ δὲν τῷ εἶπε τίποτε, ἀλλ' οὔτε θὰ τῷ εἰπῇ, καθότι ἡ ἱστορία αὕτη δὲν πρέπει νὰ δημοσιευθῇ ὡς ὑπάρχει, διότι ἐμπεριέχει ἑλλείψεις κ.τ.λ. — Οἱ ἀσκήσαντες καὶ ἂν ἐμπεριέχει, ἀπότηνθησα, δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσιν αὐταὶ μὲ τὰς τοῦ πεπαιδευμένου Τρικούπη· — Ὁ Τρικούπης μ' εἶπεν ὁ κ. Κωστάκης, ἔγραψεν ἐπιτηδες τοιαύτας διὰ νὰ βλάψῃ τοὺς ἐναντίους. — Ὅταν λοιπὸν αἱ ἐν γνώσει παρεκτροπαὶ τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἀνατραφέντος Σ. Τρικούπη δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριται, θὰ ὦσιν αἱ τοῦ θείου Κανέλλου; Μόνον ὅ,τι ὁ θεὸς κύριος Νικολάκης εἶπει, ὅτι εἶναι περιττὸν, δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ παραλείρωμεν, πᾶσα δὲ ἄλλη μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις εἶναι προφανεστάτη Ἱεροσυλία! Τῷ ἐδηγρήθη τότε, ὅτι πρότινον ἐτῶν ἦτο λόγος ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ, ἂν ἡ Β. οἰκογένεια τῆς Πρωσσίας ἠδύνατο νὰ ἀναδημοσιεύσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ μεγάλου Φρεδερίκου κατὰ τὸ σημερινὸν λεκτικὸν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν, διότι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος καίτοι Γερμανὸς συνέταξεν αὐτὰ εἰς τὴν τότε γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὅλοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι «τὰ Συγγράμματα τοῦ Μ. Φρεδερίκου δέον νὰ μένωσιν ὡς ἐκεῖνος ἔγραψεν αὐτά.»

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπώλεια καὶ μιᾶς μόνον ἡμέρας εἶναι λίαν ἐπιζήμιος εἰς τε τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν γενικῶς καὶ ἰδίως εἰς ἕκαστον μέλος αὐτῆς πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλλον, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπαξάπασαν, ἣν οἱ ψευδοῖστοριογράφοι ἐξηπάτησαν, παρακαλῶ νὰ γράψῃτε τοῦ κ. Θεοδώρου τὰ δέοντα ἵνα παραδώσῃ εἰς τὸν θεῖον ἢ εἰς ἐμὲ ἄνευ | ἀναβολῆς τὸ χειρόγραφον τοῦ θείου Κανέλλου. Ἐγὼ δὲν ἔχω, κύριε Νικόλαε, ἰδιαίτερον τὸ συμφέρον, ὅμως οἱ νεώτεροι καὶ οἱ ἔχοντες οἰκογενεῖας ἔχετε διαρκέστερον καὶ μεγαλύτερον, καὶ φροντίσατε τὰ δέοντα. Ἀρκετὰ ἡδίκηθῃ ἡ οἰκογένεια ἡμῶν δέκα ἔτη.

Ἀφοῦ ὁ κ. Θεόδωρος οὐ μόνον δὲν ἐφρόντισε κατὰ τὸ μακροχρόνιον διάστημα αὐτὸ νὰ τυπωθῇ ἡ ἱστορία αὕτη, καίτοι ἀενάως διετέλει ἐν τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ καὶ προτίθεται νὰ ἀναβάλῃ, χάριν τῶν Μανροκορδατικῶν, ἐπ' ἄπειρον τὴν ἐκδοσιν τῆς ἱστορίας ταύτης, ἀναμένων νὰ ἐκλείρωσι πρόσωπά τινα... καὶ οἱ τριεγγήγονι ἴσως τῶν Μανροκορδατιστῶν! δὲν δικαιούται κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ ἀρῇται τὴν παράδοσιν τοῦ χειρογράφου τοῦ θείου Κανέλλου, καὶ δὴ, ἀφοῦ μόνον ἕνεκα τῆς ἄνω εἰρημένης αἰτίας τῷ ἐπεμψεν αὐτό, ἥδη ὅταν προθύμως ἄλλος Δελιγιάννης, ὁ ἐξάδελφος ἡμῶν κ. Ἰωάννης, ὑπόσχεται νὰ ἀναλάβῃ ἀμέσως τὴν ἐκτύπωσιν τῆς ἱστορίας τοῦ θείου Κανέλλου.

Ἀπορὸν εἶναι νὰ προτιμᾷ ὁ κ. Θεόδωρος νὰ ἐκθέτῃ αὐτὸς ἐαυτὸν εἰς τηλικού-

τον βαθμόν! και να ἀνέχεται να βλέπη τὴν οἰκογένειαν τῶν Δελιγιανναίων τεθαμμένην ζῶσαν! Ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀπογόνους και παδαοὺς τῶν Νεκροθαπτῶν αὐτῆς!...

Ἀνεπομόνως ἀναμένων τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν σας, διαμένω.

ὁ ἐξαδελφός σας
Ἀνδρέας Α. Δελιγιάννης

Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλαον Π. Δελιγιάννην, Πρόεδρον τῶν ἐφετῶν εἰς Πάτρας.

[Επιστολή Β']

Ἀθῆναι τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1873.

Κύριε Θεόδωρε.

Ἡ ἀπροσδόκητος και πάντῃ ἀλλόκοτος ἄρνησις ὑμῶν να παραδώσῃτε τὸ ἱστορικὸν χειρόγραφον τοῦ θεοῦ Κανέλλου μοι ἐπιβάλλει τὸ καθήκον να σᾶς πέμψω τὴν παροῦσαν.

Ἀφοῦ μετὰ τὴν ἐκ Γορτυνίας ἐπάνοδόν σας ἐπείσθην, ὅτι ἰσχυρογνωμόνως ἐπιμένετε ν' ἀρνήσῃτε τὴν παράδοσιν τοῦ χειρογράφου τούτου, ἔγραφα τὴν 27 Ἰουνίου πρὸς τὸν κ. Νικόλαον εἰς Πάτρας τὰ δέοντα, ἀκολούθως δὲ και πρὸς ἄλλους συγγενεῖς, ἵνα φροντίσωσι δι' οὗτινος τρόπον ἐνέγκωιν να προτρέψωσιν ὑμᾶς να παραιτηθῇτε τῆς ἀκατονομάστου ἀνθαιρεσίας ταύτης. Καίτοι τρεῖς ἔκτοτε παρῆλθον μῆνες, ἐπιμένετε εἰς τὸν Ἀληπασιατικὸν τούτον σφετερισμόν!

Ἐπειδὴ ὁ θεὸς Κανέλλος σᾶς ἔπεμψε τὸ χειρόγραφον αὐτό, κατὰ μίμησιν τοῦ θεοῦ κὺρ Νικολάκη, ὅστις εἶχε στείλει πρὸς Ὑμᾶς τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, νομίζετε, ὅτι δικαιούσθε, τούτου ἐνεκα, και δύνασθε να ἀρνήσῃτε τὴν παράδοσιν τοῦ χειρογράφου;

Ἀφοῦ ἑνδεκα (11) ἔτη ἔχετε αὐτὸ δεσμευμένον, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ ὑμετέρῳ κιβωτίῳ, και καθολοκληρίαν ἡμεριμνήσατε καθ' ὅλον τὸ μακροχρόνιον διάστημα αὐτὸ να τυπωθῇ, — και εὐεργετήσατε οὐ μόνον ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, παντὸς γένους και πάσης ἡλικίας, ἀλλὰ και τὴν ἐπόληψιν τῶν πατέρων μας να ἐξαγάγῃτε ἐκ τοῦ τάφου, ἐν ᾧ διατηροῦσιν αὐτὴν οἷτε πολιτικοὶ και στρατιωτικοὶ ἐχθροὶ των, εἰ και εἰς τὰς ὑψηλοτέρας προήχθητε ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τῆς πολιτείας θέσεις! — καθήκον εἶχατε να παραδώσῃτε προθύμως τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἀθωρεῖ, ἅμα ἠκούσατε, ὅτι ἕτερος Δελιγιάννης, ὁ ἐξαδελφός ἡμῶν κ. Ἰωάννης, ὑπόσχεται να τυπώσῃ αὐτὸ και δι' ἰδίων του ἐξόδων, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν παραχωρήσῃ αὐτά.

Δύνασθε, κ. Θεόδωρε, να θυσιάσῃτε τὰ ὑμέτερα συμφέροντα ἀκολούτως ἵνα προαχθῇτε και Προωπουργός· ἀλλ' οὐδαμῶς δικαιούσθε να θυσιάσῃτε τὰ συμφέροντα τῶν οἰκογενειῶν ὅλων τῶν Δελιγιανναίων! και δῆ, τὰ τιμαλφέστερα!

Ἀφοῦ ἐπαγγέλλεσθε τὸν ἡθοποιόν, καί, ὅτι γνωρίζετε λίαν ἀκριβῶς τοὺς τε νόμους και τοὺς κανονισμούς, ὡς ἀπειράκις ἀπὸ τοῦ βήματος και καθεκάστην διὰ τοῦ

τύπον διασπλίζετε, πῶς κατορθώνετε νὰ ἀρνησθε τὸ ἱστορικὸν κειμήλιον τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς Κανέλλος ἐνεμπιστεύθη εἰς Ὑμᾶς;!

Ὅταν ὁ ἡμέτερος ἐξάδελφος Χαράλαμπος ἀφῆρσε τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ἀρνηρὰ σκεύη τῆς θείας Θεοδωράκειας διεξῶγγνόμεν ἅπαντες τὰ ἱμάτια ἡμῶν. Ὑμῶν οὗτος διὰ τῆς πράξεώς του ἐκείνης ἠδίκησε μόνον τὴν οἰκογένειαν τοῦ θείου Θεοδώρου, ἐνῶ Ὑμεῖς, ἀρνούμενοι ν' ἀποδώσῃτε τὸ εἰρημένον χειρόγραφον καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἅτινα οἱ θεῖοι, ἐπὶ καλῇ πίστει, σὰς ἐνεμπιστεύθησαν, ἐκλαμβάνοντες Ὑμᾶς, καίτοι ἐν νεαρᾷ διατελοῦντες τότε ἡλικίᾳ, ὡς τὸν ἑαυτῶν ἀδελφόν, τὸν πατέρα ὑμῶν — ἀδικεῖτε ὅλας τὰς οἰκογενείας τῶν Δελιγιανναίων, οὐδ' αὐτῆς τοῦ πατρὸς σας ἐξηρημένης· σὺν τούτοις δὲ καὶ ἄπασαν τὴν κοινωνίαν, ἀφίροντες / αὐτὴν νὰ διατελῇ καὶ νῦν ἐν ἀγνοίᾳ πολλῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἅτινα οἱ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κερδοσκοποὶ ἐν γνώσει παρεμόρφωσαν. Καὶ μηδενίζετε τοὺς κόπους τῶν ἀπανταχοῦ λογίων, ποιητῶν τε καὶ πεζῶν, οἵτινες συνέταξαν τὰ ἑαυτῶν πονήματα βασιζόμενοι εἰς ὅσα ἐν ταῖς μέχρι τοῦ νῦν ἱστορίαις ἀνέγνωσαν· τὰς δὲ Σκιὰς τῶν θείων ἡμῶν καταδικάζετε μετ' ἀνεκκαλήτου ἀναληγσίας, νὰ διατελῶσι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ τὸ βάρος ἀναριθμήτων σηκοφαντιῶν καὶ προσβολῶν!... Ὅπως δὲ δικαιώσῃτε τὴν Ἱεροσολίαν ταύτην καταφεύγετε εἰς σοφίσματα πάντῃ ἀνάξια τῆς εὐφρίας ὑμῶν. Ἐκλαμβάνοντες ὅλους ἡμᾶς τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς σας ὡς μειράκια καὶ βλάκας παρουσιάζετε τὴν ἐν τῇ κατοικίᾳ σας οἰκοῦσαν ἀνερπιδίαν μας Ὁλιγία ὡς πρόσκομμα!... ἀντιπράττουσαν δηλαδὴ κατὰ τῶν διακαῶν ἐπιθυμιῶν καὶ εὐχῶν τοῦ ἀπύπου αὐτῆς! καὶ συντελοῦσαν ἵνα ἡ Σκιά τοῦ εὐεργέτου τούτου ὅλων ἡμῶν ἐξακολουθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ διατελῇ ὑπὸ τὸ βάρος καταχθονίων προσβολῶν!... Ἐνῶ δὲ προήχθητε εἰς τὰς ὑψηλοτέρας βαθμίδας, καταβιβάζετε ὑμᾶς αὐτοὺς εἰς χειροτέραν τοῦ ἐξαδέλφου μας ἐκείνου ὑπόληψιν! Καὶ δὴ, χωρὶς οὐδόλως νὰ ταράττησθε, ὅτι ἡ διαγωγὴ ὑμῶν αὕτη ἐνδέχεται νὰ περιέλθῃ εἰς γνώσιν τοῦ κοινοῦ... Καθ' ὅλον τὸν βίον σας θὰ κτίζετε ἀφ' ἐνός, καὶ θὰ κρημνίζετε ἀφ' ἑτέρου διηλεκῶς;!

Ἐπὶ Ὁθωνος συνειμαχῆσαν οἱ υἱοὶ τοῦ θείου μας Ἀναγνώστη μετὰ τῶν στρατιωτικῶν ἐχθρῶν τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἰδίως δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὃν, ὅταν ποτὲ προέκειτο νὰ γείνῃ Πρωθυπουργός, τὸ ὄργανον τοῦ Γενναίου, ὁ Αἰὼν, ἀπεκάλει κρονόληρον· καίτοι μέχρι τελευταίας αὐτοῦ ἀναπνοῆς ὁ θεὸς Ἀναγνώστης ὑπερεῖχε κατὰ τε τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν ἀπὸ πολλοῦς τῶν τότε καὶ νῦν Πρωθυπουργῶν. Ὅταν τις δὲν σέβεται τὸν γεννήσαντα αὐτόν, θὰ φεισθῇ τῶν λοιπῶν συγγενῶν!

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου συνεμαχίσσατε Ὑμεῖς κ. Θεόδωρε, μετὰ τῶν ἀπογόνων καὶ ὁπαδῶν τῶν πολιτικῶν νεκροθαπτῶν τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἣν ἔκτοτε ποδοκτυπᾶτε μετ' αὐτῶν. Καὶ ἵνα ἀποκτήσῃτε νέα δικαιώματα ἐν τῇ ἐγνωμοσύνῃ τῶν πρώτων, ἀρνήσθε τὸ χειρόγραφον τοῦ θείου Κανέλλου, ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῶσιν αἱ δολοφονίαι τῶν τελευταίων... ἐνῶ, καταδικάσαντες αὐτὸ νὰ μένῃ ἐνδεκα (11) ἔτη ἐν τῷ κιβωτίῳ ὑμῶν, οὐκ ὀλίγας προσεφέρατε εἰς τοὺς νεκροθάπτας τῆς οἰκογενείας ἡμῶν ἐκδουλεύσεις, οἱ ὁπαδοὶ καὶ ἀπόγονοι τῶν ὁποίων ὤφειλον νὰ εὐχαριστηθῶσιν εἰς μόνον αὐτάς, καὶ νὰ μὴ κηρύττωσιν ὑμᾶς δολίως, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ὅπως σὰς ἐνθαδρύνωσι νὰ ἐμμένῃτε εἰς τὴν ἀρνησιν τοῦ χειρογράφου. Ἄν ἦσαν εἰλικρινεῖς, διατὶ κηρύττουσι τοῦτο νῦν καὶ οὐχὶ πρότερον; Ὁ ἔχων ἀπαίτησιν νὰ ᾔῃαι ἀρχηγός, θυσιάζει αἰδορμῶτως αἰείποτε τὰ ἑαυτοῦ συμφέροντα χάριν τῶν οἰκογενειακῶν, καὶ οὐδέποτε ἐκμεταλλεύεται τὰ τῆς οἰκογενείας, καὶ δὴ, τὰ τιμαλφέστερα! χάριν τῶν ἑαυτοῦ.

Νῶν δ' ἐλπίζων, ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθῇτε τὰ θεατρισθῶμεν, καὶ ὅτι θὰ παραδώσητε ἄνεν περαιτέρω ἀναβολῆς τὸ χειρόγραφον τοῦ θείου Κανέλλου, διαμένω.

Ὁ ἐξάδελφος ὑμῶν

Ἀνδρέας Α. Δελγιάννης

Πρὸς τὸν Κύριον Θεόδωρον Π. Δελγιάννην. Βουλευτὴν Γόρτυνος.

[Επιστολή Γ']

Ἀθῆναι τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1873.

Φιλτάτη Ὀλιγγα.

Ἴνα ἦσαι ἐν γνώσει τῶν διατρεχόντων περὶ τοῦ ἱστορικοῦ χειρογράφου τοῦ πάππου σου, σοὶ πέμπω ἐσωκλειστώς ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 27 Ἰουνίου ἐπιστολῆς μου πρὸς τὸν κ. Νικόλαον, καὶ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον. Τὸ ἀντίγραφον τῆς τελευταίας ἐπιθυμῶ ν' ἀναγνώσῃ καὶ ὁ κ. Νικόλαος.

Ἐπαναλαμβάνω, περαίνων, ὅ,τι καὶ διὰ τῆς πρὸς τὸν κ. Νικόλαον ἐπιστολῆς μου ἔγραψα, «ὅτι καὶ μιᾷς μόνον ἡμέρας ἀπώλεια ζημιοῖ τὰ μέγιστα τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν γενικῶς καὶ ἰδίως ἕκαστον μέλος αὐτῆς, πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φίλου, σὺν τούτοις δὲ καὶ τὴν κοινωνίαν ἀπαξάπασαν, ἣν οἱ ψευδοῖστοριογράφοι ἐξηπάτησαν. Εἰμὶ δέ.

ὁ θεὸς σου

Ἀνδρέας Α. Δελγιάννης

[στο verso:] Πρὸς τὴν Κυρίαν Ὀλιγγαν Α. Χρυσοσπάθη.

I. X.

Κατάστασις ἐκδουλεύσεων τοῦ Στρατηγοῦ

Κανέλου Δελγιάννη.

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον	: Κανέλος Δελγιάννης
Πατρίς	: Καρύταινα Πελοποννήσου
Ἡλικία	: 52
Ἔναρξις ὑπηρεσίας	: 1821
Βαθμὸς	: Στρατηγὸς
Αἰτία χορηγήσεως βαθμοῦ	: Διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του. Ἰδε διπλώματα ὑπ' ἀριθ. 482, 239, 2809 τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπ' ἀριθ. 190 τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας ἅπαντα ὑπὸ στοιχεῖον Α.
Ἀπαίτησις Μισθῶν. φοίνικες	: Παρατηρήσεις
Περὶ Νομιμότητος αὐτῶν	: Ἀπὸ καμμίαν τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων δὲν ἔλαβον ἀτομικὸν μισθόν, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰω. Καποδίστρια, ἀλλ' οὔτε ἑκατατάχθην ἐπὶ τοῦ τελευταίου μήτε εἰς τοὺς ἀπομάχους, μήτε εἰς τοὺς ἀποστράτους, οὔτε εἰς τὸ ταξιαρχικόν.

Καθυστερήσαντες Μισθοὶ καὶ λοιπαὶ ἀπαιτήσεις. φοίνικες	: 321.893 : 23
Περὶ Νομιμότητος αὐτῶν	: Ἡ συνοδενύουσα τὴν παρούσαν ἔκθεσις λογαρια- σμοῦ διαφόρων ἐξόδων καὶ στρατιωτικῶν μισθῶν ἐπλήρωσα εἰς διαφόρους ἐποχὰς μὲ τὰ δικαιολο- γούντα ἐνδεικτικὰ ὥς πρὸς κοινὸν ἡλίον, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν τότε ... ὑπὸ στοιχείων Β'.
Ἀποδείξεις διάφοροι	: 6.* Θ. Κολοκοτρώνη 5 Δεκεμβρίου 1825 7. τοῦ ἀνωτέρου ἔγγραφον 4 Μαρτίου 1826 8. τοῦ αὐτοῦ 11 Μαρτίου 1826 9. τοῦ αὐτοῦ 17 Νοεμβρίου 1826
Διαταγαὶ Κυβερνήσεων	: 1. τοῦ 1822 αρ. 2166 ἐκτελεστικοῦ Σώματος ἔγ- γραφον. 2. ἀριθ. 2395 ὑπουργείου τοῦ πολέμου 1824 3. αρ. 4511 ἐκτελεστικοῦ Σώματος 1824 4. αρ. 7341 ὑπουργείου τοῦ πολέμου 1825 5. αρ. 17784, 18127, 18249, 18404 ἐκτελεστικοῦ Σώματος διαταγαὶ τοῦ 1826.

Ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ διάστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος

Πρῶτος ὁ κινήσας τὰ ὅπλα κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας εἰμὶ ὁ ὑποφαινόμενος μετὰ τῆς οἰκογενείας μου μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν προνοχόντων πελοποννησίων πρὸς δε καὶ πρωταίτιος καὶ συνεργὸς τῆς ἐπαναστάσεως οὐ μόνον τῆς ἐπαρχίας μου Καρυ-
ταίνης, ἀλλὰ σχεδὸν τοῦ περισσοτέρου μέρους τῆς Πελοποννήσου ἀφήσας ἐγκαταλε-
λημένον καὶ ὑπὸ φυλακῇ τῶν ἐν Τριπολιτσᾷ κρατούντων ὀθωμανῶν τὸν ἀξιώτερον
ἀδελφόν μου μετὰ τῶν λοιπῶν προκρίτων καὶ ἀρχιερέων τοῦ ἔθνους, καὶ μετὰ ἐπτά-
μηνι πολυλόδεινον φυλάκισιν ἐθυσιάσθη ὑπὲρ αὐτῆς τῆς πατρίδος. Ἐτρεξα στρατιω-
τικῶς ἐγὼ τε καὶ οἱ δυνά μου ἀδελφοὶ εἰς τὸ ἐπταετὲς στάδιον τοῦ πολέμου, πότε μὲ
χιλίους, πότε μὲ περισσοτέρους καὶ πότε μὲ ὀλιγωτέρους, ἐξόδεον πάντοτε ἐξ ἰδίων
μου χωρὶς ποτὲ νὰ καταχρασθῶ τὴν ἰερότητα τοῦ δημοσίου, ἐπολεμήσαμεν τοὺς εἰς
Καρυταῖναν πολιορκηθέντας Φαναρίτας καὶ Καρυταινοὺς Τούρκους, καὶ μετὰ τὴν
ἐκεῖθεν ἀναχώρησιν αὐτῶν, ἐπολιορκήσαμεν τὴν Τριπολιτσάν μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπλαρ-
χηγῶν, παρενρέθη δὲ εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς μάχας καὶ διεκινδύνευσά ἀπειράκις.
Ἐπολέμησεν παρομοίως καὶ ὁ ἄλλος ἀδελφός μου εἰς τοῦ Λάλα διαμένων ἀκλόνητος
δι' ἰδίοις ἐξόδοις μέχρι τοῦ Ἰουλίου καὶ ὁ ἄλλος μου πάλιν ἀδελφός εἰς τὴν ἀνατολι-
κὴν Ἑλλάδα, ἀφ' οὗ δὲ κατεστράφη τὸ Λάλα, ὁ ἀδελφός μου τότε μὲ τὸ στρατιωτικόν
τον ἦλθε εἰς Τριπολιτσάν, καὶ διεμείναμεν ἐκεῖ πολεμοῦντες μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐ-
τῆς καὶ οἱ τρεῖς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β' ἔτους τῆς ἐπαναστάσεώς μας ἐβυστήθη ἡ
ἐν Ἐπιδάφυρῳ ἐθνικὴ Διοίκησις καὶ συγχρόνως ἡ πελοποννησιακὴ Γερουσία, μὲ διέ-
ταξε ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου κ' ὑπήγα εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Π. Πατρῶν με-

* Ἡ στήλη ἔχει επικεφαλίδας: αὐξων ἀριθμὸς ἀποδείξεων κτλ..

τά και άλλων όπλαρχηγών, όπου και κατά τās αρχάς Φεβρουαρίου έφθασα με επέκεινα των 800 στρατιωτών και πολεμήσαντες με τούς εξ ανατολής ελθόντας 15 χιλιάδας τούρκους, και τούς έντοπίους, περίπου των 3 μηνών, έπεριορίσαμεν αυτούς έντός του φρουρίου, ή Κυβέρνησις ένταυτώ και ή πελοποννησιακή Γερουσία, διά τās παρελθούσας θυσίας και έκδουλεύσεις μου και διά τό προς τήν Διοίκησιν και τούς Νόμους Σέβας και ευπείθειάν μου μ' έτίμησεν με τόν βαθμόν του στρατηγού. Κατά τὰ μέσα του Μαΐου με διέταξε κ' απήλθον μετά του προέδρου του έκτελεστικού εις τήν Αιτωλίαν κ' έκείθεν εις τήν Ακαρνανίαν, όπου πολεμήσας πλησίον τής Αρτας πολλάκις, έχασαμεν τήν ύστεραν εκείνην του Πέτα, αφήσαντες θύματα τό τακτικόν και πολλούς των συστρατιωτών μου. Συγχρόνως δέ κατά τὰ τέλη Ιουλίου έλαβα τήν άπενκταίαν ειδήσιν ότι εισεχώρησε ό Δράμαλης εις τήν Πελοπόννησον και έως τό Αργος με 32 χιλιάδες τούρκους, αφήσας ειθύς τήν Ακαρνανίαν, όπου όλιγώτερος και ό κίνδυνος, έτρεξα δρομαίως εις τήν Πελοπόννησον και περιπατήσας μίαν δεκαήμερον όδοιπορίαν έφθασα εις τό Αργος κατά τὰ μέσα Αυγούστου (μ' όλον όπου οι αΐταδελφοί μου είχαν έκστρατεύσει εις Κόρινθον και Αργος κατά του Δράμαλη μ' επέκεινα των 500) έγώ δέ εύρών αυτόν περιορισμένον εις Κόρινθον, έπολιόρκησα οίκοθεν τό φρούριον Ναυπλίας ιδίως εξόδοις, και πολεμών άκαταπαύστως με τούς έν τώ φρουρίω έχθρούς, στενοχωρήσας αυτούς τρεις σχεδόν μήνας έκ τής έλλείψεως των τροφών και τής φθοράς του πολέμου, έμβήκαμεν εις συνθηκολογίας να παραδωθοΐν προς έμέ, άλλ' εις τό διάστημα τοΰτο μ' έφθασεν ή λυπηρά άγγελία ότι τό Μεσολόγγιον πολιορκείται στενώς από τόν Ιμέρ πασάν Βριώνη και Κιονταχή και κινδυνεύει να παραδωθή διά συνθήκης, αφήσας τό Ναύπλιον περι τὰ τέλη Οκτωβρίου έτρεξα με τό στρατιωτικόν μου ειθύς προς τό Μεσολόγγιον (όπου μεγαλίτερος ό κίνδυνος) αφήσας πολιορκητήν τόν Σταΐκον Σταϊκόπουλον τό όποϊον και παρεδόθη δι' εφόδον προς αυτόν μετά παρέλευσιν ενός μηνός μετά τήν αναχώρησίν μου. Έγώ δέ προς τὰ μέσα του Νοεμβρίου έφθασα δρομαίως εις τό Μεσολόγγιον με 500 σχεδόν στρατιώτας, όπου πολιορκηθείς έκουσίως και πολεμών ήμερονυκτίως δύο περίπου μήνας περιμένων από στιγμής εις στιγμήν τόν θάνατον έκαμα εκείνην τήν τρομερήν μάχην και Νίκην τήν ήμέραν των Χριστουγέννων, δι' ής έσώθη τότε τό Μεσολόγγιον και μ' αυτό ή Έλλάς, και διαλυθέν ασχυρτιρώς τό όθωμανικόν στρατόπεδον έκ του όποϊου έφρονεύθησαν ύπερ τās 2.000 και επνήγησαν εις τόν Αχελών, τότε επέστρεψα κατά τὰ τέλη Ιανουαρίου 1823 εις τήν πατρίδα μου. Μάρτυρες τούτων των πράξεών μου αι άθάναται σκιαί των εκεί ένδόξως πεσόντων συστρατιωτών μου, και οι άμερόληπτοι Έλληνες και εκεί ξένοι. Κατά τόν Μάρτιον συνεκροτήθη ή έν Αστρει Β^α εθνική Συνέλευσις και διαταχθείς να χρησιμεύσω φρουρά της, υπήκουσα προθύμως και εκπλήρωσα τὰ προς αυτήν ιερά χρέη μου εξοδεύσας εξ ιδίων μου, έτρεξα όλον εκείνο τό έτος με τήν Κυβέρνησιν, φρουρά εις τόν Ισθμόν της Πελοποννήσου, εις τās έπαρχίας με τόν αντιπροέδρου έκτελεστική δύναμις διά τήν σύναξιν του έράνου, στρατολογίας, και άλλας κατεπειγούσας ανάγκας της πατρίδος, έως ότου παρήλθε και αυτό τό έτος. Κατά τό 1824 έδιορίσθη μετά του αΐταδέλφου μου εις τήν πολιορκίαν Π. Πατρών και ύπακούσαντες προθύμως απήλθομεν πάραντα, όπου εκπληρώσαμεν τὰ στρατιωτικά ήμών χρέη, κατά τό 1825 εισεχώρησεν ό Ιμπραήμ πασάς εις τὰ φρούρια της Μεσσηνίας, διετάχθημεν κ' ήμεις κατά τόν Μάϊον να συνεκστρατεύσωμεν μεθ' όλων των όπλαρχηγών, έτοποθετήθημεν εις τὰ έν Λεονταρίω δερβένια (του έχθρου όντος εις Μεσσηνίαν) και όχυρωθέντες επερμείναμεν τόν έχθρόν εις τό πεδίον της μάχης. Ο Κολοκοτρώνης (διορισθείς τότε

Γεν. ἀρχηγὸς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως) ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ὑπῆγε πρὸς τὰ Σιαπάζικα ἀφήσας ἐμὲ ἀντιπροσώπῳν του. Ὁ ἐχθρὸς κατασκοπεύσας τὸ στρατόπεδόν μας καὶ βλέπων τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὰς ἰσχυρὰς θέσεις ἀπῆλθεν τὴν ἰδίαν ἡμέραν δι' ἄλλης ὁδοῦ καὶ ἀνέβη διὰ τῆς Σιορόκας εἰς τὴν Πολιανὴν ὅπου βλέπων αὐτὸν αἰφνης ὁ Κολοκοτρώνης μᾶς ἐμύνησε περὶ τὸ μεσονύκτιον διὰ τὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ἀναχωρήσαντες ἅπαντες δρομαίως ἐφθάσαμεν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς Ἀκωβαν ὅπου ἐυρόντες παρατεταγμένον τὸν ἐχθρὸν ἀρχησεν ἡ μάχη, ἀλλ' ὄντων δεκαπλασίων τῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ, ὀχρωώθημεν μετὰ τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη, τοῦ αὐδῆμον Δημητρίου Παπατζιόνη καὶ ἄλλων ὀπλαρχηγῶν εἰς τὸν λόφον τῆς Τραμπάλας πολεμοῦντες, ὁ δὲ Κολοκοτρώνης μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἄφησεν ἡμᾶς μαχόμενους ἐπικινδύνως δύο ἡμερονύκτια καὶ ἄφ' οὗ ὁ ἐχθρὸς μᾶς ἔδούρε χιλιάδας βόμβας καὶ κανόνια, τέλος ὑστερημένοι ὅλων τῶν ἀναγκαιῶν τοῦ πολέμου ἀνεχωρήσαμεν διὰ νυκτὸς καὶ διώκοντάς μας ὁ ἐχθρὸς μᾶς διέλυνε καὶ πυρπολήσας τὸ πεδῖον τῆς Καρυταίνης εἰσῆλθεν ἀμαχητὶ εἰς Τριπολιτσάν.

Ἐσνάξα διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ ἐξόδων μεθ' ἡμέρας τὸ λειποτακτῆσαν στρατιωτικὸν μου καὶ ἐτοποθετήθην πέρας τῆς Τριπολιτσᾶς μὲ τοὺς λοιποὺς ὀπλαρχηγούς, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησιάσαμεν εἰς τὰ Τρίκορφα, ὅπου βλέπων μας ὁ ἐχθρὸς, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἐξῆλθε πανστρατιᾷ μὲ ἐπέκεινα τῶν 15 χιλιάδων κατὰ τὴν 23 Ἰουνίου καὶ συμπολεῖς πεισματικῆς γενομένης ἐκατέρωθεν μετὰ δέκα ὥρας πεισματικὴν μάχην ἀποδείλισαν ἅπαν τὸ στρατιωτικὸν ἐτζάκησεν ἐκ τοῦ ταμπουρίου καὶ διαλυθέντες ἐφύγαμεν εἰς τὰ ὄρη. Ἐφονεύθησαν εἰς αὐτὴν τὴν μάχην, ὁ γυναικάδελφός μου Δημήτριος Παπατζιόνης, μερικοὶ ἄλλοι στενοὶ συγγενεῖς μου καὶ ὑπὲρ τοὺς 50 τῶν στρατιωτῶν μου. Μετὰ παρέλυσιν ὀλίγων ἡμερῶν πάλιν διὰ πολλῶν κόπων ἐσνάξα τὸ στρατιωτικὸν μου καὶ ἐτοποθετήθην μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν εἰς τὴν Ἀλωνίστραν, ἀλλ' ἀμέσως ὀρήσας ὁ ἐχθρὸς μὲ μεγάλας δυνάμεις ἀντέστημεν γενναίως καὶ πολεμοῦντες ὀπισθοδρομήσαμεν εἰς Μαρούλιαν, ὁ ἐχθρὸς δὲ τρέχων κατόπισιν μας δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνθέξωμεν οὖσαι πολλὰ ἀνώτεροι αἱ δυνάμεις του καὶ οὕτω διελύθημεν. Εἰσεχώρησε τότε εἰς τὰ σπλάχνα τῆς Καρυταίνης καταδιώκων ἡμᾶς ἐλεηλάτησεν καὶ αἰχμαλώτισεν ὅλη τὴν ἐπαρχίαν, κατεπυρπόλησε τὰς λαμπρὰς οἰκίας μας, ἄρπασεν σχεδὸν ὅλην τὴν κινητὴν περιουσίαν μας κατεφάνησε τὴν ξενωλατείαν καὶ ἰδιοκτησίας μας, ἡμεῖς δὲ διὰ πολλῶν κινδύνων διασώσαντες τὰς πολλυαυθίμους οἰκογενεῖάς μας εἰσῆλθομεν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου εἰς Ναύπλιον διὰ τὰς ἐξασφαλισώμεν. Περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου διετάχθημεν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀμέσως ἐτρέξαμεν πρὸς τὰ μέρη τῆς Λακωνίας, ἐγὼ μὲ ὀπομισθίους ἐκ Ναυπλίου καὶ ὁ ἀδελφός μας συνάξας τὸ στρατιωτικὸν πάλιν τῆς ἐπαρχίας μας, μὲ περίπου χιλίους ὅπου τότε ὁ Ἰμπραήμ ἐλεηλάτει τὴν Λακωνίαν καὶ Μονεμβασίαν καὶ κάμνοντες μετὰ τῶν ἄλλων ὀπλαρχηγῶν ἀπείρους ἀντιπερισπασμοὺς πότε κατ' εὐθείαν πότε ἐκ πλαγίου πολεμοῦντες μετ' αὐτοῦ, ἠγαγκάσθη κ' ἐπέστρεψεν εἰς Τριπολιτσάν κ' ἐκεῖθεν διενθόνησε πρὸς τὰ φρούρια τῆς Μεσσηρίας, ἀφήσας τὸν Σουλεμὰν μπεὴν μὲ 10 χιλιάδας εἰς Τριπολιτσάν φυλάττοντα τοὺς Μύλους εἰς Δαβειαῖς ἐτρέξαμεν ἀμέσως καὶ πολεμήσαντες μίαν καὶ δις μετ' αὐτοῦ ἄφ' οὗ ἐφονεύσαμεν ὑπὲρ τοὺς 300 ἄραβας χαλάσαντες τοὺς Μύλους ὀπισθοδρομήσαν εἰς Τριπολιτσάν. Ἐτρέξαμεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα κατόπισιν τοῦ ἐχθροῦ ὅστις ἐλεηλάτει τὴν Ἀχαΐαν, τὴν Ἠληίδα, καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, πότε ὀπισθεν καὶ πότε ἐκ πλαγίου πολεμοῦντες δι' ἀντιπερισπασμόν. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1826 διορίσθη ἀρχηγός

τῆς πολιορκίας Τριπολιτσᾶς, ὑπῆρυν προθύμως καὶ πολιορκήσας τοὺς ἐκεῖ ἐχθροὺς, τοὺς ἐπεριόρισα στενωῶς ἕως τὸν Ἀπρίλιον ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ Ἱμπραήμ πασᾶς μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἐληλατοῦσεν ἀκολύτως τὰς ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, διετάχθη πάλιν καὶ ἔτρεξα προθύμως πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν ἐπιδρομῶν του μέχρι τέλη τοῦ 1826 ὅτε ἦλθον εἰς Ναύπλιον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας μου. Καταπανσάντων τῶν ἐσωτερικῶν ταραχῶν ὁπωςοῦν καὶ ἀδυνατήσαντος τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τοῦ νὰ λεηλατῇ τὰς ἐπαρχίας ἐμείναμεν καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς ἐστίας μας ἡσυχου μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυβερνήτου.

Ἐφέρθημεν πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν ἀπαιτομένην εὐπειθειαν, χωρὶς ποτὲ νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὰ καθεστῶτα, ἀλλ' αὐτὸς περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς κόλακας, ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς δυσαρέσκειαν καὶ μετεχειρίσθη ἐναντίον μας ἀπειρὺς περιφρονήσεις καὶ κατατρεγμούς. Τὰ ὑποφέραμεν ὅλα γενικῶς διὰ τὸ ἀβέβαιον τῆς τύχης τῆς πατρίδος μας. Ἴσως γνωρίσει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πείραν τὰ λάθη του. Ἀνηγορεύθη τέλος πάντων κυρίαρχος Ἡγεμὼν τῆς Ἑλλάδος ὁ πρίγγιψ Λεοπόλδος. Ἐχάρηκεν καὶ ἐμεῖς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ πρὸ αἰῶνων πεπτοκώτους θρόνου τῆς πατρίδος μας, καὶ διὰ νὰ φανερώσω τὰ αἰσθήματα καὶ εὐχὰς μου μ' ἐκεῖνας τοῦ ἔθνους, μετὰ καὶ ἄλλων εὐφρονούντων ἐκάμαμεν μίαν ἀναφορὰν συγχαρητικὴν πρὸς τὴν Α. Βασίλ. Ὑψηλότητα προσφέροντες τὸ Σέβας καὶ εὐγνωμοσύνην μας παρακαλοῦντες τον διὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ταχίστην ἀφίξιν του. Τοῦτο μαθὼν ὁ Κυβερνήτης διὰ πόλους λόγους ἀγνοῶ, μ' ἤρπασεν ἀμέσως καὶ μ' ἔρριξεν εἰς τὴν φυλακὴν ἀναιτίως ὥς κακοῦργον καὶ ἔμεινα φυλακισμένος ὑπὲρ τὸν ἓνα χρόνον. Ἀκολούθησεν ὁ θάνατός του, καὶ φοβηθεὶς μὴ πάθω ἀκριτῶς παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καθὼς καὶ πρότερον ἀνεχώρησα ἐκ Ναυπλίου καὶ ὑπῆρυν εἰς τὴν εἰς Λαγκάδια οἰκίαν μου νὰ ἡσυχάσω, ἀλλ' αἰφνης μ' ἐπολιορκήσεν ὁ Ἀποστόλης Κολοκοτρώνης μὲ 100 στρατιώτας καὶ βλέπον τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς μου ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου μετὰ τὸ ἐσπέρας, μ' ἐτονφέκhsαν νὰ μὲ θανατώσουν, ἀλλ' ἀπέτυχαν καὶ ἐπλήρωσαν μόνον ἓνα οἰκεῖον μου. Διασωθεὶς τέλος τοῦ κινδύνου ἔτρεξα δι' ἄσυνον ὅπου οἱ φιλάνθρωποι Γάλλοι ν' ἀσφαλίσω τὴν ζωὴν μου, περίπου τῶν χιλίων μὲ καταδίωκον κατὰ τόπους εἴκοσι ἡμερονέκτια, πεζὸν καὶ ἀνυπόδητον εἰς τὰ ὄρη, δάση καὶ πεδιάδας, καὶ κατὰ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ἀφ' οὗ ἀτέραςα ἀρκετῶν ἐπαρχιῶν τόπους, μὲ συνέλλαβεν ὁ Γιαννάκης Κριτσιάλης ἀρχάδιος, καὶ ἄλλοι τινὲς πλησίον τῆς Καλαμάτας, πληγώσαντες μὲ τὰ τουφέκια ὅπου ἔριπτον νὰ μὲ θανατώσουν ἐμέ, ἓνα ἀνθρώπων μου, ἄρπασαν ἐμοῦ καὶ τῶν συντρόφων μου τὰ ὅπλα καὶ τὰ χρήματα, καὶ τέλος μᾶς ἔφεραν ὥς κακούργους δεμένους εἰς τὴν Καρύταιναν, ἔνθεν μᾶς ἔλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ Κολοκοτρώνη Γενναῖος, καὶ τοὺς μὲν συντρόφους μου κατέκλυσεν εἰς φυλακὴν, ἐμὲ δὲ ἔφερεν εἰς Ἀργεῖον, ὅπου ὁ Αὐγουστίνος καὶ ὁ πατέρας του, καὶ μ' ἐκράτησαν ὑπὸ φυλακὴν ἕως τὸν Μάρτιον ὅτε ἀναχώρησεν ὁ Αὐγουστίνος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τότε ἐλυτρώθην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰς φυλακὰς καὶ καταδρομὰς αἱ ὁποῖαι μ' ἐπροξένησαν ἀπείρους ζημίας.

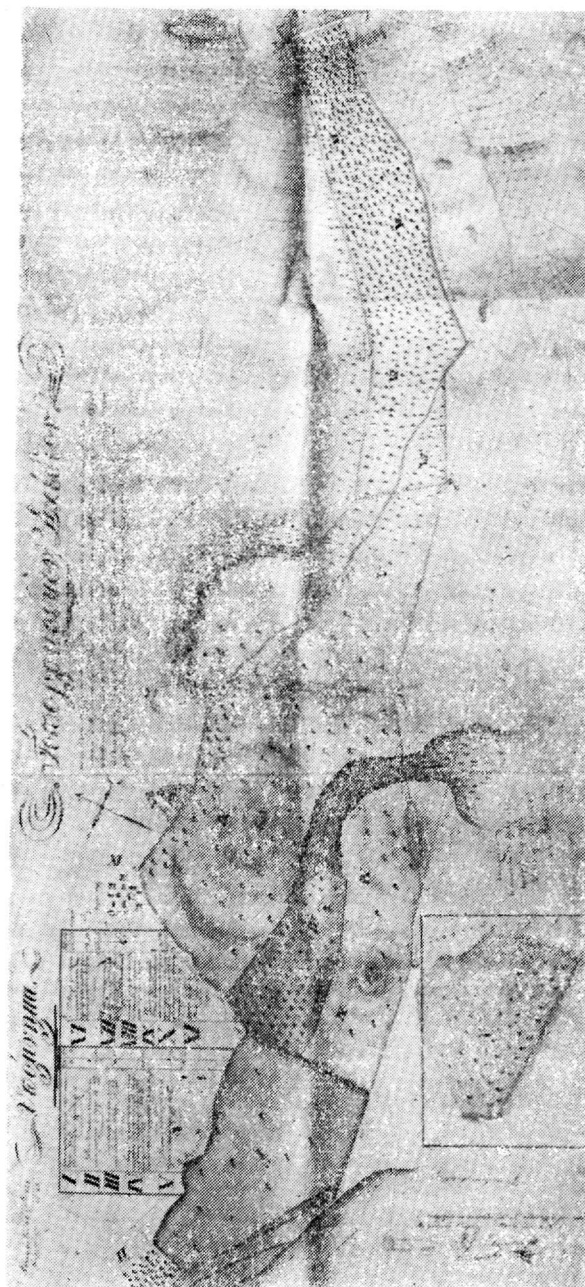
Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 26 Ἀπριλίου 1833

Ὁ Στρατηγὸς Κανέλλος Δηλιγιάννης.

Οικιακή κατάστασις

Ἡ Οἰκογένειά μας μία τῶν πρωτίστων τοῦ ἔθνους εἰς Λαγκάδια τῆς Πελοποννήσου εἶναι πασίγνωστος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τόσον διὰ τὴν κατάστασιν καθὼς καὶ διὰ τὴν ὅποιαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθνους καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας ἔχαιρε τιμὴ ὑπόληψιν καὶ πίστιν. Τὰ πάντα κατεφρόνησε καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον, μόνην τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους ἐπεθύμησε. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φαναρίου τὸ χωρίον μας Μακρούσια κατοικοῦμενον ἀπὸ 48 οἰκογενείας ὀθωμανικὰς καλιεργοῦντας τὴν γῆν, μᾶς ἔκανσαν 27 ὀσπῆτια τῶν σέμπρων μας ἓνα πύργον καὶ μίαν ἀποθήκην, ἐχάσαμεν 3613 βατσέλια γεννήματα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ 1820, ἐκ τοῦ εἰς τὰ ἀλώνια τοῦ 1821 καὶ τὰ πρὸς τοὺς ὀθωμανοὺς εἰς σπόρους καὶ δάνεια δοθέντα καθὼς εἰς χρήματα καὶ βοϊδιάτικα γρ. 14144. Ὁ αἰγύπτιος Ἱμπραήμ ἀπεργῶν μὲ τὰ στρατεύματά του ἐληελάτη καὶ ἄρπαξε δύο χρόνων εἰσοδήματα τοῦ εἰρημένου χωρίου. Κατὰ τὸ 1825 ὁ αὐτὸς ἔκανε εἰς Λαγκάδια Καρταίνης τὰς νεοκτηθείσας οἰκίας μας μὲ τὰ διάφορα εἰς αὐτὰ πράγματά μας, καθὼς ἔκασεν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ τὰ παλαιώτερα ὀσπήτιά μας μετ' ἐνὸς πύργον καὶ τὰ εἰς αὐτὰ πράγματά μας, κατὰ τὸ 1826. Ὁ αὐτὸς ἔκανε τὸν πύργον τοῦ χωρίου μας Κόκλα εἰς Καρύταιναν μὲ 5 σεμπρόσπητά μας ἀρπάσας καὶ τὰ γεννήματά μας ἀπὸ τὰ ἀλώνια, τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ εἰς τὸν πύργον τοῦ χωρίου μας Τζίτολη, λαβὼν καὶ 80 πινάκια σίτον, καθὼς καὶ εἰς τὸ χωρίον Κερβίκον ὅπου ἦσαν καὶ 150 πινάκια σίτος ἐναποτεθημένος εἰς τὰς ἀποθήκας, ἔκασεν τοὺς δύο μύλους μας μετὰ μᾶς νεροτριβοῦς εἰς τὸ Ρεκούνη Καρταίνης, καὶ ἤρπασεν ὅτι ἤθρεν εἰς αὐτὰ καύσας κατὰ τὰ 1827 καὶ τὸν εἰς τὸ χωρίον Ἀναζύρι πύργον μας μ' ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ καὶ 5 σεμπρόσπητά μας καὶ τὸν ἐναποτεθημένον εἰς τὴν ἀποθήκην 160 πινάκια σίτον, ἀρπάσας καὶ 80 βοῖδογελάδια ἀπὸ εἰρημένα χωρία Σιριάμνο καὶ Κερβικονγαλονιᾶν διαβαίων ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰ 1825 ἕως τὰ 1827 ἔπαθε μυριάς ζημίας ἡ Οἰκογένειά μας εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἐκατατρέχθη ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἰω. Καποδίστρια καὶ σήμερον πιάσχει τὰ πάνδενα πωλοῦσα ἐκ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῆς διὰ ν' ἀπαντᾷ τὰς ἀναποφεύκτους ἀνάγκας τῆς, διάφορα πράγματα, εἰς ἀσημικὰ καὶ εἰς χρήματα ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι εἰς τοὺς 1821 ἀπὸ τὸ ἐν Τριπολιτσᾷ ὀσπήτιον τοῦ μαζαρίτου ἀδελφοῦ μας Θεοδωράκη ὅταν τὸν ἐφνλάκωσεν ὁ Καϊμακάμης, τὸ εἰς Τριπολιτσᾷ ὀσπήτιόν του τὸ ἔκανε καὶ κατεκρήμνησεν ὁ Ἱμπραήμ πασᾶς εἰς τὰ 1828, εἰς πράγματα ὅπου ἄφησεν ἡ νύμφη μου Θεοδωράκαινα εἰς τὸ ἐν Τριπολιτσᾷ ὀσπήτιόν της εἰς τὰ 1825 ὅταν εἰσῆλθεν εἰς Τριπολιτσᾷ ὁ Ἱμπραήμ πασᾶς εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ ὀσπήτιον πράγματα διάφορα ὅπου εἶχεν ὁ ἀδελφός μας κύριος Ἀναγνώστης εἰς τὰ 1825. διάφορα πράγματα τοῦ ἀδελφοῦ μας Πανάγον ὅπου ἄφησεν εἰς τὸ ἐν Τριπολιτσᾷ ὀσπήτιον τοῦ δραγονμάνου εἰς τὰ 1825 κατοικῶν ἐκεῖ, εἰς διάφορα πράγματα τοῦ ἀδελφοῦ μου Κωνσταντάκη κατοικῶν εἰς Τριπολιτσᾷ, στὰ 1825. εἰς διάφορα πράγματα ἰδικὰ μου κατοικῶν εἰς Τριπολιτσᾷ τὸ 1825, ὅταν εἰσῆλθεν ἐκεῖ ὁ Ἱμπραήμ πασᾶς ἀρπάσας καὶ μέρος τῶν πραγμάτων μας συγχρόνως τότε εἰς Σπάθαρι κατατρέχων μας, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἰω. Καποδίστριου ἐζημιώθημεν ἐκ τῶν καταδρομῶν του. Ὅλα ταῦτα συμποσούμενα ὑπὲρ τὰς γρ. 780.000 ἑπτακόσιαις ὀγδοήκοντα χιλιάδες.

Τοπογραφικό σχέδιο κτημάτων Κανέλλου Δελγιάννη στο χωριό Αναζήρι Γορτυνίας.
Ιστορικό Αρχείο Ε.Τ.Ε.

Παρατηρήσεις

ἀριθμός τῶν συνοδευόντων τὴν παροῦσαν
ἐκθεσιν ἐγγράφων

ὑπὸ στοιχείον	A	ἐγγράφα	4
—	B	—	19
Ἀριθμὸν	1	—	1
	2		1
	3		1
	4		1
	5		4
	6		1
	7		3
	8		1
	9		1

ὁμοῦ τριάντα ἑπτὰ ἐγγράφα 37

[Επιστολή Κανέλλου Δεληγιάννη πρὸς Αμβρόσιο Φραντζή]

Κύριε Πρωτοσύγγελε Φραντζῇ.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ιου τόμου τῆς ἱστορίας σας σελὶς 461 λέγετε ὅτι ὅσοι τῶν τοῦ ἀγῶνος ὑπάρχοντες ἔτι ἐν τοῖς ζῶσι καὶ γνωρίζουν ὅτι προσεβάλατε τὰ δίκαια τινος ἢ περιωρίσατε τὰς θυσίας ἄλλων κτλ. ἐν ἀγνοίᾳ ὁποίας δήποτε τάξεως καὶ ἂν ὧσι ἢ βα-
θμοῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς κοινοποιήσῃ τὰς ἐλλείψεις σας διὰ νὰ τὰς διορθώσῃτε εἰς ἕνα
τῶν προσεχῶς ἐκδοθησομένων τόμων τοῦ Συγγράμματός σας κτλ., κτλ. Ὡς ἐκ τῶν
ζώντων ἐκείνων ἀρχηγῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως οἵτινες ἔλαβον μέρος ἐνε-
ργητικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ μέχρι τοῦ τέλους, καὶ ἦσαν αὐ-
τονοργοὶ πολλῶν περιστατικῶν, περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὴν ἱστορίαν σας, ἔκρινε
ἀναγκαῖον χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω
τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις μου, ὅπως ὁδηγούμενοι ἐξ αὐτῶν προσέξῃτε μὴν ὑποπέσῃτε
καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους τῆς ἱστορίας σας τόμους εἰς ὅσας ἀπάτας καὶ εἰς τὸν Ιον τό-
μον ὑποπέσατε εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε καὶ ἐκ ψευδῶν παραμορφωμένων πληροφοριῶν,
τὰς ὁποίας ἴσως σᾶς ἔδωκαν τινες ἐπὶ σκοπῷ νὰ δοξάσῃ καὶ ἀπαθανάτισῃ τὰ ὀνό-
ματά των διὰ τοῦ Συγγράμματός σας. Ἡ ἱστορία δὲν γράφεται τόσον διὰ τὴν παροῦ-
σαν γενεάν ὅσον διὰ τὰς ἐπερχομένας, ἐκ τῶν συγχρόνων ὅσοι δὲν παρενρέθησαν ἢ δὲν
ἔλαβον μέρος εἰς τὴν τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ἐπανάστασιν, καὶ ἂν ἀπατηθῶσι πρὸς και-
ρὸν ἀπὸ νενοθευμένα καὶ δόλια συγγράμματα, εἶναι ὁμως εὐκόλουν νὰ μάθωσι μετ' ὀλί-
γον τὴν ἀλήθειαν ὡς ζῶντες εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν σώζεται ἔτι ἡ ἐνδοξος αὕτη τῶν Ἑλ-
λήνων μερίς, ἣτις ἀρχισε γενναίως, ἠκολούθησε μὲ καρτερίαν, ἐπέφερεν εἰς πέρας τὸ
μέγα ἔργον τῆς ἐπανάστασεως, καὶ δυνάμενοι ἐπομένως παρ' αὐτῆς ταύτης νὰ πλη-
ροφορηθῶσι τὰς πράξεις της, ἀλλ' αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ δὲν ἔχουν ἄλλον δάσκαλον ἢ
τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ πληροφορηθῶσι τὰ γεγονότα, ἐξ αὐτῆς θὰ μάθωσι τὰς

ἐνδόξους ἢ ἐπιληψίμους πράξεις τῶν προγόνων των. "Όταν ἡ ἱστορία ψεύδεται, ὅταν παριστᾷ τὰ πράγματα παραμορφωμένα, αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θέλουν εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀπάτην αἰωνίως, καὶ ὁ συρόμενος εἰς τοιαύτας ἀπάτας καὶ τοιαῦτα λάθη ἱστοριογράφος εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἔνοχος καὶ ἀξιόμιμπος καθόσον τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐπιφέρει διὰ τῶν τοιούτων συγγραμμάτων εἶναι ἀδιόρθωτον. Παρατηρεῖτε, Κύριε Πρωτοσύγγελε, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἱστοριογράφου τὸ ὁποῖον ἀναλάβατε εἶναι πολυλῶν λόγον ἄξιον, καὶ ἀπαιτεῖ μεγίστην ἐκ μέρους ὑμῶν προσοχήν" ὡς ἄνθρωπος ὑπόκεισθε εἰς λάθη, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα λάθη εἶναι ἴσως ἀκόμη καιρὸς νὰ διορθώσητε ἀνοίγοντες τὰς σελίδας τῶν ἐπομένων τόμων τοῦ Συγγράμματός σας εἰς ὅσους ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἀκριβῶς γνωρίζοντας τὰ διατρέξαντα, ἤθελον σᾶς καθυποβάλλει παρατηρήσεις, ὡς καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τοῦτο τοὺς προσεκαλέσατε δεικνύοντες οὕτω αὐθορμήτως ἀξιεπαινον ὄντως ἀμεροληψίαν. Αἱ παρατηρήσεις τὰς ὁποίας κάτοθεν σᾶς κάμω, καὶ τὰς ὁποίας σᾶς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσητε ἀκολούθως ὁμοῦ μὲ τὴν παρούσαν εἰς τὸν ἐπόμενον τόμον τῆς ἱστορίας σας κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σας εἶναι ἀληθεῖς εἰλικρινεῖς καὶ γεγραμμένοι ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως. Προτίθεται δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου νὰ προσβάλλω καὶ πᾶν ὅ,τι ἤθελεν παρατηρήσει καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους τοῦ Συγγράμματός Σας τόμους μὴ ἀληθές καὶ παραμορφωμένον διὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος ἀνερχόμενος νὰ βλέπω ζῶν ἔτι ψεύδη καὶ πράγματα ἀνύπαρκτα διακηρυττόμενα καὶ συνιστώμενα εἰς τὸ κοινὸν ἐν ᾧ δύναμαι νὰ τὰ ἀναιρέσω.

Εἰς τὸ Κεφάλαιον Ε Σελὶς 40 λέγετε ὅτι ὁ παρὰ τῶν Κλεπτῶν γενόμενος συρρίχης ἀφανισμὸς κατὰ τῶν ὀθωμανῶν κτλ., ἠῦξεν τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν τῶν ὀθωμανῶν κατὰ τῆς ἰσχυροῦς ἐξουσίας καὶ τῆς δυνάμεως τῶν Κλεπτῶν ὥστε ἔγραψεν ὁ Ὅσσυμὴν πασσᾶς εἰς τὸν Σουλτάνον | κατ' αὐτῶν, καὶ διετάχθη ὁ Πατριάρχης καὶ ἐξέδωκε κατὰ διαταγὴν τῆς Πόρτας συνοδικὸν διὰ τὴν καταστροφὴν των, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχιερεῖς καὶ προεστώτες τῆς Πελοποννήσου δὲν ἐκοινοποιοῦν εἰς κανένα, ἀλλὰ μάλιστα παρεκίνησαν τοὺς λαοὺς νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς κρύψῃ, ἀλλὰ νὰ ἀναγγεῖλωσι καὶ τὴν διαμονὴν των κτλ. Δι' ὅλα ταῦτα ἡ κακὴ σᾶς ἐπιληροφύρησαν, ἡ δὲ γνωρίζετε παντελῶς τὰ διατρέξαντα. Ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν τοῦ πράγματος· οἱ τότε κλέπται Κολοκοτρωναῖοι, Γεώργιος, Μίλιος, Πετμεζάδες καὶ τινες ἄλλοι, ποτὲ κανένα τοῦρκον οὐδ' ἐφόνευσαν, ἀλλ' οὐδὲ ἔβλαψαν κατὰ τι, τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἂν ὑμεῖς νομίζετε τοῦναντίον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρητε ῥητῶς ἓνα ὀθωμανόν, πότε, πῶς, εἰς ποῖον μέρος ἐρίμωσαν, ἡχμαλώτισαν, ἐφόνευσαν, ἢ κατεδίωξαν. Τῶν Κλεπτῶν αἱ πράξεις ὅλαι ἐγίνοντο ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, αὐτοὺς καὶ κατεδίωκον καὶ ἐγόνονον καὶ ἐφόνεον πολλὰκις, ἢ αἰχμαλωτίζοντες τοὺς ἀπελευθέρωναν ἐπομένως διὰ λύτρων, αὐτῶν ἐντροπύλουν τὰς οἰκίας, ἀφήρπαζον καὶ παρεβίαζον τὰς συζύγους τὰς ἀδελφὰς καὶ θυγατέρας. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω ἀναφέρω τινα τοιαῦτα περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐνθυμοῦμαι, καὶ τὰ ὁποῖα γινόμενα ἐπὶ οἰκογενειῶν προκρίτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέστησαν ἔτι μᾶλλον γνωστά· τοιαῦτα δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ὅσοι ἐκ τῶν πελοποννησίων ζῶντες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπάρχουσιν ἀκόμη. Ὁ Κωνσταντῆς Κολοκοτρώνης ἀφήρπασε τὴν νεοτέραν θυγατέρα τοῦ προεστῶτος Ῥελάντζα ἀπὸ Νεμνίτζαν κομώπολιν τῆς ἐπαρχίας Καρυταίνης, ὁ Γιάννης Κολοκοτρώνης ἐφόνευσεν δύο προκρίτους Στεμνιτζώτας εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ Ἀτσιχόλου, καὶ ὁ ἴδιος ἀφήρπασε τὴν Νύμφην τοῦ Δημητράκη Κυπαρισσιώτη καὶ δέσας ταύτην ἀπὸ τοὺς μαστοὺς τὴν ἔσυρε τόσας ὥρας δρόμον, ἕως οὗ ἔλαβεν οὕτω ὀδυνηρὸν θάνατον· οἱ ἴδιοι οὗτοι ἡχμαλώτισαν εἰς Σαπολίβαδα τὸν Πρωτοσύγγελον τῶν Γαρ-

γαλιάνων ἐξερχόμενον ἐκ Τριπόλεως, τὸν ὅποιον ἐλευθέρωσαν ἐπομένως διὰ λύτρων 50.000 γρόσιων, τὸν Γεωργάκην Ἀντωνόπουλον παστιάτην ἠχμαλώτισαν ἐπίσης καὶ ἐγνύωσαν λαβόντες παρ' αὐτοῦ 20.000 γρόσια, αἱ τοιαῦται ληστρικαὶ τῶν πράξεις, κατέθλιψαν τοσοῦτον τοὺς χριστιανούς κατοίκους τῆς Πελοποννήσου ὥστε ἀπὸ τὰ παρόνα καὶ τὰς κατακραυγὰς αὐτῶν παρεκινήθη ὁ Ὅσσυμάν-πασσᾶς νὰ προκαλέσῃ τὰ αὐστηρὰ τῆς Πόρτας μέσα πρὸς παντελὴ τῶν Κλεπτῶν καταστροφὴν.

Γνωρίζω ἐκ τοῦ πλησίον ὅτι ὁ πατήρ μου Ἰωάννης Δηλιγιάννης πληροφορηθεὶς ὅτι ἐξεδόθη τὸ φερμάνιον ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ Συνοδικόν, ἔστειλε πρὸς τοὺς Κολοκοτρωναίους Παρασκευᾶν τινα ἀπὸ Πυργάκη καὶ ἕτερον Παναγιώτην Ἀλωνισιότην διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου προτρέπων αὐτούς, νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Ζάκυνθον, ὅπου πρὸ καιροῦ εἶχον ὑπάρχει καὶ οἱ συνάδελφοί των Ἀναγνωσταρᾶς, Πετμεζαῖοι, Γιαννάκης Τασκούλιας, Σαματέλος, καὶ ἄλλοι διὰ νὰ μὴ ἀφανισθῶσιν καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ Πελοπόννησος ὑποσχόμενος αὐτοῖς νὰ τοὺς ἐμβάξῃ 12.000 γρόσια τὸν χρόνον πρὸς ἐξοικονόμησιν των, ἀλλ' οὗτοι εἰς ἀπάντησιν εἶπον πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους ὅτι ἀπὸ τοιούτους φοβερισμοὺς δὲν ἐξιπάζοντο, καὶ ὅτι προκρίνουν νὰ μείνουν τὰ κόκκαλά των εἰς τὸν Μωριάν παρὰ νὰ ἀναχωρήσωσι κτλ. Ἡ ἄκριτος αὐτῇ ἐπιμονῇ των δὲν κατόρθωσεν ἄλλο εἰμὴ νὰ κοπῇ ἡ Πελοπόννησος, νὰ χυθῶσι τόσα αἵματα Χριστιανῶν ἀθώων, νὰ αἰχμαλωτισθῶσι τῶν περισσοτέρων αἱ οἰκογένειαι, τὰς ὁποίας ἐξηγόρασεν ἐπομένως διὰ λύτρων ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς οἱ προεστώτες, νὰ ἀπολεσθῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκτὸς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ὅστις μόλις ἐδυνήθη νὰ διασωθῇ εἰς Ζάκυνθον τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν συμβάσιν εἰς τοὺς συντρόφους του καταστροφὴν.

Εἰς τὴν Σελίδα 43 λέγετε ὅτι ἠφανίσθησαν τότε πλέον τῶν 600 Κλεπτῶν, τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβὲς καθότι ποτὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς καμμίαν ἐποχὴν δὲν ἔφθασεν ὁ ἀριθμὸς σώματος τιнос Κλεπτῶν εἰς 100, μόλις δ' οἱ ἀφανισθέντες ἐσσωματούντο ἕως 40-50 ἢ καὶ 60. Εἰς τὴν Σελ. 95. 2 Σχόλιον ὅπου λέγετε ὅτι λανθασμένως ἀναφέρει ὁ Κόριος Φιλίμων ὅτι εἰς τὴν ἐν Βοστίτζῃ μυστικοσυνέλευσιν ἦτον καὶ ὁ Α. Φωτήλας καὶ λοιποὶ ἐνρίσκεισθε εἰς ἀπάτην / καθότι γνωρίζω ὅτι καὶ αὐτοὶ ὅλοι, καὶ καταπρόσκλησιν τοῦ Ζαΐμου, Σ. Χαραλάμπους, Α. Λόντου καὶ λοιπῶν παρενέβη εἰς τὴν μυστικὴν ταύτην σύνοδον καὶ ὁ ἀδελφός μου Πανάγος Δηλιγιάννης ἀπεσταλμένος παρ' ἡμῶν διὰ νὰ γείνῃ σκέψις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ πρακτέου. Εἰς τὴν Σελ. 103. 2. Σχόλιον λέγετε ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ γνωρίζοντες ὅτι 50-100 ληστὰι ἔκαμον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν τόσα κατὰ τῶν ἐχθρῶν προέβλεπον πόσα ἤθελον γείνει ὅταν τὸ ἔθνος ὁλόκληρον λάβῃ τὰ ὅπλα κτλ., καὶ εἶχον εἰδοποιήσει εἰς τοὺς πελοποννησίους ὅτι ἡ 25 Μαρτίου ἦτον πανταχοῦ τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως· καμμία τοιαύτη εἰδοποίησις δὲν ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ οὐδ' ἦτον ἀνάγκη νὰ γείνῃ καθότι εἰς τὴν Πελοπόννησον ὑπῆρχον ἄνθρωποι πολλοὶ ἐκ τῶν προκρίτων κατηχημένοι ἐντελῶς τὰ μυστήρια τῆς ἐταιρίας, καὶ ἐγνώριζον καλῆτερά του· τότε ἔμελλε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκθῶγαγῇ ἡ ἐπανάστασις· ἐνταῦθα ἔρχομαι νὰ σᾶς κάμω τινὰς παρατηρήσεις ὥς πρὸς τὴν εἰς Πελοπόννησον μετάβασιν τοῦ Κολοκοτρώνη περὶ ἧς ὁμιλεῖτε κατ' ἔκτασιν εἰς τὴν ἱστορίαν σας. Ὁ Κολοκοτρώνης (τοῦ ὁποίου δὲν θέλω νὰ προσβάλω τὸ φιλότιμον) ἀνεχώρησεν ἐκ Ζακύνθου φηγὰς κρυφίως μὲ ἓνα μόνον ψυχογιόν του καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Μάνην κατὰ τὸν Φεβρουάριον παρὰ τῷ ἡγεμόνι αὐτῆς Κυρίῳ Π. Μαυρομυγάλῃ. Ἡ Ὀθωμανικὴ ἐξουσία πληροφορηθεῖσα τὴν ἐκείσε ἀφίξιν του τὸν ἐξήγησε ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα ὅστις τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Σκαρδαμοῖλαν εἰς τὸν Μούρτζινον, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ κρυμμένος μέχρι τῆς 22 Μαρτίου, ὅτε μεταβὰς ὁ Γέ-

ρων Μανρομιχάλης μὲ τοὺς λοιποὺς καπεταναίους τῆς Μάνης εἰς Καλάμας ἔφερον καὶ αὐτὸν ἐκεῖ. Οὐδ' οἱ τοῦρκοι, οὐδ' οἱ Ἕλληνες ἦσαν τόσον ἀνόητοι ὥστε νὰ πιστεῦσωσιν, ὡς λέγετε, ὅτι ἦλθεν ὁ Κολοκοτρώνης καὶ Νικίτας μὲ 100.000 στρατευμάτων, καθότι βεβαίως τὰ στρατεύματα δὲν ἦσαν σαλιάγκοι διὰ νὰ τὰ μαζεύσουν μεσὰ εἰς τοὺς σάκκους, καὶ ἔπειτα ποῖας ἐγγυήσεις ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ δώσουν τότε εἰς τὸν λαόν, καὶ τίς ἠθελε πεισθῇ εἰς τὰ συνθήματα καὶ διακηρύξεις των, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο ἔτι ἐντυπωμένα εἰς τὴν μνήμην των τὰ κακὰ ὅσα προῆλθον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Πελοποννήσου ἐκ τῆς παρελθούσης αὐτοῦ διαγωγῆς. Τὸ ὄνομα τοῦ Παπαφλέσσα τὸν ὁποῖον ἀναφέρετε ὡς ἀναφανέντα ἐποφελῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη, κατέστη ἐπομένως ἔνδοξον καὶ σημαντικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τότε τίς ἐδύνάτο νὰ δώσῃ πίστιν εἰς λόγους ἀγνώστον καὶ ἀσημάντου καλογήρου κατὰ πρῶτον εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιαζόμενον. Εἰς τὴν Σελ. 108 ἀναφέρετε ἐπιστολὴν μου πρὸς τοὺς Κυρίους Κ. ἐπίσκοπον Μορεμβασίας, Π. Μανρομιχάλην, Α. Παπατζώνη, Α. Γρηγοριάδην καὶ ἄλλους προκρίτους τοῦ ἔθνους, δι' ἧς προέτρεπον αὐτοὺς νὰ ἀναβάλωσι δια τινὰς ἡμέρας πᾶν κίνημα πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως, ἕως οὗ ἐτοιμασθῶσι τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα. Δὲν ἀνυσταίω ὅτι ἔγραψα ἐπιστολὴν τοιαύτην, ἀλλ' ἰδοὺ οἱ λόγοι οἱ ὑπαγορευόμενοι με, λόγοι τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνωρίζατε βεβαίως διὰ νὰ τοὺς καταχωρήσῃτε εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος. Καθόσον ἀφορᾷ ἐμὲ ὡς πρὸς τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια ἔμελλεν ἐγὼ αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοί μου νὰ ὀδηγήσωμεν στρατιωτικῶς τὴν ἐπανάστασιν, εἶχον ἤδη ἐτοιμάσει ὅλα τὰ ἀναγκαζόμενα διὰ τὰ πρῶτα κινήματα, εὐρίσκοντο ὅθεν ἕως τότε ἔτοιμα εἰς τὴν οἰκίαν μου 80.000 δεκάρια φουσέκια, 10.000 τουνφεκάπेत्रαι, 5.000 ζευγάρια τσαρούκια καὶ ὑπὲρ τὰς 5.000 κοιλὰ σιτάρια ἀγορασμένον ἀπὸ Ὀθωμανοὺς ἐκ τούτου ἐκ τῆς ιδιοκτησίας τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἐκείνον τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδύνάτο νὰ χρησιμεύσῃ ὥς καὶ ἐχρησίμευσεν πρὸς τροφὴν τῶν στρατευμάτων. ὁ Ἱερόθεος τῶν ἠγουμένων τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ ὁ Νικίτας Φλέσσας καὶ Εὐμορφόπουλος ἰδόντες τὰς ἐτοιμασίας αὐτὰς ἰδίαις ὀφθαλμοῖς δύνανται νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν· εἶχον ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡμεῖς ἐτοιμασίας πρὸς πόλεμον περισσοτέρας παρὰ πάντα ἄλλον. Ἀλλ' αἱ αἰτίαι αἱτνες μὲ παρεκίνησαν νὰ γράψω πολλάκις καὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας τῶν Καλαβρῶτων καὶ εἰς τὸν Π. Μανρομιχάλην, καὶ εἰς τοὺς προκρίτους τῆς Μεσσηνίας ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ βιάσωμεν τὸ πρᾶγμα ἕως εἰς τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου ἦσαν τὰ ἐξῆς, 1ον καθότι κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔγραψα τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴν μου, οἱ Ὀθωμανοὶ εἶχον συλλάβει ὑποψίας τινὰς περὶ τῆς ἐπαναστάσεώς μας, εἶχον ἐρεθισθῇ ἢ περιέργειά των, καὶ εἶχε μάλιστα στείλει εἰς διάφορα μέρη κατασκόπους πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πράγματος. ἢ τοιαύτη στάσις τῶν πραγμάτων ἐφαίνετο παντάπασιν πρόσφορος πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ ἐπανάστασις ἔπρεπε νὰ γείνῃ αἰφνιδίως καὶ διὰ νὰ προξενήσῃ οὕτω περισσώτερον τρόμον εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς καὶ διὰ νὰ ᾔναι ἐλευθέρᾳ εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς κινήματα, ἔπρεπεν ἐπομένως νὰ ἀναβληθῇ ἕως οὗ καθυσχράσωμεν τὰς ὑπονοίας τῶν Ὀθωμανῶν διὰ τῶν ἐν Τριπόλει εὐρισκομένων προκρίτων τῆς Πελοποννήσου· αἱ ἐπὶ νῦν δὲ τῶν Ὀθωμανῶν ἐγερνήθησαν κυρίως ἐκ τοῦ ἀκρίτου καὶ ἀπροφυλάκτου τρόπου τοῦ Φλέσσα διαβαίνοντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου καὶ διασπειρόντος πανταχοῦ καὶ εἰς τοὺς τυχόντας ἀκαίρως λόγους ἐπαναστατικούς, καθ' ἣν ἐποχὴν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐν Βοστίτζῃ μυστικοσυνελεύσεως ἐστάλη πρὸς ἐμὲ παρὰ τοῦ Κ. Κ. Α. Ζαῖμη καὶ Σ. Χαραλάμπους ὅπως συνεννοηθῶμεν εἰς τὰ τῆς ἐπαναστάσεως. 2ον Διότι ὁπότεν συνέλαβον οἱ Ὀθωμανοὶ τὰς τοιαύτας ὑπονοίας ἔστειλαν νὰ καταδαφίσωσι τοὺς ἐν Δημητζίανη πυριτομύλους, οἵτινες ἦσαν

τὰ μέγιστα πρὸς τὸν σκοπὸν μας ἀναγκαῖοι, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπίτηδες εἵχομεν οἰκοδομήσει πρὸ τινος καιροῦ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἀθανασίου Ἀνωτοπούλου προεστῶτος τῆς Δημητζίανης καὶ τῶν ἀδελφῶν Σπηλειοτοπούλων, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀναβληθῇ πᾶν κίνημα ἐπαναστατικὸν διὰ νὰ διασώσωμεν τοὺς μύλους διὰ βραδιουργιῶν, ὥς τοῦτο ἐγένετο τῷ ὄντι, καὶ προετοιμάσαμε ἐν αὐτοῖς ἱκανὴ ποσότητα περὶτιδος δι' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον πρὶν ἢ ἐκθρόγῃ ἢ ἐπανάστασις. 3ον Λιὰ νὰ ἐμπορεσώμεν καὶ ἐλευθερώσωμεν ἅπασας τοὺς προεστῶτας καὶ ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὴν Τριπολιτῖαν καθότι οὗτοι ἦσαν αἱ κεφαλὰι τοῦ ἔθνους, καὶ οἱ μέλλοντες νὰ συντείνωσι τὰ μέγιστα εἰς τὸν γενικὸν σκοπὸν, εἵχομεν στείλει ἐπὶ τούτῳ ἀνθρώπους οἵτινες νὰ προσπαθῶσιν νὰ τοὺς ἀρπάσωσι διὰ νυκτὸς ἀπὸ τὸ Σαράγι, ἐπειδὴ δὲν τοὺς εἶχον ῥίφει ἀκόμη εἰς τὰς φυλακάς. Ἀνθασμένους ἢ ἀπὸ ἄγνοιαν γράφετε εἰς τὴν Σελίδα 146. ὅτι ὁ Σολιώτης καὶ Πετμεζάδες ἐφόνευσαν Ὀθωμανοὺς εἰς τὰς 14 καὶ 16 Μαρτίου, ὅτι ἡ ἀποστασία ἐπρωτοφάνη τὴν 20 Μαρτίου εἰς Καλάβρυτα καὶ Π. Πάτρας καὶ εἰς τὰς 23 εἰς Καλαμάταν· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια εἰς τὰς 18 ἐφόνευσαν κατὰ πρῶτην φορὰν τοὺς Γυντοχαρτζαζάδες Τσιπογλαῖους 6 τὸν ἀριθμὸν εἰς τὰς Λαπάτας τῶν Καλαβρυτῶν οἱ κάτοικοι αὐτῶν· εἰς τὰς 19 ἐφόνευσαν οἱ κάτοικοι τοῦ Σωποτοῦ τοὺς Μονκαπιληνταῖδες Ἀσήμ-αγα καὶ Δερβής-αγα καὶ δύο Σεημένιδες τῶν· εἰς τὰς 19 συνελήφθησαν κατὰ διαταγὴν ἐμοῦ οἱ Σπαήδες, Κεχαγιάδες, Τασιλταρέσι καὶ ὅσοι ἄλλοι Τοῦρκοι εὐρέθησαν εἰς τὰ χωρία Ἀκοβας καὶ βουνῶν καὶ ἐλθόντες δέσμιοι ἀφωπλισμένοι εἰς Λαγκάδια ὅπου ἐκατοίκουν 48 τὸν ἀριθμὸν ἐφονεύθησαν κατὰ διαταγὴν μου. Ἀφωπλίσας δὲ συγχρόνως καὶ τοὺς κατοίκους Ὀθωμανοὺς τῶν Λαγκαδιῶν 40 σχεδὸν οἰκογενείας παρέδωκα ἀνὰ δύο καὶ τρεῖς εἰς τοὺς Λαγκαδινοὺς δέσαντας τοὺς μετὰ σίδηρα διὰ νὰ τοὺς φυλάττουν, εἰς δὲ τὴν Καλαμάτα δὲν ἔπεσε διὰ πολὺν καιρὸν οὐδὲ πιστόλιον. Εἰς τὸ Κεφ. 7. Σελ. 324. 323. 337. λέγετε ὅτι ὁ Φλέσσας λαβὼν συνέντευξιν μετὰ τὸν Μανρομυχάλην καὶ τοὺς καπεταναίους τῆς Μάνης κατετάραττε συνεχῶς τὸν ἐγκέφαλον τῶν πάντων, ὅτι ἡ 25 Μαρτίου ἦτον τυχὸν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ διεφημίζοντο καὶ ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνην, Νικίτην, Ἀναγνωσταρᾶν καὶ λοιποὺς. Ἡ ἱστορία δὲν γράφεται μετὰ τοιαύτας φράσεις γενικὰς καὶ μετὰ περιστάτικὰ μυθώδη. Ὅχι μόνον ὁ Μανρομυχάλης δὲν ἐντάμωσε ποῦποτε μετὰ τὸν Φλέσσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ μάλιστα καὶ εἶχε στείλει ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν συλλάβουν, καὶ ἤθελε τῷ ὄντι συλληφθῇ ἂν ὁ Πρωτοσύγγελος Παγώνης δὲν τὸν εἰδοποιούσε μυστικῶς· ἔπειτα τίνες εἰσὶν αὐτοί· οἱ πάντες; μετὰ τοίους εἶχον συνεντεύξεις καὶ ἀλληλογραφίας; διὰ νὰ διαφημίσωσιν, ὅσα λέγετε, ὁ Κаланδρόνης, Νικίτης καὶ Ἀναγνωσταρᾶς τοίους ἔβλεπον αὐτοὶ ἐν ᾧ ἦσαν πεφοβισμένοι καὶ περιορισμένοι εἰς μέρη ἀπόκέντρα ὅπου τοὺς ἐκράτουν οἱ πρόκριτοι κρυμμένους ἕως οὗ ἐκθρόγῃ ἐντελῶς ἢ ἐπανάστασις, ἔπειτα ποίαν ἐπιθρόον ἐδύναντο νὰ ἔχωσιν εἰς τοὺς λοιποὺς αἱ προτροπαὶ τῶν ἐν ᾧ ἢ παρελθοῦσα στάσις τῶν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαλειφθῇ δι' ἄλλων πράξεων ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, βεβαίως καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἂν ἐρωτῶντο περὶ τούτου ἤδη, ὅσῃν καὶ ἂν ἤθελα ἔχει φιλαντίαν, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἤθελον ὁμολογίσει ὅτι δὲν εἶχον τότε δύναμιν οὔτε διὰ νὰ κινήσωσι οὐδὲν διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐπανάστασιν. Οἱ Διοργανίσαντες, Κύριε Πρωτοσύγγελε, τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ κατὰ πρῶτον τὴν σημαίαν αὐτῆς ὑψώσαντες δὲν εἶναι οἱ ἐπὶ τούτου συνιστώμενοι εἰς τὸ κοινὸν διὰ τῆς ἱστορίας σας, ἀλλ' εἶναι οἱ προῤῃχοντες καὶ ὁ ἀνώτερος κληρὸς τῆς Πελοποννήσου εἶναι οἱ Μανρομυχάλαι ὁ Ζαήμης ὁ Σ. Χαραλάμπης, ὁ Κανακάρης, ὁ Λόντος, ὁ Σισίνης, ὁ Παπαλέξης, ὁ Παπατζόνης, ὁ Ἰω. Πεῤῥούκας, οἱ Δεληγμα-

ναῖοι εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς Π. Πατρῶν, Βρισηνῆς, Μεθώνης, Χριστιανουπόλεως, οἱ πρόκριτοι Φωτῆλας, Θεοχαρόπουλος Παπαδιαμαντόπουλος, Βιλαέτης, Παλαμίδης, Πονηρόπουλος, Καραμάνος, Κονδάρης, Ἀρβάλης· ἂν τις μεταξὺ τούτων παρατηρεῖ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Οἰκογενείας μου δὲν θέλει ποτὲ τὸ ἀποδώσει εἰς τὴν φιλαντίαν μου, καθότι ὁμιλῶν ἱστορικῶς ἀναγκάζομαι καὶ ἀκουσῶς νὰ τὸ ἀναφέρω. Αἱ πρώται κατὰ τῶν Ὁθωμανῶν σφαῖραι τῶν πυροβόλων ἐδρίφθησαν παρὰ τῶν προκρίτων τῆς Πελοποννήσου, αὐτῶν πρώτων τὸ αἷμα ἐδέχθη τῆς Ἑλλάδος ἡ γῆ, ὃ δὲ Κολοκοτρώνης, Νικήτας καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὰ βάθη τῶν βράχων κεκρυμμένοι. Ὁ Κολοκοτρώνης δὲν ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἐπαναστάσεως εἰμὴ ἀφοῦ ἡ ὀψὲς εἶχεν ἤδη γίνεαι, καὶ διάφοροι συγκρούσεις μετὰ τῶν ἐχθρῶν εἶχον λάβει ἤδη χώραν· κατὰ πρώτην φορὰν ἐνεφανίσθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὴν κατὰ τὴν Καρύταιναν γενεμένην μάχην εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐνδοκίμησε διόλον, καθότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ προέκυψεν ἡ τότε συμβάσα ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων ἀποτυχία, ὥς ἐπομένως θέλω τὸ ἐκθέσει. Εἰς τὸ 2ον τμήμα, Κεφάλαιον Β. Σελὶς 62. 63. ἀναφέρετε περὶ τῆς εἰς Τρίπολιν ἀφίξεως τοῦ Κυρίου Παπαδόηγοπούλου, ὅτι ἦτον συναγμένοι τινες τῶν προεστώτων καὶ ὅτι ἔλαβε συνέντευξιν μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἀνήγγειλεν ὅσα μετὰ τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ ἐξηγήθη, καὶ ὅτι αὐτοὶ τοῦ εἶπον ὅσα οἱ ψευδαπόστολοι διέσπειραν περὶ ἐναποταμιεύσεως χρημάτων καὶ λοιπῶν· εἰς τῶν τότε παρευρισκομένων εἰς τὴν Τρίπολιν εἴμην καὶ ἐγὼ, καὶ γνωρίζω ἐπομένως κάλλιστα τὸ περιστατικόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξηγήθην μετὰ τοῦ Κυρίου Παπαδόηγοπούλου κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1820 περὶ τῶν εἰρημένων ψευδοσπερμολογιῶν, ἀλλ' οὐχὶ ποτὲ καὶ ὅτι ἐπιστεύσαμεν τὰ τοιαῦτα, τὸν παρεκαλέσαμεν νὰ ἐπιταγὴν τὴν εἰς τὴν Ῥωσσίαν μετάβασίν του δὲν ἐνθυμούμαι ἂν τῷ ἐδώκαμεν καὶ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα· τοῦ ἐδώκαμεν ὅμως τρεῖς ἐπιστολάς μίαν πρὸς τὸν Καποδίστριαν, μίαν πρὸς τὸν Ῥοδοφονίικην, καὶ μίαν πρὸς τὸν Ὑψηλάντην, οὐχὶ ὅμως ποτὲ χαρτὶ ἄγραφο, ὥς λέγετε, μὲ τὰς ὑπογραφάς μας (καθότι δὲν εἴμεθα εἰς τόσον βαθμὸν ἀνόητοι) ἐγράψαμεν εἰς αὐτοὺς τὰ οὕτως τότε διατρέξαντα, τὸ αἰσθηματὶ τὸ ἰδικόν μας, καὶ τῶν Πελοποννησίων τὴν κατάστασιν, καὶ τοὺς ἐλέγομεν ἐπὶ τέλους νὰ προσπαθήσωσι, εἰ δυνατόν, νὰ λάβωσι καὶ τὴν γνώμην τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου καὶ μᾶς εἰδοποιήσουν ἂν ἦναι καιρὸς καὶ συμφέρεν νὰ κινήσωμεν αὐτὴν τὴν ἐπανάστασιν, καὶ ἂν ἦτον ἐλπιζόμενον νὰ λάβωμεν τὴν ἐλπιζομένην πρὸς τὸν σκοπὸν μας πλαγίαν ὑπεράσπισιν του κτλ., κτλ. Ἐπαρακαλέσαμεν ὡσαύτως καὶ τὸν Κύριον Παπαδόηγόπουλον νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτούς, καὶ μὲ τὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρέσβιν τῆς Ῥωσσίας Στροβανόφ, καὶ μὲ ὅποιον τρόπον γνωρίζουν καταλλήλοτερον νὰ λάβωσιν, ὥς εἴρηται, τὴν γνώμην τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἕως ὃ ἴδιος νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ οὐσιωδῶς περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἢ νὰ μᾶς γράψῃ διὰ νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὰ περὶ τοῦ πρακτοῦ μέτρα· ὁ Κύριος Παπαδόηγόπουλος ἐπέστρεψεν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον εἰς Τρίπολιν ὅπου μᾶς εἶπεν ὅσα εἶδεν καὶ ἤκουσεν, ὅτι δηλ. ὁ Καποδίστριας τὸν εἶπεν νὰ μὴ τοιμήσῃ νὰ ἀναφέρῃ τίποτε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, καθότι μίτε εἰδήσιν τοιαύτην εἶχεν, οὔτε καιρὸς ἦτον νὰ ἀκουσθῇ τοιοῦτον ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι καμμίαν ὑπεράσπισιν δὲν θέλομεν λάβει ποτὲ ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν, καὶ ὅτι οὐτ' αὐτὸς ὁ ἴδιος δύναται νὰ μᾶς δώσῃ συνδρομὴν καμμίαν καὶ ἄλλα τοιαῦτα· τὸν δὲ Ῥοδοφονίικην δὲν ἐντάμωσε διόλον, ὅσα ὅμως ὁ Ὑψηλάντης καὶ Στροβανόφ τὸν εἶπον ἦσαν διαφορετικά, ὅτι δηλ. πρέπει νὰ ἐτοιμάσετε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καὶ ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ τραβήξῃ εἰς μάκρος τὸ πρᾶγμα ἕως τὸν Ἀπρίλιον 3 Μαΐου, καὶ ὅταν κινηθῇ μὲ φρόνησιν, καὶ κάμομεν μικρὰς τινας προόδους τότε θέλομε ἔχει καὶ τὴν ὑπερά-

σπισιν τῆς Ῥωσσίας καὶ ἄλλας τῆς Εὐρώπης συνδρομᾶς. Εἰς τὰς ἐν Τριπόλει δύο συνεντεύξεις τῶν προσεστώτων μετὰ τοῦ Κυρίου Παπαδόηγοπούλου δὲν ἦσαν μῆτε ὁ Σωτήριος Νοταρᾶς μῆτε ὁ Ζαφειρόπουλος, ὡς γράφετε, ἀλλ' ἦσαν ἀντ' αὐτῶν ὁ Δ. Παπατζόνης καὶ ὁ Τάσος Σαριγιάννης, τοὺς ὁποίους ὑμεῖς δὲν ἀναφέρετε. Εἶναι γελοῖον νὰ λέγετε εἰς τὰς αὐτὰς Σελίδας 338-337 ὅτι ὁ Νικηταρᾶς ἐσύναξε 250 ὀπλοφόρους καὶ 200 ζῶα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μάνην καὶ ἐπῆρε πολεμοεφόδια κτλ., καὶ ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ 300 Μανιάτας καὶ ὁ Νικηταρᾶς 850 καὶ ἐξεστράτευσαν κτλ. Ἡ εἰς Μάνην τοῦ Νικηταρᾶ μεταβάσις εἶναι παντελῶς ἀνύπαρκτος, εἰς δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν οὐδὲ 25 στρατιῶται ἐκ τῶν χωρίων τῶν ὁποίων σημειοῖτε. "Ολοὶ γνωρίζουν ὅτι ἐκ τῶν χωρίων τούτων τῆς ἐπαρχίας Λεονταρίου μόλις εὐγῆκαν 500 στρατιῶται τοὺς ὁποίους εἶχον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν των ἐξ ἧ ἐπὶ ὀπλαρχηγοὶ ἀπὸ 80-100 ἕκαστος· οἱ ἀρχηγοὶ οὗτοι ἦσαν Φλέσσας, Ἀναγνωσταρᾶς, Κεφάλας, Κουλόχερας, Τριμενναῖοι, Κραμποβίται καὶ ὁ Νικήτας. Ὁσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ 300 Μανιάτας καὶ μετέβη εἰς Καρύταιναν κτλ., καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι οἱ Μανιάται εἶχον τοὺς ὀπλαρχηγούς των καὶ αὐτοὶ ἠκολοῦθον πάντοτε. Ὁ Κολοκοτρώνης δὲν εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰμὴ τὸν Γέρο Μῆτρον ψυχογιόν τον καὶ τὸν Καβαδιαν, ὕστερεῖτο δὲ καὶ χρηματικῶν μέσων, καὶ ὁ Δ. Παπατζόνης τὸν ἔδωκεν 100 ῥομπιέδες δι' ἑξοδα του καθὼς καὶ ἓνα ἵππον, τὸ δὲ εἰρημένον τμήμα τῶν 300 Μανιατῶν μετέβαινε τότε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Πελοποννήσου καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ὠφελήθη ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν Καρύταιναν. Εἰς τὸ Τμήμα ΣΤ. Σελὶς 140-144 ὁμιλεῖτε περὶ τῆς πολιορκίας τῆς Κορώνης καὶ περὶ τῆς τελευταίας ἐπὶ τοῦ φρουρίου ἀποπειρασέσης ἐφόδον ἀλλ' εἰσθε λανθασμένους καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ἀρχηγούς τῆς πολιορκίας ταύτης, καθότι οὗτοι δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους σημειοῖτε ἀλλ' ὁ Κοντζοκαλόγερος ἐκ τοῦ Νησίου καὶ ὁ Ἀντώνιος Μανρομυγᾶλης ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Μανιατῶν· τὸ δὲ σῶμα Κορωναίων εἶχεν ἰδίους ἀρχηγούς μόνον ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ἐκ τοῦ Νησίου ἐξερχομένων στρατιωτῶν, οἱ στρατιῶται δὲ οὗτοι ποτὲ δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 100. Εἶναι ψευδὲς ὅτι οἱ Κύριοι Γ. Δαρειώτης καὶ λογιώτατος ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόνους ἐξεστράτευσαν τότε, ὡς γράφετε, ἕκαστος ἐπὶ κεφαλῇς 250 κτλ.· ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλω δυσαρεστήσει τοὺς Κυρίους Γ. Δαρειώτην καὶ λογιώτατον λέγων μίαν ἀλήθειαν τὴν ὅποιαν ἐλπίζω οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι. οἱ Κύριοι οὗτοι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ἀρχηγοὶ στρατιωτικῶν σωμάτων, ἴσως ὑπῆγον τότε εἰς Κορώνην διὰ νὰ ἐμψυχώσωσι καὶ παρακινήσωσι τοὺς κατοίκους εἰς πόλεμον. Δὲν ἔχουν ἐπίσης ἀκριβεῖαν ὅσα λέγετε περὶ τῆς κατὰ τὸν φεβρουάριον τοῦ 1823 γενομένης ἐπὶ τοῦ φρουρίου Κορώνης ἐφόδου. Γνωρίζω ὅτι ἦσαν πολλὰ καὶ διάφορα τὰ αἷτια τῆς εἰς τὴν περιστάσιν ἐκείνην ἀποτυχίας, ἥτις δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποδοθῇ ὀλοτελῶς εἰς τὸν Θ. Γρίβαν καὶ Κορωναίους, ἀλλὰ δὲν παρεκτρέπεται ἀφίνων εἰς τὸν Θ. Γρίβαν καὶ Κορωναίους νὰ ἀπολογηθῶσι ἐὰν νομίζωσιν ὅτι προσβάλλονται διὰ τῆς ἱστορίας σας. "Οσα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν 80 ἱππέων Ὁθωμανῶν Λεονταρίων ὅτι δηλ. ἤκουσαν ἐκεῖ οὗτοι ὅτι ἔφθασεν ὁ Κολοκοτρώνης καὶ Νικηταρᾶς μετ' 10.000 στρατεύματα καὶ πτοηθέντες ἀνεχώρησαν κτλ., εἶναι καθαρὰ πλάσματα τῆς φαντασίας ἐκείνων οἵτινες σᾶς τὰ ἐδηγήθησαν διὰ νὰ μεγαλύνουσι μετὰ αὐτὰ τὰς ἐκστρατείας των, καὶ ὥσάν νὰ ἦτον οἱ Λεονταρίται Τοῦρκοι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας ἢ Ἀμερικὴν, αὐτοὶ ἦσαν Πελοποννήσιοι καὶ ἐγνώριζαν καὶ τὸν Νικηταρᾶν καὶ τὸν Κολοκοτρώνην καὶ τὴν δύναμιν καὶ ἐπιδρόσῃν των, καθὼς καὶ πόσα στρατεύματα ἦτον δυνατόν νὰ συσσωματωθῶσιν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐρ-

χομαι ἤδη εἰς τὰς Σελίδας 417-456 ὅπου ἐξιστορεῖτε τὰ περὶ τῆς εἰς Τριπολιν μεταβάσεως τῶν Φαναριτῶν καὶ λοιπῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τὴν 26-27 / Μαρτίου, καὶ τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γενομένας μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν συγκρούσεις, καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν φαίνεται ὅτι ἡ πηγὴ ἀφ' ἧς ἠντλήσατε ὅσας ἐκτίθενται εἰς τὴν ἱστορίαν σας πληροφορίας δὲν εἶναι καθαρὰ. Ἴδου πῶς ἔχει ἡ ἀλήθεια τῶν διατρεξάντων εἰς τὰ ὁποῖα λαβὼν ὁ ἴδιος μέρος ἐνεργητικὸν κρατῶ ἀκόμη ζωηρῶς ἐντυπωμένως εἰς τὴν μνήμην μου. Εἰς τὰς 26 Μαρτίου ἀνεχώρησαν οἱ Φαναῖται Ὀθωμανοὶ ἀπὸ τὴν Ἀρτίτζαν πατρίδα τους ὄντες ὠπλισμένοι νέοι τε καὶ γέροντες ὑπὲρ τὰς 2.000 περίπου, ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῶν γυναικοπαίδων των ἔμειναν τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν Σουλτῖναν ὁ Τσανέτος Χριστόπουλος ἦτον διορισμένος παρ' ἐμοῦ ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου, πρὸς αὐτὸν εἶχον στείλει ἐγὼ πρὸς τριῶν ἡμερῶν πολεμοεφόδια ἱκανὰ καὶ 100 τάλληρα, διὰ τὰ οἰκονομῆσαι τσαρούχια διὰ τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν εἶχον διατάξει νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν Φαναριωτῶν, καὶ νὰ μὲ εἰδοποιῇ δι' ἡμέρας περὶ τούτων, ὅπως ἂν κινήθῃσι δι' ὅποιονδήποτε μέρος, νὰ τοὺς παρακολογήσω καὶ προφθάσω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὁδηγίαν μου σώμα διὰ τὰ τοὺς κτυπήσωμεν συγχρόνως. Ὁ Τσανέτος λοιπὸν Χρηστόπουλος μὲ εἰδοποίησεν ὅτι κατὰ τὰς 26 οἱ Φαναῖται Ὀθωμανοὶ ἀνεχώρησαν λαβόντες τὸν δρόμον τῆς Τριπολιτζᾶς· εἰς τὰς 24 εἶχον στείλει τὸν ἀδελφόν μου Δημήτριον Δηλιγιάννην εἰς τὸν Ἀλφειὸν μὲ τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του Ἀκωβίτας καὶ Παραμερισίους ἕως 600 τὸν ἀριθμὸν στρατιώτας διὰ τὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς τὰ κινήματα τῶν Λαλαίων οἵτινες ἐτοιμάζοντο μὲ τὰς οἰκογενεῖας των νὰ ἀπερδάσωσιν εἰς Τριπολιτζᾶν. Ὡς ἤλθεν ἡ εἰδησις τοῦ κινήματος τῶν Φαναριτῶν ἔγραψα πρὸς αὐτὸν ἁμέσως νὰ προφθάσῃ μ' ὅλους ὅσους εἶχε στρατιώτας εἰς Λαγκάδια τὴν πατρίδα μου· ἐσύναξα συγχρόνως καὶ ἐκ τῶν πλησιοχώρων χωριῶν καὶ ἐκ τῆς πατρίδος μου ἱκανοὺς στρατιώτας καὶ ἅμα ἠνταμόθην μὲ τὸν ἀδελφόν μου ἀνεχώρησα μετ' αὐτῶν καὶ ἐφθάσαμεν τὸ ἐσπέρας εἰς Ζαγορίστη καὶ Στεμνίτζαν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τρεξώμεν ὅλην τὴν νύκτα διὰ τὰ καταλάβωμεν τὴν λαγκάδα καὶ κτυπήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς ἐκεῖθεν ἐπωφελέστερον. Οἱ Ὀθωμανοὶ τὴν 27 τὸ πρωὶ ἀνέλαβον τὴν διὰ Τριπολιτζᾶν πορείαν των, τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἶχον στείσει καὶ οἱ 300 Μανιάται, παρὰ τῶν ὁποίων ἐσυνοδοῦετο, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρετε, ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὰ χωρία τοῦ κάμπον Καρνταίνης, καὶ λαβόντες ἐκεῖ τὴν εἰδησιν τοῦ ὅτι ἀπερνοῦν οἱ Φαναῖται διὰ Τριπολιτζᾶν ἔτρεξαν ἁμέσως τὸ πρωὶ καὶ ἐτοποθέτησαν κατὰ συμβουλὴν τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη εἰς τὴν θέσιν λεγομένην Ἀγίος Ἀθανάσιος, θέσιν ἀκατάλληλον διὰ τὰ κτυπήσῃσι τόσον ἐχθρὸν ὀθωμανῶν, ὃ δὲ Κολοκοτρώνης ἀνέβη ἄνωθεν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἐπὶ κορυφῆς τινος διὰ τὰ θεωρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, καὶ εἰδοποιῇ περὶ τούτων τὰ μέλλοντα νὰ ἔμβουν εἰς σύγκρουσιν στρατιωτικὰ σώματα· ἡ κορυφὴ αὕτη ἦτον πολλὰ κατὰλληλος πρὸς τοῦτο καὶ ἐξασφαλισμένη ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς. Ὡς ἐπλησίασεν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν Ὀθωμανῶν ἐκτυπήθη γενναίως ἀπὸ τοὺς Μανιάτας, καὶ μετὰ τριῶν ὥρων σύγκρουσιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ὁ ὁπλαρχηγὸς αὐτῶν Βοηδῆς, ἠραγκάστησαν οἱ Μανιάται νὰ παραιτήσωσι τὴν θέσιν ἐκείνην ὡς ἀκατάλληλον διὰ τὸ ἄνισον τῆς δυνάμεως, καὶ νὰ ὠχυρωθῶσιν εἰς ἄλλην καταλληλοτέραν Κομῆνον Τσαμίον λεγομένην· εἶναι ψευδὲς ὅτι ἐτελείωσαν, ὡς λέγετε, τὰ πολεμοεφόδιά των. Εὐρόντες τότε οἱ τοῦρκοι τὸν δρόμον ὅπως οὐκ ἐλεύθερον ἐπροχώρησαν εἰς τὴν θέσιν ταύτην διὰ τὰ ἀπεράσωσι τὴν γέφυραν, ἀλλ' ἤθρον ἐκεῖ τὴν ἀνθίστασιν δυνατωτέραν. Κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς ἔφθασεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ὁ Ἥλιος Μαν-

ρομικήλης ἐπὶ κεφαλῇς ἐτέρων 300 Μανιατῶν καὶ 200 χωρικῶν ἐκ τοῦ Κάμπου τῆς Καρυνταίνης· βλέποντες τότε οἱ ἐχθροὶ ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ἀπεράσωσι τὸν ποταμὸν ἡσύχως, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἀπεράσωσι πολεμοῦντες. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔφθασαν ἐκ τῆς Ἡλιοδώρας καὶ οἱ Κύριοι Γεώργιος καὶ Δημήτριος Κολιόπουλοι μετὰ τῶν προκριτῶν τῶν χωρίων τῆς Ἡλιοδώρας ἕως 150 τὸν ἀριθμὸν, καθὼς καὶ ὁ Τσανέτος Χρηστόπουλος μὲ 300 σχεδὸν Φαναρίτας, καὶ ἔδωκαν βοήθειαν εἰς τοὺς Μανιάτας· μὲ ὅλα ταῦτα ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου κινδύνου οἱ Τοῦρκοι ἀπέρασαν τὸν ποταμὸν καὶ πρὶν τῆς ἐσπέρας εἰσῆλθον εἰς τὸ Παλαιοφρούριον τῆς Καρυνταίνης ὅπου εὐρίσκοντο ὠχρομένοι καὶ οἱ αὐτόχθονες τῆς Καρυνταίνης Ὁθωμανοὶ μετὰ τοῦ βοεβόδα, Καδδὴ καὶ Πελοῦπαση των, ἕως 150 τὸν ἀριθμὸν. Ἐφρονεύθησαν εἰς τὴν σύγκρουσιν αὐτὴν ἕως 30 Τοῦρκοι, ἐπνύρησαν εἰς τὸν ποταμὸν ἕως 20 γυναῖκες καὶ παῖδιά αὐτῶν, πληροφορηθέντες δι' ἡμεῖς ταῦτα κατέβημεν τὸ πρωὶ τῶν 28 εἰς τὴν Καρύτταν ὅπου ἠτταμώθημεν μετὰ τῶν Μανιατῶν καὶ Καλανδρώνη, ἔφθασεν ἐκεῖ συγχρόνως καὶ ὁ Παπατζόνης ἀρχηγὸς τοῦ Μεσσηνιακοῦ [φθορᾶ] / μετὰ τοῦ Φλέσσα τοῦ Ἀναγνωσταρᾶ τῶν Πετροβαίων τοῦ Κεφάλαι καὶ τῶν λοιπῶν καπετανίσκων ἐπὶ κεφαλῇς 2.000 σχεδὸν στρατιωτῶν, ὥστε ὅλα ὁμοῦ τὰ συναχθέντα στρατεύματα ἐσυμμοσούντο ὑπὲρ τὰς 5.000 στρατεύματα. Συνκεφθέντες λοιπὸν μεταξύ μας ὅλοι οἱ ὅπλαρχοι περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἠθέλαμεν δινηθῆναι νὰ παραλάβωμεν τὴν ἐνδεχομένην ἐκ Τριπολιτζᾶς βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων, κοινὴ γνώμη ἀπεφασίσαμεν ὁ μὲν Ἀναγνωσταρᾶς νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ διάφορα σώματα 1500 στρατιώτας καὶ καταλάβῃ τὴν θέσιν Σαλεσίον, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Ἀλέξανδρος μὲ 1000 τὴν θέσιν τῆς Λαγκάδας διὰ νὰ ἐμποδίσωσιν ἀμφότεροι ἐκεῖθεν κάθε κίνημα ἐχθρικόν· ἀπεφασίσθη προσέτι τὰ τῶν ἐχθρῶν λάφυρα νὰ μοιρασθῶσιν εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν ἐν νὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς στρατιώτας, τὸ δὲ ἕτερον νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἔθνος, καὶ προσετέρισθησαν ὁ Δημήτριος Παπατζόνης Ἡλίας Μανρομικήλης καὶ ἐγὼ νὰ διαπραγματευθῶμεν μετὰ τῶν πολιορκουμένων τὰ τῆς παραδόσεώς των. Ἡ διαπραγματεύσεις ἤρχισε τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον, ἀλλ' οἱ πολιορκούμενοι περιμένοντες τὴν ἐκ Τριπολιτζᾶς βοήθειαν ἀνέβαλλον τὴν παραδόσιν των διὰ τὴν αἰτίαν (μὲ ὅλον ὅτι ἦσαν τὰ μέγιστα στενοχωρημένοι ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν) 30 Μαρτίου διὰ πολλῶν φράσεων. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῶν 30 Μαρτίου ἐξεκίνησαν ἐκ Τριπολιτζᾶς 2.500 πεζοὶ καὶ 1000 ἵππεῖς Ὁθωμανοὶ καὶ οὐχὶ 600 μόνον ἵππεῖς, ὡς λανθασμένως γράφετε, καὶ πρὸ τῆς μεσημβρίας ἔφθασαν εἰς τὰ χωρία Καντρέβα, Ἀλίκια καὶ Σάλεσι τοῦ Λεονταρίου ὅπου ἔκανσαν τὰς οἰκίας τῶν κατοίκων ὅλων. Ἡμεῖς δ' ἰδόντες τὰς πυρκαϊὰς καὶ νομίσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Κυριακούλης Μανρομικήλης ἀπὸ Μεσαρᾶν ὅπου ἐπεριμένετο, ὑπεχρεώσαμεν τὸν Θ. Κολοκοτρώνη νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἐν λοφίδιον ἄντικρυ τοῦ χωρίου Φλορίτσα νὰ θεωρήσῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἂν ἦναι Ἕλληνες οἱ ἐρχόμενοι ἢ Ὁθωμανοί, ἅμα λοιπὸν ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι Τοῦρκοι ἔξορψεν κάτω μίαν σημαίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὡς σημεῖον, καὶ φθάσας ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν πάραντα. Εἰς μάτην ἐπροσπαθήσαμεν ὅλοι οἱ ὅπλαρχοι νὰ τὸν πείσωμεν νὰ μείνῃ μεθ' ἡμῶν, καὶ νὰ ὀχυρωθῶμεν ἄντικρυ τοῦ φρουρίου Ἁγίου Ἡλίου θέσιν πολλὰ δυνατὴν διὰ νὰ μὴ διαλυθῇ ἄλλως τὸ στρατόπεδον· οὗτος δὲν ἠθέλησε παντελῶς νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς προτροπὰς μας, ἀλλ' ἐν οἱπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγενεῖν ἄφαντος ἐκ τοῦ στρατοπέδου δόσας οὕτως ἀφορμὴν λειποταξίας εἰς τοὺς στρατιώτας. Ὁ Δημήτριος Παπατζόνης καὶ ὁ Παπαφλέσσας ἦσαν τότε εἰς τὴν πόλιν τῆς Καρυνταίνης ἐντὸς τριῶν οἰκιῶν κλεισμένοι μὲ 100 περίπου στρατιώτας καὶ ἐπολέμουν μὲ τοὺς ἐκ τῶν φρουρίων ἐξεληθόντας Ταναρίτας Ὁ-

θωμανούς μὴ γνωρίζοντας παντελῶς ὅτι ἐπλησίασαν οἱ ἐχθροὶ οἱ ἐκ Τριπολιτζᾶς ἐρχόμενοι. Βλέπων τὸν προφανῆ αὐτὸν κίνδυνον, μ' ὅλον ὅτι πρωτόπαιρος τότε περὶ τὰ τοιαῦτα ἔτρεξα μὲ 500 σχεδὸν στρατιώτας πρὸς βοήθειάν των καὶ μόλις ἡδυνήθην νὰ τοὺς σώσω, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξερχόμεθα μετ' αὐτῶν ἐκ τῆς πόλεως ἔφθασαν ἐκεῖ οἱ ἐκ Τριπόλεως Ὁθωμανοὶ τῶν ὁποίων ἐν ἀπόσπασμα κατέλαβε τὰ ὀπίσθιά μας πρὸς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Παλιουριάς. Ἡ διάβασίς μας τότε κατέστη τὰ πλείστα ἐπιπονος καὶ κινδυνώδης ἐν τῷ μέσῳ δύο ἐχθρικών πυρῶν εὐρισκόμενοι ἔπρεπε νὰ ἀποσπορθῶμεν πολεμοῦντες, οἱ στρατιῶται μας ἄπειροι ἀκόμῃ τοῦ πολέμου ἔτρεχον φεύγοντες ἐν ἀταξίᾳ, καὶ ἐγκαταλίποντες ἐμέ, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν Δ. Παπατζόνην, καὶ τὸν Παπαφλέσσα μὲ μόνον ὀλίγους ἐνόπλους καὶ πιστοὺς ὑπηρέτας μεθ' ὧν πολεμοῦντες ἀπεσπορῶμεθα παρακολουθούμενοι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ἕως τοῦ Χαράτζακι τὴν βρῆσιν ὅπου μᾶς κατέλαβε τὸ σκότος καὶ μόλις ἡδυνήθημεν δι' αὐτοῦ νὰ διασωθῶμεν, ἀφ' οὗ παρητήσαμεν τοὺς ἵππους μας. Ἰδοὺ τὰ εἰς τὴν σύγκρουσιν ἐκείνην διατρέξαντα, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης τὸν ὁποῖον παριστᾷτε ὡς ἥρωα τῆς μάχης ταύτης ἦτον ἤδη φθασμένος εἰς Ἀτσίχολον ὅταν ἡμεῖς κατεπολεμούμεθα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς χωρὶς ὅχι μόνον τὸν παραμικρὸν κίνδυνον νὰ δοκιμάσῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ τὸν πλησιάζωσιν οἱ Ὁθωμανοὶ παντάπασιν· ὁ δὲ Ἡλίας Μαυρομιχάλης ἐπέβρασε διὰ νεκτὸς εἰς τὴν Στεμνίτζαν, καὶ ὁ Ἀναγνωσταρᾶς περιπλέον Μανιάται Φαναρίται Μεσσήριοι ἀπέρασαν εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ καὶ μέρος ἐπισθοδρομήσαν ἀκινδύνως φθάσαντες διὰ νεκτὸς εἰς τὰ Σιαμετάζικα ὅπου ἐτοποθετήθησαν. Ὁ δὲ Νικηταρᾶς ὑπῆγεν εἰς τὸ Καλογεροβοῦνι διὰ νὰ κτηπήσῃ τοὺς ἀπὸ Καρόταιναν διαβαίνοντας εἰς Τριπολιτζάν Τούρκους, τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀνέπαρκτον καὶ οὐδ' ἡκούσθη, οὐδ' ἔλαβε ποτὲ χώραν εἰμὴ εἰς τινων μόνον κεφαλῶν τὴν φαντασίαν. Ἐνταῦθα κρίνω ἀναγκαῖον νὰ σὲ κάμω τινὰς παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἱστορίας σας εἰς ὃ λέγετε ὅτι ὑπῆγον οἱ Διλιγιαννέοι εἰς τὴν πατρίδα των Λαγκάδια, ἐσύνταξαν τὴν κινητὴν αὐτῶν περιουσίαν καὶ ἔτρεξαν νὰ σωθῶσι εἰς τὴν μονὴν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Δὲν θέλω νὰ ἀποδώσω ὡς πρὸς τὴν περίστασιν ταύτην τὰ παρ' ἡμῶν ψευδῶς καὶ δολίως οὕτως εἰπεῖν χαρακτηριζόμενα περιστατικά εἰς κακὴν θέλησιν ἢ πίστιν, ἐπιθυμῶ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο νὰ ἀποδώσω ὅσα γράφετε μᾶλλον εἰς τὰς ὁποίας σᾶς ἔδωκαν ἐσφαλμένας καὶ δολίας πληροφορίας· ἂν προεθέμεθα τὸν σκοπὸν νὰ ἀσφαλίσωμεν τὴν κινητὴν μας περιουσίαν ἐδυνάμεθα νὰ λάβωμεν περὶ τοῦτον τὴν φροντίδα ἐν καιρῷ πρὶν ἢ ἐκδόσῃ ἢ ἐπανάστασις τῆς ὁποίας τὸν διοργανισμὸν οὐχὶ μόνον ἐγνωρίζαμεν ἀλλὰ καὶ προετοιμάζαμεν πρὸ χρόνων. Δὲν λέγω ὅτι ἐπράξαμεν καλῶς παραμελήσαντες τὰ τῆς διασώσεως τῆς κινητῆς καταστάσεώς μας καθότι ἂν αὐτὴ διεσώζετο, ἠθέλαμεν εἶσθαι πλούσιοι τὴν σήμερον, πλουσιότεροι ἴσως ὅλων τῶν πελοποννησίων· ὅ,τι ἐγένετο καλὸν ἢ κακὸν ἐκθέττω μόνον καὶ θέλω νὰ ἀναιρέσω ἐν ψεῦδος τὸ ὁποῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις παρεισέφρυσεν εἰς τὸ Σύγγραμμα σας. Ἰδοὺ ἡ ἔκθεσις τῶν περιστατικῶν τῆς προσφρηγῆς τῶν οἰκογενειῶν μας εἰς Μέγα Σπήλαιον, προφανῶς ἥτις ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐπινοήσετε ὅτι σκοπὸν εἶχε τὴν διάσωσιν τοῦ πλοῦτον μας. Ἀφ' οὗ διεσώθημεν ὡς ἄνωτέρω εἰρηται ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς Καρυνταίνης ἐφθάσαμεν ἐγὼ ὁ Παπαφλέσσας ὁ Κεφάλας καὶ ἄλλοι ὑποδέεστεροι ὀπλαρχηγοὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς Δημητζάναν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀθανασίου Ἀντωνοπούλου γαμβροῦ μου, ἐκεῖ τὴν νύκτα συσκεφθέντες ἀπεφασίσσαμεν συμφώνως ὁ μὲν Παπαφλέσσας μετὰ τοῦ Κεφάλαι νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Στεμνίτζαν καὶ συνενηθῶσι μετὰ τοῦ Κυριακούλη Μαυρομιχάλη Νικολάκην καὶ λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν ἐκείνων τοῦ μέρους καὶ συσσωματωθῶσι μετ' αὐτῶν καὶ συγκυκλιζώσωσι στρατόπεδον

εἰς τὴν Βλαχοκερασίαν, ἐγὼ δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τοῦ Παπατζόνη νὰ ἀπέλθω-
 μεν εἰς Λαγκάδια νὰ συνυπακουσθῶμεν μὲ τοὺς Καλαβρυτινοὺς Βοστυτζάνους καὶ
 Πατραίους ὀπλαρχηγούς (μὴ γνωρίζοντες ὅτι συγχρόνως διελύθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν
 πολιορκίαν τῶν Π. Πατρῶν ὡς ἐκ τῆς ἐκείσεν ἀφίξεως τοῦ Ἰσοῦφ-πασσᾶ) καὶ νὰ
 προμηθευθῶμεν δι' αὐτῶν εἰ δυνατόν 150 Ῥουμελιώτας ὡς μᾶλλον τότε ἐμπειροπο-
 λέμους διὰ νὰ τοὺς ἔχωμεν ὡς ἐκτελεστικὴν δύναμιν καὶ ἐμψύχωσιν τῶν ἰδικῶν μας.
 Τὴν ἐπιούσαν λοιπὸν διεχωρίσθημεν, καὶ φθάσαντες ἡμεῖς πρὸς τὰ ἐξημερώματα τὴν
 ἐπαύριον εἰς τὴν οἰκίαν μας δὲν εὗρομεν παρὰ δύο μόνους ἀνθρώπους, καθότι τὴν προ-
 λαβοῦσαν εἶχον φθάσει οἱ ἀπὸ Καρϋταίναν διασκορπισθέντες καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὰς
 οἰκογενείας μας τὴν λειποταξίαν τοῦ στρατοῦ, καθὼς καὶ τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἡμεῖς
 εὐρίσκόμεθα, λέγοντες ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔφθασαν φοβηθέντες λοιπὸν ἅπαντες οἱ τῆς οἰ-
 κογενείας μας ἐτράπησαν εἰς φυγὴν διὰ νυκτὸς ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά, πρὸς τὸ
 μέρος τῶν Καλαβρύτων ὅπως διασωθῶσι, χωρὶς οὐδὲ ζῶα νὰ ἔχωσι, οὐδὲ νὰ δυνηθῶσι
 ἐνδύματα ἄλλα παρ' ὅσα ἔφεραν νὰ λάβωσι μεθ' αὐτῶν, πολλὰ μᾶλλον νὰ φέρωσι καὶ
 ἅπασαν τὴν κινητὴν αὐτῶν περιουσίαν, ἐτρέξαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς κατόπιν ἀμέσως
 πεζοὶ καὶ μόλις πρὸς τὴν μεσημβρίαν τοὺς ἐφθάσαμεν ἔξωθεν τοῦ Σωποτοῦ χωρίου
 τῶν Καλαβρύτων ἐξ ὥρας ἀπέχοντος τῆς πατρίδος μας, εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν εὐρέ-
 θημεν ἀπρηδυσμένοι καὶ ἡμεῖς καὶ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς μας, ὥστε τὸ ἐσπέρας ἡναγ-
 κάσθημεν νὰ ἀλατίσωμεν τοὺς πόδας μας πληγωθέντας ὡς ἐκ τῆς μακρῆς καὶ ἀδια-
 κόπου ὁδοιορίας. Τὴν νύκτα ἐκείνην μᾶς ἔφθασεν ἡ εἰδήσις ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Λαγ-
 καδίων καὶ ἄλλων πλησιοχώρων μερῶν κυριευθέντες ἀπὸ φόβον καὶ ἀπελπισίαν ἡτοί-
 μαζαν νὰ στείλωσι τοὺς προκρίτους των μετὰ τῶν λαγκαδιῶν τούρκων, τοὺς ὁποίους
 εἶχον πρότερον ἀφωπλισμένους καὶ φυλακισμένους εἰς Τριπολιτζὰν διὰ νὰ προσκινή-
 σωσι· βλέποντες τὸν κίνδυνον τὸν ἀπειλοῦντα διὰ τοιοῦτον ὀλεθρίου παραδείγματος
 τὴν ἐπαρχίαν Καρυταίνης καὶ τὴν Πελοπόννησον ὅλην, τὴν μὲν οἰκογένειάν μας ἐπέμ-
 ψαμεν ἐκ Σωποτοῦ εἰς Μέγα Σπήλαιον διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀσφάλειαν, ἡμεῖς δὲ ἐπιστρέ-
 ψαμεν πάσαντα δρομαίως καίτοι πεζοὶ μετὰ τοῦ Παπατζόνη καὶ συνάξαντες καθ' ὁδὸν
 ἔως 100 στρατιώτας ἐφθάσαμεν τὴν 1ην Ἀπριλλίου Π.Μ. εἰς Λαγκάδια ὅπου εὗρο-
 μεν ἐτοιμούς τοὺς Τούρκους καὶ ἱκανοὺς προκρίτους τῶν πέριξ χωρίων νὰ ἀναχωρή-
 σωσι διὰ Τρίπολιν. Ἀμέσως τότε διέταξα νὰ φονευθῶσιν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἄνδρες γυ-
 ναῖκες καὶ παιδιά ἀνεξαίρετως ὑπὲρ τὰς 250 ψυχάς, ἐπυρπόλησα εὐθὺς καὶ τὸ Ντσα-
 μὴ τους καὶ μερικὰς οἰκίας των, καὶ οὕτως ἀφήρεσα ἐκ τῶν κατοίκων τὰ μέσα ἐκεῖνα
 τοῦ νὰ προσκινήσωσι, καὶ τοὺς ἡνάγκασα νὰ κινηθῶσι ἐκ νέου εἰς τὸν πόλεμον ὅπως
 ἡ νικῆσωμεν ἢ ἀπωλεσθῶμεν ἅπαντες· τὰ μέτρα ταῦτα ἦσαν τῷ ὄντι αὐστηρὰ καὶ
 σκληρὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἤθελαν θεωρηθῇ καὶ ἀπάνθρωπα, ἀλλ' εἰς πε-
 ρίστασιν καθ' ἣν ἐπρόκειτο λόγος περὶ τῆς υπάρξεώς μας καὶ τῆς υπάρξεως ἐν γένει
 τῆς πατρίδος ἦσαν ἀναγκαῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐγένετο ἀμέσως, καὶ οὐχὶ μόνον οἱ χω-
 ρικοὶ ἀπέβαλον πλεόν πᾶσαν περὶ ὑποταγῆς πρὸς τοὺς Ὀθωμανοὺς ἰδέαν, ἀλλὰ καὶ
 ἔλαβον μετὰ περισσοτέρας προθυμίας τὰ ὅπλα καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ στρατόπεδον. Προ-
 σῆψαν πολλοὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας μομφὴν διὰ τὰς τοιαύτας συμβάσας πρὸς τὰς Ὀθω-
 μανικὰς οἰκογενείας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν σφαγὰς, ἀλλ' αἱ σφαγαὶ αὐταὶ ὅσον ἀπο-
 τρόπαιαι εἰς πάντα ἄλλον καιρὸν ἤθελαν φανῇ, ἦσαν τότε ὁμως ἀναγκαῖαι, πρῶτον
 διὰ νὰ ἀφαιρέσωσι ἀπὸ τὰ ὀθωμανικὰ στρατεύματα τοὺς ὀδηγούς καὶ τοὺς προδότας
 τοὺς ὁποίους ἤθελον εὗρει εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ὀθω-
 μανῶν, ὡς τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀράβων· δεύτερον νὰ ἀφαιρέσωσιν

ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πᾶσαν ἐλπίδα συνδιαλλαγῆς μετὰ τῶν Ὀθωμανῶν. Ἄφ' οὗ ἐφρονεῦθησαν οἱ Ὀθωμανοὶ ἐσυνάξαμεν τοὺς στρατιώτας ὅλης τῆς Ἀκωβας καὶ Πέραν Μεριᾶς τοὺς ὁποίους παρέλαβεν ὁ ἀδελφός μου Δημήτριος ἕως 700 τὸν ἀριθμὸν καὶ κατέβη εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καταλαβὼν τὴν προτέραν του θέσιν εἰς ἣν ὠχυρώθη παρατηρῶν τὰ κινήματα τῶν Λαλαίων· ἐγὼ δὲ συνάξας ἕως 500 ἄλλους ἀπὸ τὰς πέριξ κομοπόλεις καὶ Λαγκαδία ὑπῆγον μετὰ τοῦ Παπατζόνη εἰς Βυτήναν τὴν 5 Ἀπριλλίου διὰ νὰ συνάξω καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν βουνῶν καὶ συστήσομεν τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν Ἀλωνίσταιναν. Ἔως ἐδῶ παύω τὰς παρατηρήσεις μου διότι καὶ ὁ πρῶτος τῆς ἱστορίας σας τόμος παύει τοῦ νὰ μὲ δίδῃ ὕλην· κρίνω ἐν τοσούτῳ ἀναγκαῖον νὰ σᾶς προσθέσω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃτε ὅτι ὅλα ὅσα ἄλλα περιέχονται εἰς τὸν τόμον αὐτὸν χωρὶς νὰ ἀνάγονται εἰς τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις μου παραδέχομαι ὡς ἀληθῆ καὶ γεγονότα· οὐχί· ὑπάρχουσιν ἐτι πολλὰ μέρη ἀπέχοντα πολὺ τῆς ἀκριβείας, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιχείρουν τὴν ἀνάρεσιν εἰμὶ ἐκείνων ἅτινα εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον μὲ ἐγγιζοῦσιν εἴτε ἀντίκεινται προφανῶς εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὰ λοιπά, ἀπόκειται εἰς ἄλλους νὰ πράξωσιν ὅτι ἐγὼ πράττω σήμερον.

Τὴν 30 Ἰαννουαρίου. 1840. Ἀθῆναι.

ὁ πολίτης
Κανέλλος Δηλιγιάννης.

[Απάντηση Κανέλλου Δηλιγιάννη στα Απομνημονεύματα
του Φωτάκου]

[...] νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἐπανάστασις εἰς ὅλην τὴν χέρσον Ἑλλάδα, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη ὅπου ὑπῆρχον χριστιανοὶ νὰ γενικευθῇ ὁ ἀγὼν. Ἀμα λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὰ Τρικόρφα, ὁμίλησε μὲ τὴν γερονσίαν, καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐγκριτοτέρους τῆς Πελοποννήσου οὔτινες διέμενον εἰς τὴν Ζαράκοβαν μετὰ τῆς γερονσίας, καὶ μὲ ἡμᾶς, καὶ ἐμείνανε σύμφωνοι δι' αὐτὸν τὸν σωτήριον σκοπὸν. Καὶ ἰδοποιήσαμεν τοὺς μπέηδες ἄλβανους καὶ αὐτοὶ ἔσπειλλαν ἔξω τὸν Κορτοχαμπύμπην ὑπασπιστὴν τους, καὶ ὁμίλησαν ἰδίως μὲ τὸν Χρηστάκην Ἀρτῆς καὶ ἐμείνανε σύμφωνοι, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐξῆλθον οἱ δύο ὀπλαρχηγοί, ὁ Ἐλμάζ Μήσιος, καὶ ὁ Βελὴ Γιαήσης (καθότι ὁ μὲν Ἀλιόπτης εἶχε φονευθῇ, κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς μίαν μάχην, ὁ δὲ Ἀχμετ Τέμος ἀπέθανεν ἀπὸ δυσεντερίαν) καὶ ὁμίλησαν μὲ τὸν Χρηστάκην, καὶ ἐμείνανε καθ' ὅλα σύμφωνοι μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ συμφωνήσῃ καὶ αὐτὸς μὲ ἡμᾶς, νὰ ἐξέλθουν διὰ συνθήκης μὲ τὴν τιμὴν τους ἀνεπιβόρῃστοι, ἀλλὰ νὰ τοῖς δοθῇ προθεσμία νὰ ἀπαιτήσουν τοὺς μισθοὺς των ἀπὸ τὰ χαρέμια τοῦ Χουρσίτ πασιᾶ, νὰ τοὺς λάβουν, καὶ νὰ ἐξέλθουν ὀπλισμένοι καὶ ἀσφαλεῖς. Τοῦτο μαθὼν ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ γνωρίζον τὸν Κορτοχαμπύμπην ὡς ἐπάρξαντα ἓνα καιρόν* συλησὴν τον, κατόρθωσε μ' αὐτοὺς μυστικῶς τινὰς συνθήκας, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ δῆθεν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς προύχοντας, οἱ ὅποιοι εἶχομεν σκοπὸν νὰ τοὺς ἐπιβουλεύωμεν καὶ νὰ τοὺς δολοφονήσομεν, καὶ αὐτοὶ ὡς τούτοιοι τὸ ἐπίστευσαν, καὶ ἐμεσολάβησαν πολλοὶ δισταγμοὶ μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν (καὶ κατωτέρω ῥηθήσεται).

* στὸ χφ. ὑπάρχει σημάδι ἐνδεικτικὸ προσθήκης, ἡ ὁποία ὅμως τελικῶς δὲν ἐγίνε ἀπὸ τὸν συντάκτη του κειμένου.

Λέγει επίσης ο κύριος Φωτάκος ότι διὰ τὰ πιάσουν οἱ Ἕλληνες τὸ χωρίον Μανησαγρά ἔσκαψαν γράνες κτλ.: καὶ ὅτι τὸ βράδν ὑπῆγαν ὁλονυχτὴς στρατιώται μὲ ξυνάρια καὶ φανάρια καὶ ἔκαμαν γύρω τοῦ χωρίου γράνα διὰ πόλεμον, καὶ ἄφησαν ἐκεῖ τὸν Δημητράκην Δελιγιάννην μὲ τὸ σῶμα του, καὶ οἱ ἄλλοι ἐτραβήχθησαν κτλ.: κτλ.: Φρονὸν φαίνεται ὁ κύριος Φωτάκος, καὶ οἱ ἔντιμοι σύμβουλοί του, ὅτι γράφοντες μ' αὐτὸν τὸν δόλιον καὶ σκεπαστὸν τρόπον, περὶ τῆς κατοχῆς τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης θέσεως τοῦ Μανησαγρά, ὅτι κερδίζουν δύο σωτηρίους σκοποὺς δι' ἑαυτούς. αὐτὸν ὅτι καλῶνται τὴν ἀνδρείαν καὶ αἰσχύνην τοῦ Κολοκοτρώνη / τοῦ Νηκίητα, τοῦ Κολνόπουλον καὶ τοῦ διαβοήτου Γιαννάκη Κολοκοτρώνη, ἢ Τασκούλια, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπροτεῖναι ἅπαντες οἱ ὅπλαρχηγοί, καὶ τοὺς ὑποχρεώσαμεν νὰ ὑπάγουν νὰ καθέξουν τὸν Μανησαγρά καὶ ὡς ἐκ τῆς δειλίας των δὲν ἐτόλμησεν οὐδεὶς νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃ. καὶ βὺν νὰ μὴν δοθῇ τόση βαρύτης εἰς τὸν Δημητράκην Δελιγιάννην ὅτι εἶχε τόσην τόλμην καὶ θάρρος, καὶ οἰκιοθελῶς ἀπεφάσισεν ἀτρομήτως ὅτι πηγέει αὐτὸς μὲ τὸ σῶμα του, καὶ δὲν θέλει συνδρομὴν καμμίαν, καθὼς καὶ ὑπῆγε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ τὸ καθῆξε καὶ ἔκαμαν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα τάφρους, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐδέχθη τὴν ἀπελπιστικὴν ἐκείνην μάχην τῶν Τούρκων, ἐπίσης καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ ἔμεινε ἀγλόνητος, καὶ ὅτι ἡ ἐπιμονὴ καὶ καρτερίαν του, ἀπέληξε τοὺς Τούρκους, καὶ ἐζήτησαν συμβιβασμὸν νὰ παραδοθῶν ἅπαντες μὲ συνθήκην, ἀλλ' ἀπλῶς λέγει, ὅτι, οἱ στρατιῶται ἄφησαν ἐκεῖ τὸν Δημητράκην Δελιγιάννην, ὡς ἂν ἀσήμενον καὶ παρακατιὰ εἰς τὰς σημειώσεις του λέγει ὅτι κατὰ τὴν μάχην τῆς Γράνας, ἔπιασαν οἱ Καρτινοὶ τὴν θέσιν τοῦ Μανησαγρά καὶ δὲν ἀναφέρει ὅτι τὴν καθῆξεν ὁ Δελιγιάννης. Ἐλησμόνησε φαίνεται ὁ κὺρ Φωτάκος νὰ γράψῃ ὅτι τὸν διέταξεν ὁ ἀρχιστράτηγος, καὶ τὸν ὑποχρέωσε καὶ ὑπῆγε.

Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κὺρ Φωτάκον, νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ἀπὸ τὰς πολυτίμους στιγμὰς τῆς ἱστοριογραφικῆς του ἀσχολίας νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἀπομνημονεύματά μου εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω ἐξιστοριμένα μὲ λεπτομέρειαν ὅλα τὰ διατρέξαντα εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, διὰ νὰ ἴδῃ ὅσα συνέβησαν δι' αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον, καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι οἱ πάτρωνές του τὸν ἀνέμψαν δωρεὰν εἰς τὰ μοχθηρὰ πάθη των καὶ δὲν ἔγραψεν οὐδεμίαν ἀλήθειαν.

Ἴδον καὶ ὅσα γράφει περὶ τῆς διαπραγματεύσεως τῶν τούρκων μὲ τοὺς πολυποικούντας Ἕλληνας διὰ νὰ παραδοθῶν μὲ συνθήκην, εἰς τὸν Ὑψηλάντην Κολοκοτρώνην ὡς τοὺς κολωσοὺς τοῦ στρατοπέδου καὶ κατόπιν ἀναφέρει τὸν Πετρόπετην, τὸν Ἀναγνωσταράν, καὶ τελευταίους, ἐμὲ, καὶ τὸν Γιατράκον, οἵτινες εἶχομεν εἰς χεῖρας μας τὰ σώματα τῆς Πελοποννήσου. Ὁ κὺρ Φωτάκος ἔως αὐτὴν ἐποχὴν μὲ ἐθεώρει ὡς ἔφορον καὶ φροντιστὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, πῶς ἤδη εὐαρεστήθῃ νὰ μὲ δώσῃ αὐτὴν τὴν ὕψηλὴν τιμὴν, καὶ τὴν ιδιότητα ὡς ὁπλαρχηγοῦ! Εἶναι ἀπωρίας ἄξιον! Ἐπώρωσεν ὁ θεὸς τὴν καρδίαν αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἀνθρώπων ἕνεκα τοῦ πάθους καὶ τῆς κακεντρέχειας των, καὶ δὲν ἐσυλο/γίσθησαν ὅτι εἴμεθα ἀκόμῃ ζῶντες, καὶ ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ διαφεύσωμεν τὰς τοιαύτας συκοφαντείας καὶ τοὺς παραλογισμοὺς των. Τὸν παραπέμπω λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια ἡπομνηματά μου διὰ νὰ μάθῃ ὅσα συνέβησαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ ὅτι ὁ παρ' αὐτοῦ πανηγυριζόμενος ἀρχιστράτηγος ἐπιβουλεύθῃ προδοτικῶς καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν πατρίδα, καὶ κατέστρεψε, καὶ τοὺς πρωταθλητὰς καὶ προταίτους ἀρχηγούς τῆς ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, τὸν Παπαλέξην καὶ τὸν Θεοδοράκην Δελιγιάννην, ἔσωσε καὶ τοὺς ἀδελφούς του τοὺς ἀλβανοὺς μπέηδες, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀρβανιτιάν, διὰ τοὺς μέλλοντας σκοποὺς του.

Λέγει ἐπίσης ὅτι δὲν ἔγινεν οὐδεμία συνθήκη μὲ τοὺς ἐντοπίους τοῦρκους, ἀλλὰ μόνον μὲ τοὺς ἄλβανους ἔκαμεν ὁ Κολοκοτρώνης συνθήκην, ἐν γνώσει τοῦ Κανέλλου Λεβιγιάννη, τοῦ Πλαπούτα, καὶ τοῦ Ὑψηλάντη, διότι οἱ ἄλβανοι εἰς αὐτοὺς ἐμπιστεύοντο, καὶ ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν συνθήκην ὑπεχρέωνετο ὁ Κολοκοτρώνης νὰ δώσῃ ἐνέχει-ρα τὸν ἀνεψιὸν του Χρηστάκη, καὶ ἄλλους, καὶ ὁ Κανέλλος Λεβιγιάννης τὸν ἀδελφόν του τὸν Νικολάκη Λεβιγιάννη, καὶ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ ὁ Πλαπούτας νὰ ἀπέλθουν, κτλ. κτλ. Ψεῖδεται ἀναισχύντως ὁ κύριος Φωτάκος καὶ οἱ σύμβουλοί του, καὶ κατὰ τοῦτο, καθὼς καὶ δι' ὅλα τὰ ἀντικείμενα ὅσα ἔως ἐδῶ ἔγραψαν, καθότι, ὅχι ὅτι δὲν ἠκολοῦθησε τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὴν ιδέαν μου, νὰ συγκατα-τεθῶ νὰ προδώσω ἐγὼ τὴν πατρίδα μου, νὰ σώσω τοὺς καταστροφεῖς αὐτῆς ἄλβανους, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἐκεῖ συναγμένοι πρόκριτοι καὶ ἀρχηγοὶ τῆς Πελοποννή-σου, μήτε μὲ τὸν Ὑψηλάντη ἀντάμωσα ποτὲ νὰ ὁμιλήσω διὰ κανὲν ἀντικείμενον κα-θότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε γίνῃ ἐκεῖνη ἡ καταχθόνιος συνωμοσία νὰ δολοφονή-σουν τοὺς ὅσους ἦτον συναγμένοι εἰς τὴν Ζαράκοβαν προκρίτους καὶ γερουσιαστές τῆς Πελοποννήσου, καὶ κατόπιν τοῦτων ἅπαντας ἡμᾶς, διὰ τοὺς ἐθνοκτόνους σκόπους των, καὶ ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅσα ἀναφέρει ὅτι προέκυψαν ἔως ὅτου ἐξηλθον οἱ ἄλβανοί, καὶ τοὺς διέσωσεν ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὸ Μπετινάκη, εἶναι ὅλα παραμορφωμένα ἀνοῦσια ληρήματα τῶν μεντόρων τοῦ κυρίου Φωτάκου, κομ-ποζήμοσύναις, καὶ πλάσματα τῆς ἱστορικῆς του ἀγχεινοίας, καὶ εἶναι ἀνεπίδεκτα πάσης ἀνασκευῆς.

Λέγει τελευταῖον ὅτι, ἂφ' οὗ ὁ Κανέλλος Λεβιγιάννης δὲν ἔστειλε τὸν ἀδελφόν του ἑσχέμη, ἀπὸ τότε ἐπίσθη ἡ ἔχθρα μὲ τὸν Πλαπούταν. Ποῖαν λοιπὸν λογικὴν ἀ-πάντησιν νὰ κάμῃ τις εἰς τοιοῦτα ὄργανα τῆς σκεοφαντίας καὶ τῆς κακεντρεχίας; Ἐὰν ἐγὼ εἶχα συνθήκην προφορικὴν, ἢ γραπτὴν μὲ τοὺς ἄλβανους, οὐδέποτε ἤθελε φανῶ ἄπιστος, καὶ ἐπιβόλος, ἀλλ' ἤθελε τὴν διατη|ρήσω ὑπὲρ πάντα ἄλλον. Ἐγὼ μάλιστα πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅταν ἔμαθον τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ συντροφίας ὁποῦ ὑπεχρέωσα τοὺς μπέηδες, διὰ νὰ ἀναβάλλουν διὰ τινὰς ἡμέρας τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ Παπα-λέξη καὶ τοῦ Θεοδωράκη, οἵτινες ἐκινδύνεον εἰς θάνατον νὰ μὴν εὔγουν ζῶντες αὐτοὶ οἱ δύο ἔνδοξοι κολωσσοί, καὶ τοὺς γίνουν πρόσκωμα εἰς τοὺς προμελετημένους ἀντε-θνικοὺς σκοποὺς των, (καθότι αὐτοὶ ἦτον οἱ ἀξιότεροι πάντων) ὑπῆγον καὶ ἠντάμωσα καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς μπέηδες, καὶ τοὺς εἶπον ὅτι ὁ μὲν Παπαλέξης ἀπέθανεν ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, ὁ δὲ Θεοδωράκης κινδυνεύει καθὼς ἐμάθομεν, καί, ἂν ἀποθάνῃ καὶ αὐ-τός, θὰ τοὺς πληρώσετε μὲ ποταμοὺς ἄλβανικῶν αἱμάτων. Καὶ κατεταράχθησαν, ἐκποι-τάχθηκαν μεταξύ των, καὶ εἶπε τουρκιστὶ ὁ Ἑλμάζ πέης. Μᾶς ἠπάτησαν οἱ ἄπιστοι, καὶ θὰ χαθῶμεν. Ἀπάντησεν ὁ Βελὶ πεις, λέγον. Ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦτον αἴτιοι νὰ κατα-στραφῶμεν, ἄς τὸ εὔρουν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἔστειλλαν εὐθὺς καὶ τὸν εὐγάλλαμεν, καὶ φθάσας εἰς τὴν πύλιν τῶν Καλαβρύτων, ἐξέπνευσεν, καὶ μᾶς ἤφεραν τὸν νεκρόν του. Λιὰ τὰς λοιπὰς λεπτομερείας ὅσας ἀναφέρει, περὶ συνθηκολογιῶν μεταξὺ ἐλλήνων καὶ τοῦρκων, καὶ ὅσα συνέβησαν τὴν ἀποφράδα καὶ τρομερὰν ἐκεῖνην ἡμέραν τὴν 23 Σε-πτεμβρίου εἶναι ὅλα παραπτοιμημένα, καὶ δὲν ἔχωσιν οὐδεμίαν ἀληθείαν. Καί, ἐὰν δὲν δεσασεσθῇται ὁ κύριος Φωτάκος, ἄς ἀναγνώσῃ καὶ τὰ ἐδικὰ μου ἀπομνημονεύμα-τα, καθότι καὶ εἰς θέσιν εἵμην, καὶ εἰς περιόπην πολὺ ἀνωτέραν τοῦ Φωτάκου, καὶ εἰς ὠρμωτάτην ἡλικίαν, καὶ δύνامي νὰ φρονῶ, ὅτι γνωρίζω καλλήτερά καὶ ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἀπὸ πάντα ἄλλον, τὰ συμβεβηκότα τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Λιὰ δὲ τοὺς ὑπὲρ 300 ἄλβανους ὁποῦ γράφει ὅτι ἐκλείσθησαν εἰς τὰ κονάκια τοῦ

σαραγίον, και ὑπῆγεν ὁ Κολοκοτρώνης νὰ τοὺς σώσῃ, και δὲν ἐνεπιστεύθησαν, και ὅτι τοὺς ἔκανσαν μέσα ὅλους κτλ. αὐτὸ εἶναι ὅλως διόλου ἀνοήσιον φεῦδος, καθότι μήτε ὑπῆρξε τοῦτο, μήτε ἠκούσθη, και πρῶτην ἤδη φορὰν παρουσιάζεται πρὸς δόξαν τοῦ ἀρχιστρατήγου.

Ἦδον και ὅσα ἀναφέρει, ὅτι, ὑπῆγεν ὁ κύριος Φωτάκος εἰς τοῦ Δημητράκη Δελιγιάννη τὸ σπίτι, και δὲν τὸν ἐπεριποιήθηκαν ἐπαξίως τῆς ὑψηλῆς θέσεώς του, και ὅτι ὁ Δελιγιάννης ἐξέβρυσσε τὸν Κολοκοτρώνη, και ὁ Φωτάκος ὑπῆγε και τοῦ τὸ ἀνήγκειλλε, και / τοῦ ἐπῆρε τὰ συχαίρια, αὐτοὶ δὲ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι τώρα ὅπου ἐπῆραμεν τὴν Τριπολιτσὰν ἃς λέγουν ὅτι θέλουν, και, ὅτι ἔχουν δίκαιον παιδιὰ μου! διότι βλέπουν τοὺς τοῦρκους σκοτωμένους, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν μαζὺ τὴν ἐξουσίαν, και τώρα τὴν ἐπῆρε τὸ ἔθνος, και, ὅτι ἂν ἐγελάσθηκαν και ἔκαμαν τὴν ἐπανάστασιν, ἤλπιζαν νὰ κληρονομήσουν τοὺς τοῦρκους, και γίνουν αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον τους, ἀλλ' ἀργὰ τὸ ἐσυλογίσθηκαν! Ἦδον ὅσα ὁ Κολοκοτρώνης εἶπεν εἰς τὸν ἐξ ἀπορήτων και ὑπασπιστὴν του ὅτι ἡμεῖς ἐγελασθήκαμεν και ἐκάμαμεν τὴν ἐπανάστασιν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κληρονομήσωμεν τοὺς τοῦρκους, και εἰς τὴν ἄλλην σελίδα λέγει πάλιν ὅτι μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς, ἀλήθευσεν ἐκεῖνο ὅπου προεμάντευσεν ὁ ἀρχηγός του, ὅτι οἱ πρόκριτοι⁴ μετενόησαν διὰ τὸ κίνημα, ἐπειδὴ, ἀντὶ αὐτῶν, ἐφάνησαν οἱ καπεταναῖοι μὲ τὸν Δ. Ὑψηλάντην δυνατώτεροι, και ἔλαβον τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ λαοῦ τῆς Πελοποννήσου, και ὅτι ἡμεῖς ἐσκέφθημεν νὰ μὴν ἀφήσωμεν τὸν Κολοκοτρώνη νὰ πάρῃ τὸ φρούριον τῶν Πατρῶν, ἐπειδὴ ἂν ἤθελεν ὑπάγῃ, εὐθὺς τοῦ τὸ παρέδιδον οἱ τοῦρκοι, και ὅτι εἶχε και γράμματα ἀπὸ τοὺς φίλους του τοὺς πέηδες ἀλβανοὺς ἐκ Τριπολιτσᾶς, πρὸς τοὺς ἐν Πάτραις ἀλβανοὺς, ὅτι, ἅμα φθάσει ἐκεῖ ὁ Κολοκοτρώνης νὰ τοῦ παραδώσουν τὸ φρούριον κτλ. κτλ.

Ἀπαντῶ εἰς τὸν περιουστάτον κύριον Φωτάκον, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ φαντασμαγορίαι τῆς παραδόσεως τῶν Πατρῶν, εἶναι ἔκτοτε χαλκευμένα ἀπὸ τὴν ὑψηλάντοκλεπτικὴν και τυχωδιωκτικὴν μερίδα και ἤδη ἀπανθισμένη ἀπὸ τὴν Χαλιμὰν τοῦ ἀπονενομημένου Σπηλειάδη, και παραπέμπω αὐτὸν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μου εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω μὲ λεπτομέρειαν τὰ συμβάντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, και τὰ αἷτια τῆς εἰκονικῆς ἐκείνης ἐκστρατίας τοῦ ἀρχιστρατήγου και συντροφίας, και ἐλπίζω ὅτι θέλει πεισθῇ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, και κρίνω περιττὴν πάσαν ἄλλην ἀνασκεβὴν.

Ὅσον δὲ ὅτι ἐγελάσθημεν και ἐκάμαμεν τὴν ἐπανάστασιν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀντικαταστήσωμεν ἡμεῖς τοὺς τοῦρκους, και ἔπειτα μετμελήθωμεν διὰ τὸ κίνημα, ἐπειδὴ ἀντὶ ἡμῶν, ἐφάνησαν οἱ καπεταναῖοι μὲ τὸν Ὑψηλάντην δυνατώτεροι και ἔλαβον τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ λαοῦ τῆς Πελοποννήσου κτλ. ἀπαντῶ εἰς τὸν κύριον Φωτάκον ὅτι ἡμεῖς οἱ πρόκριτοι, ἐκάμωμεν τρεῖς ἐπαναστάσεις. Μίαν οἱ πρόγονοί μας, ἀπατηθέντες ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν, μίαν κατὰ τὰ 1808 και 1809 ἐπὶ / και ἐπεκαλέσθημεν τὴν συνδρομὴν και προστασίαν τοῦ δυνατοῦ ἐκείνου αὐτοκράτορος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, και ἔνεκα περιστατικῶν ἀπροσδοκίων ἀπετύχωμεν, και ἔκτοτε ἦτον ἐγκεκαραγμένη εἰς τὰς καρδίας μας, ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πατρίδος μας ἀπὸ τὸν προαιώνιον ζυγόν. και ἅμα εὖρωμεν ἀρμολίαν τὴν περίστασιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς Ἰδανικῆς ἐκείνης ἐταιρίας τῶν φιλικῶν, τὴν ἐγκολπώθημεν, και μὲ τὸ ἐπιχειρήμα αὐτὸ, τὴν ἐνεργήσαμεν, τὴν διοργανώσαμεν διὰ τρομερῶν και ἀνηκέστων εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν κινδύνων και ἀπελπισίας, μὲ τὴν προφανῆ καταστροφὴν μας, και τὴν ἐκινήσαμεν ἐν γνώσει ἀνθορμήτως παρθένον και ἀγνὴν, ἄνευ οὐδὲ συμφερόντων καθότι ἡμεῖς εἶχομεν κολωσαίαν κατάστασιν χρηματικὴν και κτηματικὴν, ἐχαιρόμεθα τὴν ἀγάπην και ἐμπιστοσύνην

ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν πελοποννησίων διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς παντοτεινὰς ἐνεργεσίας μας, καὶ οὐδέποτε ἐφάντασθημεν νὰ ἀντικαταστήσωμεν τοὺς τούρκους καθὼς ἐμπαθῶς καὶ αἰσχυρῶς μᾶς συκοφαντοῦν οἱ ἀγνώμονες καὶ ἀπελπισμένοι οὗτοι τυχοδιώκται, τῶν ὁποίων τὴν ζωὴν διεσώσαμεν πολλάκις ἀπὸ τοὺς τούρκους, μὲ κίνδυνον τῆς ἐδικῆς μας, καὶ ταῦτα γράφοντες, φρονοῦν ὅτι καλύπτουν ἐπίβουλαν ἀγνωμοσύνην τους. Ἄλλ' οὐδέποτε πάλιν ἐφантаζόμεθα ὅτι, ἐλθόντες αὐτοὶ οἱ ἀπονεροημένοι νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἄνευ οὐδενὸς βοηθικοῦ μέσου διὰ τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ ἡμεῖς τὰ εἰχόμεν ὅλα προετοιμασμένα, ὅτι ἤθελε συλλάβουν τοιαύτην στυγεράν ἰδέαν νὰ μᾶς δολοφονήσουν. Ἐκινήσαμεν λέγω αὐτὸν τὸν κολωσαῖον μοχλόν, πότε! ἐπὶ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης συμμαχίας ὄλων τῶν τυράννων τῆς γῆς, καὶ ἡ θεία πρόνοια ηὐδόκησε, καὶ ἐπροχωροῦσε με γιγαντιαία βήματα. Συνήχθησαν καὶ ὅλοι οἱ διασκορπισθέντες ἑλληνες ἔνεκα τῶν καταπιέσεων καὶ καταδιώξεων τῆς τουρκικῆς καταδυναστείας, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ μὲ ἀδελφικὴν ἔνωση καὶ συμφωνίαν ἐτρεξαίμεν εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον. Ἀλλὰ κατὰ θεῖαν παραχώρησιν καὶ κακὴν τύχην τῆς πατρίδος, ἀφ' οὗ ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Πελοποννήσου ὁ κουφόνος καὶ ἄθλιος ἐκεῖνος Ὑψηλάντης, μὲ ἐν μέρος κακούργων δολοφόνων καὶ τυχοδιώκτων, εὐρόντες καὶ τοὺς λεγομένους κλέπτας, Κολοκοτρώνην Ἀναγνωσταρὰν Φλεσαῖους Νικήτα Κολιόπουλον, καὶ ἄλλους τοιοῦτους, ἡ πρώτη τους φροντίς ἐστάθη ἡ συνομωσία πῶς νὰ καταστρέψουν τοὺς νοήμονας προκρίτους, τοὺς ὁποίους ὑπόπτεβον προσκώματα τῶν κακούργων σκοπῶν τους, νὰ καταστήσουν τὴν Πελοπόννησον μίαν μολδοβλαχικὴν ὁσποδариαν. Καὶ φθάσαντες ἀπὸ τὸ Ἀστρὸς εἰς τὰ Βέρβενα ἐκατόρθωσαν τὴν στυγεράν ἐκείνην συνομωσίαν νὰ μᾶς δολοφονήσουν, καὶ ἡ θεία πρόνοια μᾶς διέσωσε ἀπὸ τὰς ἀδελφοκτόνους χεῖρας των. Μετὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἔφθασαν κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, καὶ τὰ ἄλλα δύο μακιαβελικά ὄργανα, ὁ Μανροκορδάτος καὶ ὁ Νέγρης, καὶ πλῆθος φαναριώτων τυχοδιώκτων ἀπάτριδων καὶ ἀπελπισμένων, καὶ ἅπαντες αὐτοί, ὡς ἐκ συνενοήσεως καὶ προθέσεως νὰ δολοφονήσουν ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια μᾶς διέσωσεν ἀπὸ τὰς ἐπιβούλους καὶ δολοφόνους χεῖρας των.

Τὸ νὰ ἐπαναλάβω ὅλας αὐτὰς τὰς θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἐπιλήφει με διηγούμενον ὁ χρόνος, καὶ παραμπέμπω τὸν κῆρ Φωτάκον εἰς τὰ ἴδια ἀπομνημονεύματά μου, καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ καὶ φρονῶ ὅτι θὰ αἰσθανθῇ εἰς ποῖον χάος παραλογισμῶν / τὸν ἔριψαν οἱ ὀδηγήσαντες αὐτὸν νὰ συγγράφῃ τοιαύτην ἀνούσιον καὶ ἐμπαθεῖ ἱστορίαν, διὰ νὰ καλύνουν τὰς αἰσχυρολογίας των.

Ἴδον καὶ ὅσα ἀναφέρει ὅτι εἰς τὸ σαράγγι ὑπῆγον οἱ πρόκριτοι καὶ καπεταναῖοι καὶ τὸ κατέλαβον, καὶ ὅτι ἐκεῖ, ἦταν τὰ πολυτιμώτερα πράγματα τοῦ πασιᾶ, καὶ πολλῶν ἄλλων ἀγάδων καὶ ἐπισήμων τούρκων, καὶ ὅτι διὰ συνεργίας αὐτῶν, ἔβαλλαν φωτιά, καὶ ἔκαψαν τὸ σαράγγι, καὶ οὕτως αὐτοὶ ἐπῆραν τὰ λάφυρα κτλ. κτλ. Ἀναιδεστέρα συκοφαντεία, καὶ αἰσχροτέρα παραμόρφωσις τῆς ἀληθείας, φρονῶ ὅτι, ἀπὸ αὐτὴν δὲν γίνεται μεγαλητέρα, καὶ θεωρεῖται ἀσέβεια, νὰ προσπαθοῦν αὐτὰ τὰ ἀπονεροημένα ὄργανα τοῦ κλεπτικοῦ συστήματος νὰ προστρέψουν μῶμον εἰς τὸν ἀκυλῆδωτον χαρακτήρα προσώπων ἐγνωσμένων καὶ σεβαστῶν. Αὐτόπτης τὸν γεγονότων εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ὁμολογῶ ἐν συνειδήσει, τὰ γεγονότα, καθὼς ἠκολούθησαν. Ἄμα ἔγινεν ἡ ἔφοδος, καὶ εἰσῆλθον τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, συνήχθημεν ἅπαντες οἱ ὅπλαρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον, καὶ ὁμοφώνως ἀπεφασίσαμεν νὰ στείλλομεν μίαν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων, καὶ ἐρηψήσαμεν, τὸν Πετρόμπεην, τὸν Ἀναγνώστην Δελγιάννην, τὸν Κρεβατάν, τὸν Κανακόρη, τὸν Νικόλαν

Τσανέτον, και τὸν Βαρβάτην ἐκ Βυτίνας, και φρουρὰν αὐτῆς τὸν Π. Γιατράκον μὲ στρατιωτὰς νὰ καταλάβουν τὸ σαράγι, νὰ τὸ φυλάξουν ἀπὸ τὴν συρρόδην τὸν στρατευμάτων, νὰ φυλάξουν τὰ χαρῆμα τῶν πασιάδων, τὸν καημακάμην τὸν κιαχαγιάμπεην, τὸν μπινὰ ἐμείνην και ὅλους τοὺς αὐλικούς, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ἔπειτα εἰς ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων, και λίτρα ἀπὸ τοὺς βεζυράδες. Καὶ ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ τὸ κατέλαβον, και ἔμειναν εἰς τὸ ἔξω σαράγι (σελαμιλίκια) και ἐσύναν τὸς ἄνω εἰρημένους και τοὺς ἐφύλαττον, εἰς δὲ τὴν θύραν τῶν χαρεμίον (γυναικονίτην) ἔθεσαν φρουρὰν δυνατὴν, νὰ τὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν λεηλασίαν. Ὁ ἀρχιστράτηγος κατεγίνετο τότε διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀδελφοὺς του ἄλβανούς, και ἔμενε μὲ αὐτοὺς τὴν νύκταν ἐκείνην εἰς τὸ χωρίον Μπετενάκη, και τὴν πρωΐαν, ἀφ' οὗ τοὺς ἐξεύγαλλεν συνοδευμένους μὲ τὸν Κολυόπουλον και ἄλλους, ἦλθε μέσα πρὸς Ἰμεσημβρίαν. Ὅλοι οἱ Ἕλληρες γνωρίζουν ὅτι ἡμεῖς οἱ προύχοντες και πρόκριτοι εἰχομεν εἰς χεῖρας μας πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς πολλοὺς ἐπισήμους Τούρκους. Ὁ Ζαΐμης, ὁ Σ. Χαράλαμπος εἶχον τὸν βοεβόδαν Ἀραουτὸν ἀγρὰν, τὸν Ἀλαὶ μπέτη και ἄλλους ἐπίσημους τούρκους αἰχμαλώτους εἰς τὰ Καλάβρυτα. Ὁ Μανρομχάλης εἶχε τὸν βοεβόδα Σουλεημὰν ἀγρὰν Ἀραουτογλῆ. ἓνα μπέτη κορωνοῖον και ἄλλους ἐπισήμους τούρκους. ἐδὼ εἶσαν 42 οἰκογένειαι τούρκους Λαγκαδινοὺς και τόσους ἄλλους ἐπισήμους σπαιοῖδες και ἀγάδες ὑπὲρ τοὺς 350 ὁ ἀρχιερεὺς Μοθόνης, ὁ Γρηγοριάδης, ὁ Πονηρόπουλος εἶχον ὅλους τοὺς Ἀραδινοὺς ἀγάδες και μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπολιτσᾶς, ὁ Κυριακούλης και ὁ Γιατράκος εἶχον τὸν Κιαμοῦζ πέην, τὸν μουκατελεσι ἐφένδην και ἄλλους, ὁ Κορεββατὰς τὸν Κακίους ἐφένδην τὸν υἱὸν τοῦ Μεχμέτ πασὰ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Παπατσώνη εἰχομεν τὰ χαρῆμα τοῦ Χουρσίτ πασὰ ὑπὲρ τὰς 70 γυναῖκας τὸν δευτέρ κιαχαγιὰν, τὸν Σιακὴρ πέην και ἄλλους ἐπισήμους ἀγάδες, τοὺς ἐπισήμους αὐλικούς, τὸν καημακάμην, τὸν κεχαγιὰ πέην τὸν μπινὰ ἐμείνην και τόσους ἄλλους, και τοὺς εἰχομεν ἀδελφοὺς, (κατὰ τὴν φράσιν τοῦ στρατάρχου τοῦ Φωτάκου) ἢ ἂν ἐστοχαζόμεθα νὰ τοὺς σώσωμεν διὰ κερδοσκοπίαν ἢ διὰ ἄλλα αἰτία, ποῖος ἠδύνατο νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τότε; Ἐὰν ἠθέλαμεν δὲν τοὺς μετεκομίζαμεν ὅλους αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας μας νὰ τοὺς διασώσωμεν δι' ἴδιον συμφέρον καθὼς ἔσωσεν ὁ Κολοκοτρώνης τοὺς ἄλβανούς, και τοὺς ἔστειλλεν εἰς τὴν Ῥούμελην και κατέσφαξαν και ἠχμαλώτισαν τόσους χριστιανούς. Δὲν τοὺς διεφιλάτομεν και ἡμεῖς (ἐὰν εἰχομεν ἰδιοτελεῖς σκοποὺς) καθὼς ἐφύλαξεν ὁ Κολοκοτρώνης και οἱ υἱοὶ του τοὺς σιεχνησίπηδες ἕως τοὺς 1824 και τότε ἔστειλλεν τὸν Σημηὶ ἐφένδην (ἦδη Σημηὶ πασιὰ) εἰς τὴν Αἴγυπτον, και αὐτὸς ἐπαρακίνησε και ἐμψύχωσε τὸν Μεχμέτ ἀλῆ πασιὰν, και ἔστειλλε τὸν υἱὸν του τὸν Ἡμπραῆμ πασιὰν εἰς τὴν Πελοπόννησον μαζὺ μὲ αὐτὸν και 64.000 στρατὸν και μὲ τόσους στόλους, και κατέστρεψεν ὅλην τὴν Πελοπόννησον και τὸ Μισολόγγι, και ἐφωνεύθησαν ὑπὲρ τὰς 10.000 χιλιάδες ἄνδρες, και ὑπὲρ τὰς 50.000 γυναικόπαιδα ἐπῆρην αἰχμαλώτους; Καὶ αὐτοὶ ἐκάθοντο εἰς τὸ Παλιοφρούριον τῆς Καρύταινας ἀνυπόπτως και κατεβασάνιζον και κατεπίεζον ἀπανθρώπως και τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρύταινας, και τὰς πέρονε αὐτῆς, και οὐδέποτε ἐπλησίασεν ὁ Ἡμπραῆμ πασιὰς ἢ τὰ στρατευμάτα του ἐκεῖ χάριν τῶν σιεχνησίπηδων ἀλλ' ἀπερνοῦσαν μακρόθεν, και ἀπὸ ἐκεῖ και ἀπὸ τοῦ Παλούμπα, τοῦ Κολυόπουλου, και ἐλεηλάτοιν ἀκαταπαύστως τὴν λοιπὴν ἐπαρχίαν, και ὅλην τὴν Πελοπόννησον; και ἔπειτα ἐπώλησαν και τοὺς ἀδελφοὺς του και ἐπῆραν 150.000 γρόσια. Δὲν ἐβαστούσαμεν και ἡμεῖς τοὺς ἐπισημοτέρους μπέηδες και ἀγάδες νὰ τοὺς πωλήσωμεν καθὼς ἐβάσταξαν αὐτοὶ | τὰ ἐθνικὰ φρούρια τοῦ Νανπλίου διὰ τῆς αἰσχροτέρας ἀθαιρεσίας, και δὲν τὰ παρέδιδον εἰς τὴν νόμιμον κνβέρνησιν τοῦ ἔθνους και τοὺς δύο πασιάδας,

τὸν Ἀλῆ πασιὰν καὶ τὸν πρῶτον μονχαφούζην καὶ διεπραγματεύθησαν μετὰ τὸν ὑποναύαρχον γάλον Δεργγὴ νὰ λάβουν μίαν μεγάλην ποσότητα χρημάτων, νὰ τοὺς δώσουν, καὶ ἔστειλλαν τὸν Κουβαράν νὰ τὰ παραλάβῃ εἰς τὸ Βούρηση, καὶ ἐπρόλαβεν ὁ τότε νεοδιορισθὴς φρούραρχος, καὶ ἐφυλάκισεν αὐτόν, καὶ ἀπεμάκρυνεν καὶ τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε τὰ χρήματα νὰ παραλάβῃ τοὺς πασιάδες. "Οἱ οἱ πελοποννήσιοι γνωρίζουν ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαναστάσεως κατέσφαξα ἀνιλεῶς ὑπὲρ τοὺς 350 τούρκους λαγκαδινοὺς καὶ ἄλλους, καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Τριπολιτσᾶς ὑπὲρ τοὺς 500 τούρκους, τοὺς Τρασιταίους καὶ ἄλλους ἔξωθεν τῶν Μαγουλιάνων. Τὰ χαρῆμα τῶν βεζυράδων, τοὺς ἄνω εἰρημένους, καημακάμην καὶ λοιποὺς τοὺς παρέδωκα εἰς κατ' ἀπόφασιν ὧλων τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν εἰς τὸν Πετρόμπεην, τὸν δὲ Μουσταφάμπεην, δευτέρῃ κιαχαγιά, Σακίρ μπέη καὶ λοιποὺς εἰς τὴν πρόνοιαν τῆς νεοσυστηθείσης κυβερνήσεως, καὶ οὐδέποτε συνέλαβον ἰδέαν συμφερόντων, παρὰ μόνον τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος. Ἐὰν εἶχον τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τὸν ἀπονενοημένον αὐτὸν συκοφάντων μας, τὸν λεγόντων ὅτι εἶχομεν ἀδελφοὺς τοὺς τούρκους ἔπρεπε καὶ νὰ συλογισθῶ νὰ φυλάξω ἓν μέρος ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων, διὰ νὰ τοὺς ἔχω διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἂν ποτὲ ἤθελε πέσουν αἰχμάλωτοι αἱ οἰκογένειαι μας (αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο ἐν τῷ μέσῳ ὧλων τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου) νὰ τοὺς ἀνταλλάξω, ἢ ὅλους ἢ ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν. Ἀλλ' οὐδέποτε συνελλάβομεν τοιαύτην ἰδέαν, οὐδ' ἠθελήσαμεν νὰ τὰς ἐξασφαλίσωμεν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν (καθὼς ἄλλοι ἠκολούθησαν) ἀλλ' ἀπεφασίσσαμεν νὰ καταστραφῶμεν ὅλοι μαζὺ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. | Τὰ χαρῆμα τῶν βεζυράδων βλέποντα τὴν ἀπελπισίαν αὐτὴν, καὶ ὅτι ἔμειναν αἰχμάλωτοι, ἄφ' οὗ προηγουμένως ἐπῆραν ἐπάνω τους ὅσους πολιτίμους λίθους μαργαρίτας καὶ ἄλλα πράγματα εἶχον, νὰ τὰ διαφυλάξουν, ἀπὸ δὲ τὰ ἐκλεκτότερα ἄλλα πράγματα ὅσα τοὺς ἄφησαν οἱ ἄλβανοί, ἔδωσαν τρία καὶ τέσσαρα φορτία, ἔκαμαν ἀπόφασιν καὶ ἔβαλλαν πῦρ εἰς αὐτὸ τὸ πολυτελέστατον παλάτι καὶ τὸ κατεπυρπόλησαν, κινούμεναι ὡς γυναῖκες αὐται ἀπὸ φανατισμόν, νὰ μὴν μείνῃ τοιοῦτον παλάτι, καὶ πολύτιμα ἐπιπλά εἰς τὰς χεῖρας τῶν γκiausοροιδων (ἀπίστων) καὶ ἔθεσαν τὸ πῦρ μέσα εἰς τοὺς γυναικονοῖτας, καὶ αὐταὶ ἐξῆλθον καὶ ἐστέκοντο εἰς τὴν αὐλήν." Αἱ ἐκόρωσεν ἡ πυρκαϊά, τὴν ἶδεν ἡ ἐπιτροπὴ, καὶ μᾶς ἰδοποίησε, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐτρέξαμεν, ἐγὼ, οἱ ἀδελφοί μου Δημητράκης καὶ Νικολάκης, καὶ ὁ Α. Παπατσώνης μετ' ἐπέκεινα τῶν δισχιλίων στρατιωτῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σώσωμεν ἓν μέρος ἐξ αὐτοῦ. Τὰ χαρῆμα μένοντα εἰς τὴν αἰσχάτην ἀμνηχανίαν ἱστάμενα ἔξωθεν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀκρατῶν στρατιωτῶν, καὶ διαβαίνον ἐγὼ ἐκεῖθεν, ἄφ' οὗ μετ' ἐγνώρησαν, ἐπεκαλέσθησα τὴν συνδρομὴν μου νὰ τὰς σώσω καὶ ἀμέσως τὰ ἐπῆρα μ' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἀξιωματικούς, καὶ τὰς εἰσήγαγον εἰς τὸ περιτειχισμένον κήπον τοῦ σαργίου καὶ ἔθεσα γύρωθεν φρουράν, καὶ ἔμεινα ὅλην τὴν νύκταν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Παπατσώνη καὶ τὰ διεσώσαμεν καὶ τὴν ἐπαύριον συνταχθέντες ἅπαντες, τὰ παραδώσαμεν ἀνέπαφα εἰς τὸν Πετρόπεην καὶ τὰ διεφύλαξεν μεχριστόν ἐνυστήθη ἡ ἐθνικὴ κυβερνήσις, καὶ τὰ παρέδωκε. Ἡ δὲ ἐπιτροπὴ ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἀναιδῶς συκοφαντοῦν οἱ σύμβουλοι τοῦ Φωτάκου, ὅχι μόνον ὅτι δὲν ἦτον ἄνθρωποι διὰ λαφυραγωγίαν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἑαυτὸν τοὺς νὰ διασώσουν εἰς τοιαύτην φρικταίαν περιστάσιν δὲν ἠδύναντο. Παραπέμπω λοιπὸν τὸν κύριον Φωτάκον εἰς τὰ ἀπομνημονευσματά μου, διὰ νὰ ἴδῃ τὰ κατέχαστα τῆς περιστάσεως ἐκείνης, καθότι (ἀτυχῶς διὰ τὴν πατρίδα) δὲν εὐρέθη τὴν νύκταν ἐκείνην μέσα, διὰ νὰ φωτίσῃ τὰς ἐπερχομένας γεναίdas, ἐπεὶ καὶ κατεγίνετο μετὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ἄλβανούς.

"Οτι δὲ ἀπὸ τὰ ἐναπολειφθέντα λάφυρα τοῦ σαραγιοῦ, ἔκαμαν τέσσαρα μερίδια καὶ ἐπῆρεν ἓνα ὁ Μαυρομιχάλης καὶ Ἀποστόλης, ἓνα ὁ Πάνος Κολοκοτρώνης, καὶ ὁ Τσανέτος, καὶ ὁ Ἀναγνωσταρᾶς κτλ. οὐδέποτε συνέβη τοῦτο, ἢ ἠκούσθη, καὶ ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸ ἀνούσιον ψεύδος τοῦ Φωτάκου, γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Πάνος καὶ ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης ἦτον πηγεμένοι πρότερον εἰς τὴν Βοστίτσαν μετὸν Ὑψηλάντην, καὶ μετὰ ἑξ ἡμέρας ἦλθαν εἰς Τριπολιτσάν, καὶ ἐλαφρυαγόνων μερικὸν ἀδυνάτους στρατιώτας καὶ τοὺς πολίτας.

"Ὅσα δὲ ἀναφέρει εἰς τὴν σελ(ίδα) 134 περὶ ἀλβανῶν καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, εἶναι ἀνούσια ληρήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα φρονεῖ ὅτι θὰ συστήσῃ καὶ θὰ βαρύνῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου του, τὰ ὁποῖα εἶναι μηδενὸς λόγον ἄξια.

Ἀνέγνωσα καὶ ὅσα ἀναφέρει ἀπὸ τὴν σελ(ίδα) 135 ἕως 146 καὶ ἶδον τὰ περὶ τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη εἰς τὰ Μαγούλιανα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ Λαγκάδια, πρὸς παρηγορίαν δῆθεν τῆς οἰκογενείας τῶν Δελγιανναίων, καὶ τῆς χήρας τοῦ εἰς τὴν φυλακὴν ἀποθανόντος ἀδελφοῦ των Θεοδωράκη, καὶ ὅτι ἅμα τὸν εἶδομεν, ἐκρύφθημεν, καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθημεν εἰς αὐτόν, κτλ. Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα μας Λαγκάδια διὰ δύο λόγους. αὐτὸν νὰ δείξῃ πλαστὴν οἰκειότητα, νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι, δὲν ἦτον ἐνοχος εἰς τὴν ἐπιβουλὴν ἐκείνην, (ὥς ὅπισθεν τὴν ἐξέθεσα) τοῦ θανάτου τοῦ μοναδικοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς τοῦ Θεοδωράκη μετὰ τοὺς μπέ-ηδες ἀλβανούς, καὶ βῶν νὰ μὴν πιστεύσουν ὅλοι οἱ Πελοποννήσιοι, ὅτι εἴμεθα συγχυσμένοι, δυσσεβεσθημένοι καὶ διηρημένοι, διὰ νὰ κατορθώσῃ μετὰ τοῦ Ὑψηλάντη καὶ τῆς λοιπῆς συντροφίας του, τὴν ἐκλογὴν τῶν πληρεξουσίων διὰ τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς προμελετημένους σκοποὺς των.

Τὸ ὅτι ἡμεῖς ἐκρύφθημεν καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθημεν εἰς αὐτόν εἶναι γελοιοδέστατον εἰς τὴν φύσιν του, καθότι ἀπὸ ποίαν αἰτίαν ἤθελε νὰ τὸν φοβηθῶμεν. Εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐγὼ εὐρέθην εἰς ταῖς Ἀκωβες μετὰ τοῦ Νικολάκη, ὁ Δημητράκης καὶ ὁ Πανάγος εἶχον ἀπέλθῃ εἰς τὴν Πέρα Μεριάν, ὁ Ἀναγνώστης ἑκατοικοῦσεν εἰς τὴν Βυτίαν, ὁ Ἀνάστος καὶ ὁ Κωνσταντάκης εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἀσθενεῖς, ἐκ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἐπιδημίας, καὶ τὴν ἀπουσίαν μας αὐτὴν τὴν μετεχειρίσθη ἐπιχείρημα παραπόνων, νὰ δικαιολογῇ τοὺς ἐπιβόλους σκοποὺς του.

"Ὅσα δὲ ἀναφέρει ἕως τέλους τῆς σελ(ίδας) 146 εἶναι ψεῦδη ἀνούσια, κομποῶδη-μοσύνη ἀνάλατι, ὅλα παραμορφωμένα μετὰ τὸν αὐτὸν ἐκείνον τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον δαφνοστολίζει τὸν μοναδικὸν αὐτὸν ἄνδρα, τὸν ἀρχιστρατήγον του. Τὸν παραπέμπω λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια ἀπομνημονεύματά μου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω ἐξιστορημένα τὰ τότε διατρέξαντα μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν γυμνὴν καὶ ἂν ἀγαπᾷ ἅς τὰ ἀναγνώσῃ, διὰ νὰ γνωρίσῃ εἰς πόσον βαθμῶν παραλογισμῶν, συκοφαντιῶν, καὶ ἐρεσχελιῶν τὸν ἔριπραν οἱ μέντορες του, διὰ σκοποὺς ἐδικοὺς τους, καὶ ἀπέχω ἀπὸ πάσαν ἄλλην παρατήρησιν.

"Ἰδον καὶ ὅσα ἀναφέρει περὶ τῶν ἀθλίων καὶ ἀνοήτων ἐκείνων προκηρύξεων τοῦ Ὑψηλάντη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῶν περικλιόντων αὐτὸν κολάκων τυχοδιόκτων καὶ τοῦ κλεπτικοῦ συστήματος, διὰ νὰ σχηματίσουν τὴν ἐθνικὴν πρώτην ἐκείνην συνέλευσιν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐτῆς νὰ βάλλουν εἰς πλήρη ἐνέργειαν τοὺς ἐθνοκτόνους σκοποὺς τους, νὰ δολοφονήσουν 15 ἢ 20 ἐκ τῶν προκριτοτέρων τῆς Πελοποννήσου, καὶ τὰ μυ-στυκοσυμβούλεια τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο ἀκαταπαύστως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ὑψηλάντη μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη, Ἀναγνωσταρά, Φλέσια, Κολυόπουλου, Βασίλη Πετιμεζᾶ, Νηκίτα, Κεφάλαι καὶ συντροφίας, νὰ εὔρουν τὸν ἀρμόδιον καιρὸν καὶ τρόπον νὰ κατορθώσουν αὐτὴν τὴν μυσταρὰν ἀδελφοκτονίαν. "Ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια των γνωρίζωμεν κα-

τὰ γράμματα, καὶ διὰ τὰ ἀποφύγουν, οἱ νοήμονες καὶ φρόνιμοι πρόκριτοι Πελοποννήσιοι τὴν χάσιν τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος, ὑπεχώρησαν φρονίμως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν Πιάδαν ἀπτοήτως καὶ συνεκρότησαν τὴν τῷ ὄντι ἐκείνην ἐθνικὴν συνέλευσιν, καὶ ἔριψαν τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας, καὶ δὲν ἐπτοήθησαν ἀπὸ τὰς ἀνοήτους ἀπειλλὰς αὐτῶν τῶν ἀπονενομημένων τυχοδιώκτων καὶ κενοδόξων, καὶ ἐτελείωσαν τὴν συνέλευσιν ἐπιτυχῶς, καὶ ἐσχημάτησαν τὰς τμηματικὰς ἀρχάς, καὶ τὸ βουλευτικὸν καὶ ἐκτελεστικὸν σῶμα, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἄνω εἰρημένων καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδ' εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπονενομημένων τὰ λάβῃ μέρος, ἢ θέσιν εἰς αὐτὴν τὴν κυβέρνησιν, ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἔθνους, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, ἂφ' οὗ ἔθεσαν τὰ πάντα ἐν τάξει ἀτρομήτως, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κόρινθον ἡ κυβέρνησις συσσωματομένη, διὰ τὴν παράδωσιν τοῦ φρουρίου καὶ τὸ παρῆλαβε.

Παραπέμπω λοιπὸν τὸν κύρ Φωτάκον, καὶ πάντα ἄλλον, εἰς τὰ ἴδια ἀπομνημονεῖμά μου, νὰ ἰδῇ τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν ἐπωχὴν ἐκείνην, διὰ τὴν αἴσαν ἀποπεράτωσιν πάντων αὐτῶν, διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐννόητον τῆς ἐφόδου τοῦ Ναυπλίου, καὶ διὰ τὰ λοιπὰ γεγονότα. Καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ ἀποφανθῇ, εἰς τί συνίστατο ἡ ἀπόλυτος ὑπεροχὴ καὶ δύναμις τῶν δέω κολωσῶν τοῦ δράματός του; καὶ ποῖον σκοπὸν ἐκατόρθωσαν μὲ τὰ τοσαύτα στρατηγήματα καὶ σχέδιά τους; Τὸ γελοιότερον δὲ πάντων εἶναι τὸ γράμμα ὅπου γράφει ὁ μοναδικὸς ἐλευθερωτὴς τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἀντιπροσώπου του τοῦ διαβοήτου Κωσταντῇ Ἀλεξανδρόπουλον στεμνησιώτου γενικοῦ πληρεξουσίου του ὅτι τὸν ἐδίδωρσε εἰς τὴν κοινὴν πελοποννησιακὴν καὶ τῶν νήσων, βουλὴν καὶ γερονσίαν νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἴδιόν του πρόσωπον, καὶ νὰ προεδρεύῃ ὡς ἄλλος αὐτός, κτλ., κτλ., (μοναδικὸν ἄκουσμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου) καὶ ὅτι νὰ τοῦ στείλλῃ καὶ ἓνα βρακί. Καὶ μὲ τοῦτο θέλει νὰ ὑποδείξῃ ὁ κύρ Φωτάκος τὴν στοίχην ἀπάθειαν καὶ ἀκτημιστήν τοῦ ἀρχιστρατήγου του, ὅτι δῆθεν ἀπῆχεν ἀπὸ πᾶσαν ἀρπαγὴν καὶ αἰσχροκερδίαν δὲν εἶχε νὰ κάμῃ οὐδ' ἐν βρακί. Ὁ κύρ Φωτάκος ἐγνώριζε τὸ σύστημα τοῦ Κολοκοτρώνη ὅπου αὐτὸς ἦτον συνειθισμένος πατροπαράδῳτως ὅπου ποτὲ δὲν ἐπλήρωνε κἀνὲν πρᾶγμα ἂφ' ὅσα ἔπερνε, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὸν μαριμπέρην ὁ ὁποῖος τὸν ἐξυβρίζε, οὐδὲ τὰ καρφοπέταλα τῶν ἀλόγων του, οὐδὲ οὐδὲ οὐδέ. Εἰς τὴν Ζάκυνθον ὅπου διέμενε τόσα ἔτη, δὲν εἶχε τίποτε, καὶ μόλις ἐπορίζετο τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ὅταν εὐγῆκεν εἰς τὴν Καλαμάταν δὲν εἶχε ἓνα λεπτόν, καὶ τὸν ἐφοδίασεν ὁ Παπασιώνης μὲ ἵππον καὶ μὲ ἕξοδα, ἐπίσις καὶ οἱ Μανρομιχάλοι. Εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ ἀργῶνος κἀνὲν ἐμπόριον δὲν ἴδμεν νὰ κάμῃ διὰ νὰ κερδήσῃ ποσότητες. Αὐτὰ τὰ παλάτια τὰ ὅποια ἔχει ὁ νῦς του τρία εἰς τὰς Ἀθήνας, δύο εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ἄλλα, αὐτὰς τὰς μεγάλας ἰδιοκτησίας ὅπου ἔχει εἰς τὸν Κιονλοῦ Ταπεύ, εἰς τὴν Δαλαμανάραν, εἰς τὸν Βάλτον καὶ Ἀργος, εἰς τὴν Κόρινθον, τοὺς Μύλους εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ τόσα ἄλλα κινητὰ, πολυτίμους λίθους μαργαρίτας χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν κωλωσαίαν κατάστασιν, πόθεν τὰ ἀπέκτησε; Ἐπιθυμοῦσα νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὁ κύριος Φωτάκος καὶ οἱ μέντορές του (ἂν γνωρίζουν) νὰ μᾶς εἰπουν, ποῦ εἶναι ἡ κτηματικὴ καὶ χρηματικὴ κωλωσαία κατάστασις, τῶν ἀρχηγῶν καὶ αὐτοσυργῶν τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως; τῶν Δελιγιανναίων; τοῦ Ζαῖμη; τοῦ Λόντου; τοῦ Φωτήλα; τοῦ Παπαλέξη, τοῦ Θεοχαροπούλου; τοῦ Λόντου πατραίων, τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, τῶν Συσύων, τῶν Βιλαέτων, τῶν Ἀχόλων, τοῦ Γρηγοριάδη, τῶν Κανελαίων, τῶν Ζαριφαίων, τῶν Παπατσώνων, τῶν Καλαμαριωτῶν, τοῦ Πονηροπούλου, τοῦ Χρηστακοπούλου, τοῦ Ταμπακοπούλου, τοῦ Παλαμύδη, τοῦ Βάρβογλη, τοῦ Κρεβατά, τῶν Μελετοπούλων καὶ τόσων ἄλλων εὐκαταστάτων, οἵτινες ἂφ' οὗ ἐθυσίασαν τὰς

κολωσαίας καταστάσεις των εὐθορμήτως εἰς τὸν ἀγῶνα, σήμερον ὑστεροῦνται τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων τοῦ ζῆν, καταχρεομένοι καὶ ὑποβλεπόμενοι, καὶ δὲν ἔχουν μικρὰν τινὰ καλύβην νὰ κατοικήσουν, κατήντησαν οἱ ἄθλιοι ἔνεκα τῆς μνησικακίας καὶ τοῦ ἰωβόλου πάθους των, ἄξιοι οἴκτου!

Ὅσα δὲ ἀναφέρει περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ φρουρίου Κορίνθου κτλ., εἶναι πανομοιότυπα καὶ πανομοιόμορφα μεταπλασμένα καθὼς καὶ ὅσα ἄλλα ἔγραψαν ψεύδη ἕως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, τὰ ὁποῖα καταντοῦν μηδενὸς λόγου ἄξια, καὶ ἀνεπίδεκτα λογικῆς ἀπαντήσεως.

Ἀνέγνωσα καὶ τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ κυρίου Φωτάκου καὶ συντροφίας, μὲ προσοχήν, καὶ ἶδον τὰ ἐν αὐτῷ ἐνδιαλαμβανόμενα, (τὰ ὁποῖα εἶναι ἔτι μᾶλλον τετορ/νευμένα, καὶ μὲ περισσοτέραν ἀγχύνοια), εἰς τὰ ὁποῖα διαπραγματέβεται περὶ τοῦ διωρισμοῦ τοῦ στρατάρχου, ὡς γενικοῦ ἀρχηγοῦ παρὰ τῆς νεοσυστηθείσης τότε κυβερνήσεως διὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, καὶ τὰ συμβεβηκότα εἰς τὴν ξερκακίην ἐκείνην ἐκστρατείαν του. Δὲν εἶχον οὔτε τὴν διάθεσιν οὔτε τὴν πρόθεσιν νὰ ἀναπτύξω αὐτὰς τὰς ψευδολογίας καὶ τὰς κομποῤῃμοσύνας τῶν μεντόρων τοῦ κυρίου Φωτάκου, ἀλλ' ἐπεὶδὴ αὐτὰ ἐτυπώθηκαν καὶ διενεμήθησαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὅσοι τὰ ἔλαβαν γνωρίζει τὰ καθέκαστα, τὰ πρὸ τῆς ἐπαραστάσεως καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν συμβεβηκότα, ἰδίως δὲ αἱ ἐπερχόμεναι γενναῖαι πειθαυὸν νὰ τὰ πιστεύσουν ὅλα, ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν, ὡς γραφέντα ἀπὸ τὸν ὑπασπιστήν καὶ ἐξ ἀποῤῃτων τοῦ ἄλλου Ναπολέοντος τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, ἔκρινα καθήκον μου νὰ ἀνασκεβάσω ὅλας αὐτὰς τὰς ψευδολογίας, καὶ τὰς παραμορφώσεις, ὡς ὑπάρχας ἐνεργὸς αὐτοεργὸς καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος, καὶ αὐτόπτης καὶ μέτοχος ὅλων τῶν συμβεβηκότων τῆς Πελοποννήσου, καὶ μέρος τῆς Στεραῖας Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἀναπαύσω τὴν συνειδήσιν μου, νὰ μὴν μολυνθῇ καὶ ἡ ἀθάνατος ἱστορία τοιοῦτον ἐνδόξου ἔθνους. Καὶ λέγει ὅτι ὁ στρατάρχης Κολοκοτρώνης, ἀπ' οὗ ἐδιωρίσθη πολιορκητῆς τῶν Πατρῶν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ἀφήσας ἐκεῖ τοὺς πολιτικοὺς ὅσοι ἦλθαν ἀπὸ τὴν Πιάδαν, καὶ ἄλλους ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ, καὶ τὸν Ἀναγνώστην Πετουμεζὰν τὸν τακτικὸν πολιορκητὴν τῆς Ἀκροκορίνθου, καὶ παρέλαβον τὸ φρούριον, κτλ., κτλ., ὅστις ἔχει μόνον τὸν κοινὸν νοῦν, δύναται νὰ ἐννοήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνοήσιους παραλογισμοὺς. Εἰς τὴν Κόρινθον ἦτον τότε συσσωματωμένη ὅλη ἡ Κυβέρνησις, ὁ Ἀναγνώστης ὁ Πετουμεζᾶς ἦτον τότε ὀπλαρχηγὸς τῆς ἐπαρχίας Κορίνθου, Δερβενοχωρίων, τοῦ Πόρου, καὶ τῆς Αἰγίνης, μὲ ἐπέκεινα τὸν δισχιλίων στρατιωτῶν ἀπ' ἀρχῆς πολιορκητῆς, καθ' ὅλα ἀνεξάρτητος ἀνώτερος καὶ δυνατότερος ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη. Ἐρωτῶ τὸν ὑπασπιστήν τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοὺς μέντοράς του νὰ μᾶς ἐξηγήσουν, ἐν ποῖᾳ δυνάμει ἄφησε αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν τοῦ ἔθνους, καὶ ἕνα ἀνεξάρτητον ἀρχηγὸν καὶ πολιορκητὴν διὰ νὰ περιλάβουν τὸ φρούριον; Κατήντησαν οἱ ἄθλιοι καταγέλαστοι μ' αὐτὰς τὰς κομπορημοσύνας καὶ τοὺς παραλογισμοὺς.

Λέγουν σὺν τούτοις ὅτι, ἡ διαίρεσις ἣτις ἀνεφάνει εἰς Τριπολιτσὰν μετὰ τὸν Δελιγιανναῖον καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, τώρα παρουσιάζεται ἐπὶ ἄλλο πρόσχημα ὅτι δὲν ἠθέλαμεν δῆθεν τὸν Πλαπούταν νὰ ἔχῃ τὸ τμήμα τῆς Λιодώρας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλαμεν νὰ ὑπάγομεν ἐπὶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ ὅτι ἀνακατῶνωμεν τὰ πνεύματα τῆς ἐπαρχίας μας καὶ ὅτι ὁ ἐξῃθισμὸς κατήντησε κορυφωμένος καὶ ἀσυμβίβαστος, καὶ ἀκολουθῶς λέγουν πάλιν ὅτι συνῆχθησαν οἱ πρόδρομοι ἐπαρχιώται μας εἰς τὴν Βυτιῖναν καὶ ἀπεφάσισαν ἐκ συμφώνου νὰ μᾶς ἀγαπήσουν, καὶ νὰ γένη ἡ στρατολογία, νὰ ὑπάγομεν ὅλοι ἐπὶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ ὅτι ἐδεί-

χραμεν ὅτι εἵμεθα σύμφωνοι μὲ τὸν λόγον, ἀλλ' εἰς τὰ πράγματα εἵμεθα ἐναντίοι, καθότι ἐπήγομεν καθένas μὲ τὸ στράτευμα τοῦ τμήματός μας, καὶ ἐπιάσαμεν θέσιν χωριστήν, ἀλλ' εἵμεθα πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κολοκοτρώνη, κτλ., κτλ.,

Ὁ κύριος Φωτάκος καὶ συντροφία ἔχασαν φαίνεται πᾶν αἶσθημα, καὶ πᾶσαν αἰδῶ, καὶ γράφουν ὅ,τι τοὺς ἐκατέβασε τὸ κεφάλι τους, πράγματα μηδὲν ὑπάρξαντα λέγουν ὅτι ἔγινε συνέλευσις τῶν προκρίτων καὶ καπεταναίων εἰς τὴν Βυτίναν κτλ.! πρᾶγμα τὸ ὅποῖον τὸ ἀκούω μετὰ 38 ἔτη, καὶ τὸ ὅποῖον, ὅχι δὲν ἠκολούθησε, ἀλλ' οὔτε ἦτον δυνατόν νὰ γίνη εἰς τοιαύτην ἐπωχήν, ἀλλὰ μῆτε τὸν Κολοκοτρώνην ἴδον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπολιτσᾶς πέντε σχεδὸν μῆνας, ἕως τὰ τέλη τοῦ φεβρουαρίου, μῆτε καμμίαν ἀλληλογραφίαν εἶχομεν, μῆτε μὲ ἰδοποίησε ποτὲ ὅτι τὸν εἰδωρήσαν ἀρχηγὸν διὰ τὴν πολιορκίαν τῶν πατρῶν, μ' ὅλον ὅπου ἐγνωρίζαμεν τὸν εἰκονικὸν αὐτὸν διωρισμόν, ὅτε ἀνταμώθημεν ἅπαντες οἱ ὀπλαρχηγοὶ εἰς τὸ Σαραβᾶλη καὶ ἐκανόνισα ποῖαν θέσιν νὰ καταλάβῃ ἕκαστον σῶμα ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄλλου καὶ οὐδέποτε ἐσλογίσθημεν ἡμεῖς νὰ εἵμεθα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κολοκοτρώνη, καπετανίσκοι καὶ μπουνολυξίδες του, καὶ τὰς αἰτίας, διὰ τὰς ὁποίας ἐπεκρίθημεν ὅτι συγκατατεθείμεθα, καὶ ἀπαντήσαμεν εἰς τὴν νεοσυστηθείσαν τότε κυβέρνησιν ὅτι τὸν δεχόμεθα διὰ τὸν τύπον, καὶ εἰκονικῶς αὐτὸν ὡς ἀρχηγόν. Ὅσα ἀναφέρουν εἰς τὴν ἐπωχὴν ἐκείνην εἶναι ὅλα πλάσματα τῆς φαντασίας των, ἐρεσχελεῖαι καὶ ψεῦδη ἀναισχρητα. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς μέντορας τοῦ κ. Φωτάκου εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω λεπτομεροῦς ἔκθεσιν δι' ὅσα ἠκολούθησαν, ἀπὸ τὴν πτώσιν τῆς Τριπολιτσᾶς, συμβεβηκότα τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης μέχρι τῆς εἰς τὸ Σαραβᾶλη ἀνταμώσεώς μας καὶ κρῖνον περιττὴν πᾶσαν ἄλλην ἀπάντησιν.

Λέγει ἐπίσης ὁ κ. Φωτάκος ὅτι ὁδηπορούντες ἀπὸ τὴν Γαστοῦνην διὰ τὰς Πάτρας, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀχαΐαν, ἐκεῖ εὗρον τὸν Πλαπούταν, τὸν Γενναῖον, τὸν Τσανέτον καὶ ἄλλους, καὶ τὸν διαβόητον Ἀποστόλῃν Κολοκοτρώνην καὶ ὅτι ὁ Ἀποστόλῃς Κολοκοτρώνης εἶδεν ἓνα τούρκον σημαντικὸν μέσα εἰς ἓνα σχοῖνον, καὶ τὸν ἐφόρνευσε κτλ. Ἀπαντῶ εἰς τὸν κ. Φωτάκον ὅτι ἀδικεῖ καὶ σνοκοφαντεῖ τὸν στρατηγὸν Ἀποστόλῃν Κολοκοτρώνην, καθότι αὐτὸς εἰς ὅλον τὸ ὀκταετὲς διάστημα τοῦ ἀγώνος οὐδέποτε εὗρεθῇ εἰς μάχην, ἀλλ' οὐδὲ μακρόθεν ἴδε τὸ πῦρ τοῦ ἐχθρικοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον τὸ γνωρίζει ὅλη ἡ Πελοπόννησος, καθότι κατεγίνετο ἀεράως νὰ συνάξῃ αἰγυδοπρόβατα γελᾶδια, καὶ ἄλλα ἤδη νὰ τὰ ἐναποταμίεβῃ εἰς τῆς Κανδήλας τὸ μοναστήριον, (διὰ τὸ γένος).

Ὅσα δὲ ἀναφέρει διὰ τὴν συμπλοκὴν τὴν ὁποῖαν ἔκαμαν εἰς τοῦ Ἰσασί καὶ Τσουγκαλὰ μὲ τοὺς ἐχθροὺς, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ἔχει παραμορφωμένην, καὶ δὲν γράφει οὐδεμίαν ἀλήθειαν. Τὸν παραπέμπω λοιπὸν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μου εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω ἐξιστορημένα ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς | τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτονογὸς αὐτῆς, μέχρι τῆς εἰς τὸ Σαραβᾶλη ἀνταμώσεώς μας τὴν 28 φεβρουαρίου. Οὐδόλως ὅμως ἀναφέρει ὁ κ. Φωτάκος καὶ συντροφία ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ δύο ἀδελφοὶ Δελιγιανναῖοι μὲ ἐπέκεινα τῶν χιλίων πεντακοσίων, τὸν ἐκλεκτώτερον στρατὸν τῆς Καρύταινας, ὁ Ζαῖμης μ' ὅλον τὸν στρατὸν τῶν Καλαβρύτων, ὁ Λόντος μὲ τὸν Μελετόπουλον καὶ ὁ Σιέκιερης μὲ τοὺς βοννησίους τῆς Τριπολιτσᾶς, ὅλοι ὁμοῦ ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας, ἐάν ἐστρατοπεδέβαμεν εἰς τὰ Νεξερὰ πρότινον ἡμερῶν, καὶ ἂν ἐλάβομεν μέρος ἐνεργητικὸν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὴν τὴν μάχην μὲ τὸν νεοελθόντα τότε Κακλαμὰν πασιάν, καὶ τοῦτο εἰκάζεται ὅτι διὰ νὰ μὴν ἐλαττωθῇ ἡ παντοδυναμία τοῦ στρατόρχου, μᾶς ἀναφέρει τροχάδην, καὶ ὅτι εἵμεθα καπετανίσκοι τοῦ γενικοῦ ἀρχη-

γοῦ, ὥσάν τὸν Λεχουρίτην, τοὺς Κουμανιοτέους Πετυμεζαίους καὶ ἄλλους τοιοῦτους, ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. "Ἄς ἴδῃ λοιπὸν τὰ ἀπομνημονεύματά μου καὶ δύναιμι νὰ πιστεύω ὅτι θὰ μείνουν κατησχισμένοι διὰ τὰς ἐκ τοῦ Ἰωβόλου πάθους γραφεύσας ἐρεσχελεύας καὶ κομπορημοσύνας των.

Λέγει ὅτι τὴν αὐτὴν τοῦ μαρτίου ἐστρατοπέδενσεν ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὸ Σαραβάλη καὶ μὲ ἐξ ἡμῶν χιλιάδας πελοποννησίους καὶ τινὰς ζακυνθίους, καὶ ὅτι ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ἔβαλλαν τὰ τύμπανα ὅλα μαζὺ καὶ ἐκτυπούσαν εἰς θέσιν ὑψηλὴν, καὶ ὅτι οἱ τούρκοι εὐγῆκαν ἐπάνω εἰς τὸ φρούριον, καὶ τοὺς ἐφάνη πολὺν παρὰξενον, ἐπειδὴ πρῶτην φορὰν ἔβλεπον τοιοῦτον θέαμα, κτλ. Κατήντησαν οἱ ἄθλιοι καταγέλαστοι, γράφοντες τοιαῦτα ἀνοῦσια ληρήματα! "Ὀλὴ ἡ Πελοπόννησος γνωρίζει ὅτι, ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἕως τὸ Σαραβάλη εἶναι τρεῖς σχεδὸν ὥρας ἀπόστασις, ὥστε ὅχι ἀνθρώπους δὲν ἔβλεπον οἱ Τούρκοι, ὅχι τύμπανα δὲν ἤκούον (ἂν ἦτον καὶ ἑκατόν) ἀλλὰ κανόνια ἂν ἐρίπτοντο, ἦτον ἀδύνατον νὰ ἀκουσθῶν.

"Ὅτι δὲν εἶχεν ὁ στρατάρχης ἐξ ἡμεῖσι χιλιάδες στρατόν, καὶ ὅτι εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, τοὺς δελγιανναίους, τὸν Ζαΐμην, τὸν Κωνσταντὴν Πετυμεζᾶν (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχηγὸς ὅλου τοῦ στρατεύματος τῆς ἐπαρχίας Γαστούνης), τὸν Σιέκιερην, τὸν Λόντον, καὶ ἄλλους, εἶναι γελοῖον εἰς τὴν φύσιν του αὐτό, καθότι, καθεὶς ἐξ ἡμῶν εἴμεθα καθ' ὅλα ἀνώτεροι ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἀνεξάρτητοι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, καὶ οἱ ὁμονοοῦντες καὶ ὁμοφρονοῦντες εἴμεθα πάντοτε σύμφωνοι δι' ὅσα ἀπέβλεπον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος. Καὶ ὁ Κολοκοτρώνης δὲν ἠδυνήθη τότε, μ' ὅλην τὴν (κατὰ τὸν Φωτάκον) παντοδυναμίαν του νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς τοῦ τμήματος Ἡλιοδόρας καπεταναίους καὶ στρατιώτας νὰ μὴν ἀκολουθήσουν ἐμέ, ἀλλὰ νὰ ὑπάγουν μὲ τὸν Κολυόπουλον, καὶ μ' ὅλους τοὺς φοβερισμοὺς τοὺς ὁποίους τοὺς ἔκαμε, ἀψήφησαν, καὶ δὲν τὸν ἤκουσαν καὶ τὸν Κολυόπουλον τὸν ἠκολούθησαν μόνοι οἱ συγχωριοὶ του Παλουμπιέ τριάντα καὶ σαράντα, καὶ μ' αὐτοὺς τὸν ὀνομάζει ὁ κὺρ Φωτάκος ὀπλαρχηγὸν | καὶ δὲν ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡμᾶς ὥσάν τὸν Κολυόπουλον, τὸν Λεχουρίτην, καὶ τὸν Βασίλην καὶ Νικολάκην Πετυμεζαίους ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.

Λέγει ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς ἐμοίρασε τὰς θέσεις, καὶ ἔστειλλε τοὺς Πετυμεζαίους μὲ τοὺς Καλαβρυτινοὺς ὅσους εἶχαν, καὶ ὅσους εἶχεν ὁ Ζαΐμης, δηλαδὴ τὸν Γεώργην Λεχουρίτην, καὶ ἔπιασαν τὸ Γεροκομίον, καὶ ὅτι ὁ Ζαΐμης ἐκοιμάτο εἰς τὸ μοναστήριον Ὀμπλὸν ἕως δύο ὥρας μακρὰν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐπηγενοήρχετο ὅποτε ἤθελε κτλ. "Ἄς μάθουν λοιπὸν οἱ μέντωρες καὶ σύμβουλοι τοῦ κὺρ Φωτάκου ὅτι, τὸν Ζαΐμην καὶ Λόντον τοὺς εὗρομεν ἡμεῖς συσσωματομένους εἰς τὰ Νεζερά ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ κατὰ τὰς 17 φεβρουαρίου μὲ ἐπέκεινα τῶν χιλίων πεντακοσίων, ἔπειτα ἦλθε καὶ ὁ Σιέκιερης, καὶ συσσωματοθέντες ἀπὸ τὸν Μπαμπιώτη καὶ Μπούμπα ὅταν ἔφθασεν ὁ Κακλαμὰν πασιᾶς ἐκεῖ καὶ ἐπολεμήσαμεν μαζὺ ὑπάρχομεν εἰς τὸ Σαραβάλη, μαζὺ ἐμοιράσαμεν τὰς θέσεις, καὶ ἕως τὰς 18 μαῖου ὅτε ἀνεχώρησα ἐγὼ μετὰ τοῦ Γιατράκου καὶ τοῦ Κυριακούλη Μανρομιχάλη διὰ τὴν Ἀντικὴν Ἑλλάδα μαζὺ ἐτρέχαμεν εἰς ὅλας τὰς μάχας, καὶ οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν, καὶ οὐδεμίαν φορὰν ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ὀμπλὸν ὡς ψευδῶς καὶ ἐμπαθῶς ἀναφέρουν, νομιζόντες ὅτι μὲ τοιαῦτα ληρήματα, μηδενίζον τὴν ἀξίαν τῶν αὐτοργῶν καὶ προμάχων τῆς πατρίδος.

Λέγονι ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἐμοίρασε τὰς θέσεις, καὶ ὅτι ἔστειλλε τοὺς Πετυμεζαίους μὲ ὅσους στρατιώτας εἶχεν ὁ Ζαΐμης κτλ., καὶ ἔπιασαν τὸ Γεροκομίον, καὶ τοὺς Κουμανιωταίους μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας τῆς ἐπαρχίας τῶν Πατρῶν, καὶ ἔπιασαν τὴν θέσιν τοῦ Κυνηγοῦ κτλ. "Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅτι τοὺς Πετυμεζαίους, καὶ τοὺς Κου-

μανιωταίους ἕως μὲ 150 στρατιώτας οἱ ὁποῖοι τοὺς ἠκολούθουν ὥς τότε, τοὺς ἀπέβαλον ὁ Ζαΐμης Σ. Χαραλάμπης Θάνος Κανακάρης Λόντος, καὶ Κωνσταντῆς Πετυμεζᾶς κακὴν κακῶς ἀπὸ τὴν πολυορκίαν τῶν Πατρῶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωμβρίου ὥς ἐπὶ τοὺς προδοσίας καὶ ὥς ὑψηλάντοκολοκοτρωνίζοντας, καὶ τὸ Γηροκομεῖον τὸ κατέλαβον τότε οἱ καπεταναῖοι τοῦ Ζαΐμη ὁ Καρασιὰς καὶ ὁ Φραγκάκης, καὶ οἱ ἐδικοί μου ὁ Καραλῆς καὶ Καπογιάννης μὲ 600 ἐκλεκτοὺς στρατιώτας, ὁ Κωνσταντῆς Πετυμεζᾶς μὲ τὸν Χρόσανθον Συνσίην κατέλαβον τὸν Παλαιόπυργον, ὁ Ζαΐμης καὶ Λόντος κατέλαβον, τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια μέχρι τῆς Ἐγλινκάδας, ἐγὼ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, κατελάβομεν τὴν Ἐλεκάστραν καὶ τὸ Αἰσχατοβοῦνη / ὁ Σιεκιέρης κατέλαβε τοῦ Σαΐταγα τὸν ληρόν. ὁ Νενέκος ὁ Μαγιάς καὶ οἱ Κουμανιοταῖοι καὶ οἱ ἄλλοι καπετανίσκοι τῶν Πατρῶν ἐπὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Θάνου Κανακάρη πάντοτε ἐπάρχοντες, κατέλαβον, τοῦ Κυρηγοῦ ἐπὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ζαΐμη καὶ Λόντου. ὁ δὲ Κολοκοτρωνῆς κατ' ἐπίμονον αἰτησάν τον, διὰ λόγους ἀνωτέρους, ἔμειναν μὲ τὸν Κολυπόπουλον καὶ Γενναῖον εἰς τὸ Σαραβάλη, τρεῖς ὥρας μακρὰν τῶν Πατρῶν, διὰ τὰ ἔχον ἀσφαλισμένην τὴν πολύτιμον ζωὴν τους. Ὅτι ἐγὼ κατέλαβον τὸ Πορναρόκαστρον, εἶναι ψεῦδος ἀναίσχυντον καὶ ἐμπαθές. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς μέντωρας τοῦ κὺρ Φωτάκου καὶ τοὺς ἀμερολείπτους τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχω ἐξιστορημένας ὅλας τὰς λεπτομερίας τῶν τότε συμβεβηκότων καὶ ἃς κρίνουν ἀπαθῶς.

Ὅσα δὲ ἀναφέρει διὰ τὴν μάχην τῶν 2 μαρτίου, εἶναι ὅλα μεταπλασμένα παραμορφωμένα καὶ μηδόλως ὑπάρξαντα. Εἶναι δὲ γελοῖον γελοιοδέστατον νὰ γράφουν ὅτι ἔπιασαν δύο Λαλαῖους τοῦρκους, καὶ ὅτι τοὺς ἔδωκεν ὁ στρατάρχης τὰ ὅπλα τους καὶ τοὺς ἔστειλλεν ὅπισω εἰς τὸ φρούριον, καὶ ὅτι παρήγγειλλεν εἰς τοὺς Λαλαῖους, ὅτι εἶναι φίλοι τους καὶ δὲν ἐπύργε νὰ τοὺς πολεμήσῃ, κτλ., κτλ., καὶ ὅτι ὁ Γενναῖος ἐχώθη εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐφάνη παλικάρη, καὶ ὅτι ἓνας Λαλιώτης τοῦρκος, ἀφ' οὗ ἤκουσε τοὺς Ἕλληνας νὰ τοῦ φωνάζουν, «κοντὰ Γενναῖε Κολοκοτρώνη», ἐπέταξε τὰ ἄρματά του, καὶ τὸν ἀγκάλιασε, καὶ ἂν μεγαλόσωμος ἐκρύβη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν φωνεύσουν οἱ στρατιῶται κτλ, καὶ ὅτι ὁ πατέρας του, ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθε τὸν ἔστειλλεν ὀπίσω εἰς τὰς Πάτρας μὲ τὰ ἄρματά του. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, κατήντησαν εἰς τόσῃ ἀκρισίαν, ὥστε, ὅ,τι ὀνειρεύονται, τὰ πιστεύουν, καὶ τὰ διαδίδουν ὡς ἱστορικά γεγονότα, πράγματα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπίστευτα καὶ εἰς τὸν κοινὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ ἂν ὁ Γενναῖος ἦτον τότε εἰς κατάστασιν νὰ ἔμβη εἰς τόσον βαθμὸν εἰς τὸν πόλεμον, παιδάριον δεκαεξαετές, τοιαύτης ἀδυνάτου κατασκευῆς καὶ κοράσεως, καὶ νὰ συλλάβῃ Λαλιώτην τοῦρκον ὃ διεδώσθη, καὶ ἂν συνέβη τοῦτο! ἀλλὰ πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ κάμῃ τοιοῦτον ἀριστούργημα, καὶ νὰ μὴν τὸ μάθομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι εἴμεθα συμπολεμισταί; ἢ πῶς ἕως τώρα δὲν ἔγινε τοιοῦτον ἡρωϊκὸν κατόρθωμα γνωστόν; ἀλλὰ τὸ μανθάνομεν μετὰ 38 ἔτη; Εἶναι ἄξιον ἀπορίας τὸ τοιοῦτον καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἢ τόση ἀναίσχυντία, καὶ ἀσυνειδησία!

Ἐξακολουθοῦν οἱ μέντωρες τοῦ κὺρ Φωτάκου νὰ ἐξιστορήσουν τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην μάχην τῆς 9 μαρτίου, καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ψεῦδος, καὶ κατανοῦν εἰς τὴν αἰσχάτην μοχθηρίαν. Ἄν ἔπρεπε νὰ γράφουν δέκα ψεῦδη καὶ παραλογισμούς, νὰ εἴπουν τουλάχιστον καὶ μίαν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ διὰ τὰ καλῶνουν τὴν αἰσχύνην τους τὴν ἀνανδρείαν τους, καὶ τὰ λοιπὰ κακοεργήματά τους, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἐχέφρονες Ἕλληνες, καταφεύγουν εἰς τὸ ψεῦδος, εἰς τὰς συκοφαντίας, εἰς τὰς παραμορφώσεις τῆς ἀληθείας, νομίζοντας μὲ τὰ τοιαῦτα δόλια καὶ ἀσθενῆ ἐπιχειρήματά τους, νὰ πείσουν τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὰ πραγματικῶς διατρέξαντα εἰς τὸ δωδεκαετές διά-

στημα τοῦ πολυάθλου ἐκείνου ἀγώνος μας, καὶ γράφουν ὅτι οἱ προῦχοντες τῆς Πελοποννήσου καὶ οἱ προκριτότεροι τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ ἐνεργοί, αὐτοσυρτοὶ καὶ ἀρχηγοὶ αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως, ἐκκίνησαν αὐτὴν ἀκονσίως, ἄλλοι ἀπὸ χρεοκοπίαν καὶ ἄλλοι νὰ τὴν ἐμπορευθοῦν διὰ συμφέρον, καὶ ὅτι, οἱ σωτήρες τοῦ ἔθνους ἦσαν αὐτοὶ, οἱ ἀπάτριδες οἱ τυχοδιώκται οἱ φερέοικοι οἱ ἀπελπισμένοι, οἱ λησταί, οἵτινες δὲν εἶχον τίποτε νὰ χάσουν, οὔτε οἰκογενεῖας εἶχον εἰς τὴν Πελοπόννησον, οὔτε ἰδιοκτησίας, οὔτε σχέσεις, οὐδὲ κανὲν προσόν, ὥστε ἂν δὲν ἐπετύγχανεν ὁ ἀγὼν, ὑπέστρεφον πάλιν ὅθεν ἦλθον, καὶ ὅτι ἡμεῖς μετῃμελήθοιμεν ὅπου ἐβλέπαμεν φονευμένους τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς τούρκους, καὶ ἐπροσπαθοῦσαμεν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσομεν, καὶ αὐτοὶ ἐπροσπάθουν νὰ ἀπαλλάξουν τὸν λαόν, ἀπὸ τὸν νέον ζυγὸν τὸν ἐδικόν μας κτλ, κτλ.

Λέγουν ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Κολοκοτρώνη ὑπῆρξεν 100 στρατιῶται εἰς τὸ Αἰσχατοβοῦνη συναλλαζόμενοι κάθε πρωτὶ ἀπὸ διάφορα ὀνόματα, καὶ ὅτι οἱ τούρκοι ἐξεληθόντες νυκτὸς τοὺς ἐπῆραν τὴν θέσιν τους. Ψεῦδος αἰσχυρὸν καὶ ἀναίσχυτον! καθότι τὴν θέσιν αὐτὴν τὴν κατεῖχεν ὁ Δημητράκης Δελιγιάννης, καὶ οὐδέποτε οἱ Κονμανιωταῖοι, ἢ ἄλλοι στρατιῶται, ἀλλὰ μήτε σημαιοφόρος ἐφωνεύθη, μήτε σημαῖαν μᾶς ἐπῆραν. Λέγουν ὅτι διετάχθησαν καὶ ἄλλοι νὰ ὑπάγουν, καὶ τοὺς ἐπῆραν καὶ αὐτούς, ἀλλὰ δὲν λέγουν ποῖος τοὺς διέταξε, καὶ πότε ὑπῆγον, καθότι ὁ στρατάρχης ἦτον τρεῖς ὥρας μακρὰν, καὶ ἂν τοὺς διέταττε ἔπρεπε νὰ φθάσουν μετὰ ἐξ ὥρας εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ὅτι οἱ τούρκοι μᾶς ἐπῆρον ἅπαντας ἐμπρός, καὶ ὅλον ἐν μᾶς ἐκίνον. Λέγουν ὅτι οἱ τούρκοι τοὺς ἐπῆραν γύρω τὸ Γηροκομίο καὶ τοὺς ἐκλείσαν, καὶ τοὺς ἐκτυποῦσαν μὲ τὰ κανόνια, καὶ ὅτι ἐκλείσαν καὶ τοῦ Σαῖταγα τὸν ληρόν, καὶ μᾶς ἐκυνήγησαν ὅλους, καὶ μᾶς ἐμάκρυναν, καὶ ἔγιναν κύριοι τῆς πεδιάδος ἕως τὸν ποταμὸν, κτλ, καὶ ὅτι αὐτὸ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὸ δειλινόν, καὶ ὅλον ἐν | μᾶς ἐκινούσαν, καὶ ποῖα ἦτον ἡ τόση δειλία μας; διότι δὲν ἦτον ἐκεῖ ὁ στρατάρχης Πελισιέ, ὁ νικητὴς τοῦ Μαλακῶφ. Λέγουν ἐπίσης ὅτι ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης ἤρχετο ἀπὸ τὸν Ὀμπλόν, καὶ τὸν ἐκυνήγησαν οἱ τούρκοι, καὶ ἐκόντεψαν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανόν, καὶ ὅτι οἱ καπεταναῖοι ἦτον ὅλοι ἄνω κάτω, καὶ ἐγώγγειζαν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ ἄλλας τοιαῦτας ψευδολογίας παραμορφωμένας καὶ μεταποιημένας, ἀπανθήματα ἀπὸ τὴν Χαλιμᾶν τοῦ μοχθηροῦ Σπηλιάδη, καὶ πλάσματα τῆς φαντασίας των, προσπαθοῦντες μὲ τοιαῦτα ἀνοῦσια καὶ ἀσθενῆ ἐπιχειρήματα νὰ καλύψουν τὴν ἀνανδρείαν, καὶ τὰς αἰσχρουργίας τοῦ ἀρχιστρατήγου τους. Ἄλλ' εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ἢ εἰς ποῖον ἔθνος, ἢ εἰς ποῖους στρατοὺς ἠκούσθη ποτέ, νὰ γίνεται μίαν τοιαύτη ἀπελυστική μάχη, ἄνισος καθ' ὅλα, καὶ νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τὰς δέκα ὥρας, καὶ ὁ ἀρχηγὸς νὰ μὴν εὐρίσκειται ἐκεῖ μαζὺ μὲ τὸν στρατόν, ἀλλὰ νὰ τὴν διοικῇ ἀπὸ τρεῖς ὥρας μακρὰν; (κατὰ τὸν Φωτάκον) καὶ βλᾷς ἂν ὑπάρχῃ τίς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ πιστεύσῃ! Παραπέμπω λοιπὸν καὶ τὸν κύριον Φωτάκον, καὶ τοὺς μέντωράς του, καὶ πάντα ἄλλον εὐσυνείδητον καὶ ἀμερόληπτον ἀναγνώστην, νὰ ἀναγνώσουν καὶ τὰ ἐδικὰ μου ἀπομνημονεύματα καὶ τοῦ κυρίου Φωτάκου, καὶ ἃς κρίνουν ἀπαθῶς, ποῖος γράφει ἱστορικὰς ἀληθείας, καὶ ποῖος ὑπερφυσικὰς κομποῤῥημοσύνας καὶ ἃς καταδικάσουν τὸν ψευδόμενον εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, καὶ εἰς τὴν ἀποστροφὴν τῶν ἐπερχομένων γενναίων, καὶ ἀπέχω, ἀπὸ τὰ λοιπὰ καθέκαστα, καὶ ἀπὸ πάσαν ἄλλην λεπτομερῇ ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων. Εἶναι παράδοξον νὰ μὴν καταδεχθῇ ὁ κύρ Φωτάκος νὰ κάμῃ τὴν τιμὴν ὡς συνεπαρχιώτης, νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι εὐρέθοιμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν ἄκρον τῆς μάχης ἐκείνης, ἢ ὅτι ἐλάβομεν μικρὸν τί μέρος εἰς αὐτὴν, καὶ ἐρίραμεν ἐν τουφέκι. Ὡς καὶ διὰ ἓνα ἐβραῖον τὸν ὁποῖον συνελάβομεν ζώντα μαζὺ μὲ 18 ἄλλους τούρκους ἀνατωλίτας, καὶ αὐτὸν

δὲν μᾶς τὸν χαρίζει ὅτι τὸν συνελάβομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ ὅτι τὸν ἔπιασαν οἱ στρατιώται του Σιέκιερη ὄντες κλεισμένοι εἰς τὸν ληρὸν τοῦ Σαΐταγα, καὶ τὸν ἐπῆρα ἔπειτα ἐγώ, λέγει ὅτι ἦτον σαράφης τοῦ Κακλαμὰν πασιά, πῶς δὲν τὸν ἐκράτησαν οἱ Κολοκοτρωναῖοι, γὰρ τὸν ἐμπορευθοῦν καὶ αὐτὸν καθὼς τοὺς σιευρησιποῖδες; "Ὡ, εἰς πόσῃ μωρίαν κατήντησαν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἄνθρωποι ἔνεκα τῆς ἰοβόλου μνησικακίας!

Λέγει ὁ κὺρ Φωτάκος ἐπὶ τέλους ὅτι ἂν οἱ τούρκοι ἐνόμησαν τὴν φεργάλαν τῶν ἐλλήνων πρὸ τῆς μάχης ὅτι ἦτον στρατήγημα τοῦ Κολοκοτρώνη, δὲν εὐγῆκαν πλέον, πανστρατιά κτλ, καὶ ὅτι μετὰ τὴν περὶφημον ἐκείνῃ μάχῃ ἐπέρασεν ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Ῥούμελην, εἰς τὸ Μισολόγγι, καὶ ὅτι κατόπιν αὐτοῦ ὁ Κανέλλος Δελιγιάννης μετὰ ταῦτα πάλιν ὁ Γιατράκος μὲ τοὺς Μιστριώτας κτλ, εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ κύριος Φωτάκος ἐκατέβη εἰς τόσῃ μετριοπάθειαν, καὶ δὲν λέγει ὅτι ὁ ἀρχιστράτηγος διέταξε καὶ ἐμέ, καὶ τὸν Γιατράκον καὶ τὸν Κυριακούλην Μανρομιχάλην, καὶ τόσους ἄλλους, καὶ ἀπῆλθομεν εἰς τὴν Ἀντικὴν Ἑλλάδα; ἀλλὰ συγκатаβατικῶς λέγει ὅτι ἀπῆλθομεν. "Ὅσον γνωρίζει ὁ κύριος Φωτάκος καὶ οἱ σύμβουλοί του, τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς | Κίνας ἢ τῆς Ἰαπωνίας, ἄλλο τῶσον γνωρίζουν τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ καθέκαστα τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Μ' ὅλα ταῦτα, κινούμενοι ἐκ τοῦ ἰοβόλου πάθους των καὶ ἐκ τῆς αἰσχυρῆς ἀγρωμοσύνης ἐκφράζοντας τυφλῶς καὶ ἀπερισκέπτως πᾶν ὅτι συλλογισθοῦν ἐνδιαφέρον δι' αὐτούς, καὶ προσβλητικὸν διὰ τοὺς ἀθλητὰς τοῦ ἀγῶνος, καὶ αὐτοσυροὺς τῆς ἀναγεννηθείσης πατρίδος, νομίζοντες ὅτι μ' αὐτὰς τὰς συγκοφαντίας, καὶ παραμορφώσεις τῆς ἀληθείας, καλεῖπτον τὰ κακουργήματά τους. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς μέντωρας τοῦ κυρίου Φωτάκου εἰς τὰ εἰρημμένα ἀπομνημονεύματά μου διὰ γὰρ μάθουν τὰ καθέκαστα, καὶ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης ἐκείνης, γὰρ βεβαιωθοῦν δὲ καὶ διὰ τὴν ἔνδοξον ἐκείνῃ ἐκστρατείαν τοῦ ἥρωος τοῦ δράματός των, Γενναίου Κολοκοτρώνη, πόσον ἀποτελεσματικὴ συνέβει, καὶ τὴν ἔτι ἐνδοξοτέραν ἐπιστροφὴν του μὲ τὰ 18 μουλάρια του. Νὰ μάθουν δὲ ὅτι καὶ ἐγώ, καὶ ὁ Γιατράκος, καὶ ὁ Κυριακούλης Μανρομιχάλης, ἀνεχωρήσαμεν μαζὺ καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὸν Μανροκορδάτον, μὲ τὸν Μάρκον Μπότσιαρην, μὲ τὸν Νόρμαν, μὲ τοὺς συνταγματάρχας Λάνιαν καὶ Ταρέλαν μὲ τὸν τακτικὸν στρατὸν καὶ μὲ τοὺς φιλλέληνας τὴν 18 μαΐου, καὶ ἀπῆλθομεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ ὁ μὲν Κυριακούλης μὲ τοὺς στρατιώτας του, καὶ μὲ μερικοὺς τοὺς ὁποίους τοῦ ἔδωκα ἐγώ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Φαναράκι τοῦ Ποιλίου, ὅπου εἰς μίαν ἐπίσιμον μάχῃν ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος θύμα ὑπὲρ πατρίδος, ἡμεῖς δὲ πολέμησαντες δις εἰς τοῦ Κομπότη, ἐνίκησαμεν τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' εἰς τὴν μάχῃν τοῦ Πέττα ἠτήθιοιμεν (κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ κύριος) καὶ ὑπεστρέψαμεν μετὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰς τὴν πατρίδα μου Λαγκάδια, πρῶτον ὁ Γιατράκος, καὶ κατόπιν ἐγὼ ἂν οὐ ἐπληροφορήθην ἐκ γραμμάτων τῶν ἀδελφῶν μου διὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνῃν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη, συνοδευόμενος μετὰ τῶν ὀπλαρχηγῶν τοῦ Ὀλύμπου Καρατάσιον μὲ τοὺς υἱούς του, καὶ μὲ τὸν Γκάσσον.

"Ἴδον ἐπὶ τέλους λέγοντας εἰς τὴν σελίδα 163-164 ὅτι, ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ἐξεκολούθη ὁ ἀρχηγός, καὶ ἤλυιζεν γλήγορα τὴν πτώσιν τῶν φρουρίων Πατρῶν, ἐφάνη εἰς τὴν Κόρινθον καὶ εἰς τὴν Τριπολιτῶν συνωμωσία κατὰ τοῦ Κολοκοτρώνη. Τὸ ἐκτελεστικόν, ἡ βολὴ, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν γερονσίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ οἱ λεγόμενοι ἀρχοντες μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐφθόνησαν τὸν Κολοκοτρώνη, καὶ συνώμωσαν, ἐκτὸς τινῶν ὀπλαρχηγῶν καὶ καπεταναίων οἵτινες ἦτον μὲ αὐτόν, καθὼς καὶ ὁ λαὸς τῆς Πελοποννήσου, διότι ἀνέβη εἰς ὑψηλὴν θέσιν ὥσάν τὸν ἱμάμην τῶν τούρκων ὅπου

ἀνεβαίνει εἰς τὸν μυναρὲ τοῦ τσιαμίον του, κτλ, καὶ ὅτι ἡ διοίκησις, ἔκαμε τοὺς διωρισμούς τῶν ἀρχόντων, νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τῆς ἐπαρχίας των / ὁ καθένας καὶ νὰ ἐδύγουν εἰς τὴν Ρούμελην, καὶ ὅτι οἱ ἀρχοντες ἀρχήσαν εἰς τὰ γερά τὴν στρατο(λο)γίαν καὶ ἐβίαζαν τοὺς κατοίκους ὥστε ἤρχησεν ἡ πολιορκία τῶν Πατρῶν νὰ δλιγοστεύῃ. Εἶναι ἀδιαφιλονίκητος ἀλήθεια, ὅτι πληθὺς στρατευμάτων ἐχθρικών συνέδρυνε τότε καὶ κατεπλημύρισε τὴν Ἀνατωλικὴν καὶ Ἀντικὴν Ἑλλάδα, ὥστε οἱ κάτοικοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιπαταχθῶσι εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἐκείνην δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν τῆς κυβερνήσεως διὰ πολλῶν ἀπεσταλμένων. Ἡ κυβέρνησις ὅλη καὶ ἡ Πελοποννησιακὴ γερουσία, διέταξαν τότε τὸν παντοδύναμον (κατὰ τὸν Φωτάκον) γενικὸν ἀρχηγὸν ἄταξ, δῖς, τρίς, καὶ πολλάκις, νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ῥούμελην νὰ δώσῃ παρηγορίαν τινὰ εἰς τοὺς διακινδυνεύοντας ἀδελφούς μας, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ δεχθῇ, διὰ τοὺς λόγους, ὅτι δὲν πηγίνει, διέταξαν τὸν Κολυπόπουλον καὶ ἄλλους, καὶ αὐτοὶ ἔδωκαν ἀρηγτικὴν ἀπάντησιν, ὅτι δὲν εὐγένοιν ἔξω ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον. Ἐγὼ, ὁ Γιατράκος, καὶ ὁ Κυριακούλης Μανρομυχάλης, εἰχομεν ἀπέλθῃ ἐκεῖ μετὰ τὰ μέσα τοῦ Μαῖου. Ἡ κυβέρνησις καταντήσασα εἰς τὴν αἰσχρὴν ἀμνηχανίαν, συνήλθον ὅλα τὰ τρία σώματα εἰς ἓν, καὶ συσκευθέντα περὶ τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου ἀντικειμένου, καὶ ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος, νὰ ἐκστρατεύσουν ὅλοι οἱ προὔχοντες καὶ πρόκριτοι τῶν ἐπαρχιῶν μὲ τοὺς συνεπαρχιώτας των ἕκαστος, διὰ τὴν Ρούμελην, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι διοργάνησαν τοὺς λαούς, καὶ τοὺς ὀδήγησαν εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολέμου κατὰ τῶν τυράνων τους, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐθυσίασαν δόξαν πλοῦτον εὐδαιμονίαν οἰκογενείας, καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἔτρεχον πρώτοι αὐθορμήτως εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους. Καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τὴν ἐδέχθησαν ἅπαντες οἱ καπεταναῖοι καὶ στρατιῶται τῶν χωρίων, καὶ ἔτρεξαν ὅλοι προθύμως εἰς τὰς οἰκείας τῶν νὰ συνεκστρατεύσουν μὲ τοὺς προστάτας καὶ ἐυεργέτας των νὰ σώσουν τὴν πατρίδα τους. Καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἔμενεν εἰς τὰς Πάτρας μὲ τοὺς ἐκ τῆς πανσπερμίας φερεοίκους ἀπάτριδες τυχοδιώκτας, καὶ μὲ ἓν μέρος ἀπονενομημένων καπετανίσκων καταγόμενων ἐκ τοῦ κλεπτικῆς συστήματος, οὔτινες δὲν εἶχαν τίποτε νὰ χάσουν, καὶ ἂν ὑπεδουλώνητο ἡ πατρίς, αὐτοὶ δὲν εἶχον δυσκολείαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ἀλλαχοῦ. Λέγει ἐπίσης σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι, ὁ Πετρόμπεης, ὁ Σισίνης, καὶ ὁ Κωνσταντῆς Πετιμεζᾶς δὲν ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν, διότι εἶχον φίλον τὸν Κολοκοτρώνην κτλ. Εἶναι γελοῖον εἰς τὴν φύσιν τοῦ αὐτοῦ νὰ φρονοῦν αὐτὰ τὰ ἄθλια, ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀρχηγοὶ ἂν ἦτον δυνατόν νὰ συμφωνοῦν εἰς τοὺς ἀηδεῖς καὶ φθοροποιοὺς σκοποὺς ἐνὸς ἀπονενομημένου κουφώρους καὶ δοξομανοῦς ἀνθρώπου; ἀλλ' ἔνεκα τῶν περιστάσεων ἐκολάκεβαν τὴν ματαιότητά του ἐνίοτε, διὰ νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ ὀλίγη / καὶ καταστραφεῖ ἡ πατρίς εἰς ἐκείνας τὰς κρίσιμους περιστάσεις.

Λέγουν ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἀφ' οὗ ἔμαθε τὰ πράγματα τῆς Κορίνθου, ἔκαμε στρατιωτικὸν συμβούλειον ἀπ' ὅλους τοὺς σωματάρχας, καὶ ἀπήντησε νὰ υπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Κόρινθον νὰ ἰδῇ τί μυαλὰ ἔχει ἡ κυβέρνησις, καὶ ὅτι ἀφῆσεν ἀντιπρόσωπόν του τὸν Πλαπούταν εἰς τὴν ἀπουσίαν του, καὶ ὅτι ἔκαμε πολλοὺς καὶ μεγάλους πολέμους κτλ, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τὴν Τριπολιτσάν ἦτον συλλογισμένος, καὶ ἐβλασφήμησε μὲ ἀναγκασμὸν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἐδικούς του «τί κακὸν ἐπάθαμεν! ὅσους τούρκους ἐσκοτώσαμεν, ἄλλοι τόσοι ἔγιναν» κτλ, καὶ ὅτι ἐβλέπε τούρκους μὲ χριστιανικά δνόματα. Ἀπαντῶ εἰς τοὺς μέντωρας τοῦ κυρίου Φωτάκου, ὅτι ἔνεκα τοῦ ἐκχυλίσματος τοῦ ἰοβόλου πάθους καὶ τῆς μνησικακίας των κατὰ τῶν ἐγκριτωτέρων τῆς Πελοποννήσου, οὔτινες δὲν ὑπέκυπτον εἰς τοὺς ἐθνοκτόνους σκοποὺς των,

ὑπέπεσαν εἰς τόσους ἀνουσίους παραλογισμοὺς καὶ εἰς ψεύδη ἀνασχυντά, ὥστε καὶ αὐτοὶ δὲν ἐνθυμοῦνται τί γράφουν. Ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξεν εἰς τὴν Κόρινθον μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀπρηλλίου, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἦλθεν ὁ ἰατρὸς ὁ Στέφανος ἀπὸ τὴν Ζάκινθον, καὶ ἤφερε τοὺς ὁμήρους Σουλιάτας, καὶ τὰ χρήματα, διὰ τὰ πάθη τὰ χαρῆμα τῶν βεζυραγῶν καὶ τοὺς ἀνλικοὺς εἰς ἀνταλλαγὴν, ἀνεχώρησεν τότε ἀπὸ τὸ Σαραβάλη κρυφίως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν, τοῦ Ζαΐμη, τοῦ Λόντου, τοῦ Κωνσταντῆ Πετιμεζᾶ καὶ τῶν λοιπῶν ὀπλαρχηγῶν, καὶ παρήγγειλλεν εἰς τοὺς οἰκείους του νὰ μᾶς εἰπουν, ὅτι ἀνεχώρησεν αἰφνης καὶ ἀπρομελετήτως καὶ ἀπέρχεται εἰς Κόρινθον διὰ κατεπειγούσας ἀνάγκας τοῦ στρατοπέδου νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν κυβέρνησιν, καὶ ἐντὺς ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιστρέφει. Ὅτι δὲ ἄφησε ἀντιμονήπληρόν του τὸν Κολυόπουλον νὰ μᾶς διοικῇ, τοῦτο τὸ ἀκούω ἤδη μετὰ 37 ἔτη, αὐτὸς μόλις εἶχε 30 καὶ 40 παλουμπέους στρατιώτας, καὶ ἂν εἶναι πιστευτὸν νὰ διοικήσῃ αὐτὸς ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς διατάττῃ, καὶ ὁ τὸν κοινὸν νοὸν ἔχον δὲν δύναται νὰ τὸ πιστεύσῃ! Ὅτι δὲ ἔκαμεν ὁ Κολυόπουλος πολλοὺς καὶ μεγάλους πολέμους εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ ἐστενοχώρησε τοὺς τούρκους κτλ, εἶναι ψεύδος ἀνασχυντόν, καθότι οὐδεμίαν σημαντικὴν μάχην ἠκολούθησε, μήτε οἱ τούρκοι ἐξῆλθον πλέον εἰς συστηματικὴν μάχην, ἐκτὸς τινῶν συνειθισμένων ἀκροβολισμῶν. Ἀς μάθουν λοιπὸν οἱ μέντορες τοῦ κ. Φωτάκου οἱ πανηγυρισταὶ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, ὅτι, τοῦ Κολοκοτρώνη ὁ πηγμὸς εἰς τὴν Κόρινθον ἦτον διὰ τὰ ἀρπάσῃ χρήματα ἀπὸ τὰ λήττρα τῶν χαρεμίων τῶν βεζυραγῶν, καθὼς καὶ ἄρπασε μίαν σημαντικὴν ποσότητα, λόγῳ ἐξοικονομήσεως τῶν ἀναγκούντων τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὰ ἔβαλλεν εἰς τὴν τσέπην του, καὶ ὑπέστρεφεν εἰς τὰς Πάτρας μετὰ τὰς ἀρχὰς μαῖου, καταφερόμενος κατὰ τῆς κυβερνήσεως, διὰ δύο λόγους, πρῶτον διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι ὅτι δὲν ἔλαβε χρήματα, καὶ δεύτερον, | ἐπειδὴ τὸν διέταξε καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ἀντικὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ ἀπέφυγε μὲ τὸν πλέον ἀνδρὸν τρόπον, καὶ διὰ τὰ δικαιωθῇ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, ἐξέμεττεν αὐτὰς τὰς ἀλόγους καὶ ἀγενεῖς φαντασκειὰς καὶ ὕβρεις, κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἔθνους. Ἐγὼ, ὁ Ζαΐμης, ὁ Λόντος, ὁ Γιατράκος, ὁ Κυριακούλης Μανρομιχάλης εὐρισκόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἕως τὰς 18 Μαΐου, ὅτε ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν, καὶ οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ κάμῃ λόγον κατὰ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως. Καὶ ὅσα ἀναφέρουν οἱ πανηγυρισταὶ ὁμολόγοι καὶ σύμβουλοι τοῦ κ. Φωτάκου Τερτσέτη καὶ συντροφία εἶναι ἀνέπαρκα καὶ πλάσματα τῆς ἱστορικῆς τῶν φαντασίας, διὰ νὰ δώσουν μεγάλην βαρύτητα εἰς τὸν μεγαλειόβολον στρατάρχην. Τοὺς παραπέμω λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια ἀπομνημονεύματά μου διὰ νὰ ἴδουν τὰς λεπτομερείας ὅλων τῶν γεγονότων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπὶ τοῦ ἐδικοῦ μας ἀναχωρισμοῦ διὰ τὴν Ἀντικὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Μανροκορδάτου, Μάρκου Μπότσαρη, τοῦ τακτικοῦ, καὶ τῶν φιλελλήνων ἀξιωματικῶν, καὶ κρίνω περὶ τὴν πᾶσαν ἄλλην ἀπάντησιν εἰς τοιαύτας βωμολοχίας.

Ὅτι δὲ ὑπῆρξεν ὁ Χρυσοσπάθης (μετὰ τὴν ἐδικὴν μας ἀναχώρησιν) εἰς τὸν Κολοκοτρώνην ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Μανρομιχάλην Μούρτζινον καὶ λοιποὺς καπεταναίους τῆς Μάνης, νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ συμφωνήσῃ μὲ αὐτοὺς, καὶ νὰ ἐξδεθῇ τὸν Κολοκοτρώνην διὰ νὰ κάμω συμφώνως τὴν συνέλευσιν, νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ αὐτὴν τοὺς ἄρχοντες, καὶ ὅτι εἰς τοὺς συμβούλους τοῦ Κολοκοτρώνη ἔλεγε, νὰ τοὺς περᾶσουν ἐν στόματι μαχίρας ὅλους, καὶ ὅτι αὐτὸ ἦτον μυστικὸν ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ φῶνον τοῦ παραμικροτέρου Ἑλλήνος, ἀπαντῶ εἰς τοὺς μέντορας τοῦ κ. Φωτάκου, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, πειθανὸν νὰ ὑπῆρξεν ὁ Χρυσοσπάθης ἐκεῖ διὰ νὰ τοῦ δώσῃ φιλικὰς τινὰς συμβουλὰς ὡς ἀρχαῖος συναδελφός του εἰς τὴν

Ζάκυνθον, νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰς παραφορὰς καὶ τοὺς παραλογισμοὺς του, νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἴσως σταλμένος ἀπὸ τὸν φίλον του Μούρτζινον, καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, (ἂν ἤπῃγε πρώτην φορὰν τὸ ἀκούω τώρα) ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπεράσουν ἐν στόματι μαχαίρας τοὺς ἀρχοντας οὐδέποτε ἔδειξεν τοιοῦτον χαρακτήρα ὁ Χρυσοσπάθης νὰ κάμῃ συνωμοσίας διὰ ἀδελφοκτονίαν, καθότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἔκαμε κάμποσας τοιαύτας ἀποπειράς ὁ γέρο Κολοκοτρώνης καὶ εἰς τὰ Βέρβена, καὶ εἰς τὴν Ζαράκοβαν, καὶ ἀλαχοῦ, ἀλλ' ἴδε ὅτι ἦτον χοντροὺς ὁ λεμὸς τῶν ἀρχόντων, καὶ δὲν ἐκύπτετο ἀπὸ τὴν σπάθην τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ κὺρ Φωτάκου, ἐπῆραν τὰ μέτρα τους, καὶ τὸν ἐφύλαξαν εἰς ὅλας τὰς κινδυνώδεις συνωμοσίας (ἐκτὸς τοῦ ἀγαθοῦ Κρεββατὰ ἀψηφήσαντος).

Λέγει σὺν τούτοις ὅτι ἀφοῦ ὁ Κολοκοτρώνης ἔμαθε τὰ διατάγματα τῆς στρατολογίας τῶν ἀρχόντων, συνεισηθή μὲ τοὺς ἐδικοὺς του ἀ/ξιοματικούς, καὶ μὲ ποίους, μὲ τὸν Πλαπούταν ὅστις εἶχεν τριάντα στρατιώτας, μὲ τὸν Παπασταθοπούλον ὅστις εἶχε δεκαοκτώ, μὲ τὸν Ζαχαριάδην καὶ Πέταν οἵτινες εἶχαν μόνον τὸν ἑαυτὸν τους, καὶ μὲ τὸν κὺρ Φωτάκου καὶ Μιχαῖλ Οἰκονόμου, (τοὺς ὁποίους ἔχειροτόνησεν ἀξιοματικούς τότε, ὅπταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρχηγὸς τους δὲν εἶχεν οὐδένα στρατιωτικὸν βαθμὸν ἀπὸ τὴν κυβένησιν) νὰ τοῦ δώσουν τὸν λόγον τους, ἂν θὰ εἶναι μαζὺ του εἰς τὸν ἀγώνα κατὰ τῶν τούρκων, καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἐχ(θ)ρῶν του, δηλαδὴ τῶν ἀρχόντων κτλ. Εἶναι ἀπωρίας ἄξιον πὺς κατήντησαν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἄνθρωποι εἰς τόσην ἀπόγνωσιν, καὶ ὥς ἐκ τοῦ ἰοβόλου πάθους των, γράφουν πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμητον, καὶ ὅτι συλογισθοῦν διὰ νὰ καλῶνται τὰς αἰσχρονομίας των.

Ἐπίσης λέγει ὅτι μόλις ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ ἔντιμον κογκρέσσον, ἔφθασε πεζὸς ἀπὸ τὰ Μαγούλιανα ἀπὸ τὸν ἐγκαρδιακὸν φίλον τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸν Ἀναγνωστάκου Παπαγιαννακόπουλον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφεν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς συνωμοσίας κατ' αὐτοῦ, καὶ τὴν μεγάλην ἐνέργειαν τῶν προηγουμένων, καὶ ἰδίως τοῦ Ἀναγνώστη Δελιγιάννη, ὁ ὁποῖος ἐφοβήριζε τοὺς φίλους τοῦ Κολοκοτρώνη ὅτι θέλει δημεύσῃ τὰ πράγματά τους, ἂν δὲν τὸν παρακολουθήσουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν κτλ. Βεβαίως οἱ ἀναγνώσται τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ κὺρ Φωτάκου, δὲν γνωρίζουν ποίος εἶναι αὐτὸς ὁ περιβόητος Ἀναγνωστάκος Παπαγιαννακόπουλος ἀπὸ Μαγούλιανα, καὶ πειθανὸν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἀφ' οὗ ἦτον ἐπιστήθιος φίλος ἐνὸς στρατάρχου, θὰ ἦτον κανένας ἐπίσημος ἄνθρωπος. Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅτι αὐτὸς εἶναι αὐτάδελφος τοῦ κὺρ Φωτάκου, εἶχε τὸ ἐπίθετον Σονγλήρης, ἄνθρωπος τῆς τελευταίας τάξεως τῶν κατοίκων τῶν Μαγουλιάνων κοινολαΐτης. Πρὸ τῆς ἐπανάστασεως, τὸν εἶχεν ὁ Θεοδοράκης Δελιγιάννης ὑπερέτην, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπανάστασεως τὸν μετεχειρίσθη ἐγὼ αὐτόν καὶ πολλοὺς ἄλλους εἰς τὴν σύναξιν αἰγυδοπροβάτων καὶ τροφῶν διὰ τὰ στρατόπεδα μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς. Ἀφ' οὗ προσεκκλήθη ὁ κὺρ Φωτάκος / εἰς τὸν Κολοκοτρώνην καὶ δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ ἀρμονία διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους, τὸν προσηκίωσεν μὲ τὸν Κολοκοτρώνην, καὶ τὸν μετεχειρίζετο κατὰσκοπον, καὶ ὄργανον τῆς κολοκοτρωναϊκῆς μερίδος διὰ νὰ κάμῃ προσηλητισμὸν εἰς τὸ μέρος των, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τὸν πιστὸν πρὸς τὴν κατασκοπείαν ἐνεργειῶν του, ἀφ' οὗ διέλυνεν ὁ Κολοκοτρώνης τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Καρύταιναν μὲ τὴν πανσπερίαν τῆς ἀναρχείας καὶ ἀσιδωσίας, ἣ πρώτη του ἔντιμος πράξις ἦτον νὰ διαλύσῃ τὴν ἐκεῖ ἐφορίαν (ἣτις ἐσύγκειτο ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου Ἀνάστον καὶ ἕξ ἐκ τῶν προκριτωτέρων οἰκοκυραίων τῶν κομποπόλεων) μὲ τὸν πλέον βανδαλικὸν καὶ ἀπάνθρωπον τρόπον, μὴ ὑπακούσασα εἰς τὰς παρανόμους καὶ παραλόγους ἀπαιτήσεις του, ἰδίως δέ, διότι αὐτὸς τοὺς διέταξε νὰ προτείνουν εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ θεω-

ρήση χιλιάρχον τῆς ἐπαρχίας τὸν Δημήτρην Κολυόπουλον, καὶ αὐτὴ δὲν ἐπέκεινεν εἰς τὰς τοιαύτας ἀλόγους θελήσεις του, ἀλλ' ἐπρότεινε τὸν Δημητράκην Λελεγιάνην δικαιοματικῶς, καθότι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐπαναστάσεως ἦτον ὀπλαρχηγὸς καὶ ἐδιοικοῦσεν ἀνεξαρτήτως ἀπὸ αὐτοῦς, ἐκλεκτὸν καὶ δυνατὸν στρατὸν, καὶ ἀνδραγαθήσαντα εἰς πολλὰς μάχας καὶ ἡ κυβένησις τὸ παρεδέχθη καὶ τοῦ ἐστείλλε δίπλωμα χωρὶς νὰ ἀπαιτήσῃ. Ὁ δὲ Κολυόπουλος ἐθεωρεῖτο ὥς τότε, ὀνόματι κηδαιμὸν τοῦ ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ του Γιαννικούλα, χωρὶς νὰ ἔχῃ στρατιώτας, καὶ ἀντεκατέστησεν αὐθαιρέτως ἄλλους τοῦ μέρους του. Φθάσας δὲ εἰς Τριπολιτσάν, κατετρομάξεν τὴν γερουσίαν, μὴ ἔχουσιν ἰδίαν φρουράν, ἀλλὰ τῆς εἶχε ἐπιτεθειμένον τὸν νιόν του τὸν Πάρον, καὶ ἡ πρώτη του βανδαλικὴ πράξις ἦτον αὕτη, ἀπέβαλλεν δικτατορικῶς τὸν γερουσιαστὴν Ἀραγνώστην Ζαφειρόπουλον, ἄνδρα ἐκ τῶν διακεκριμένων, καὶ ἐκλελεγμένον παμφηφεῖ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν, καὶ ἐδιώρησεν αὐτοκρατορικῶς τὸν ἄνω εἰρημέρον Ἀραγνωστάκον Σουγλέρην ἀδελφὸν τοῦ πανηγυριστοῦ του κὺρ Φωτάκου, καὶ ἐδέσμευσεν τὴν ἀθλίαν ἐκείνην γερουσίαν, (καὶ τὴν ἦγε καὶ τὴν ἔφερεν, ἀπὸ τὴν φρούκην τῆς) εἰς τὰς ἀνοσίους θελήσεις αὐτοῦ, καὶ ὅλων τῶν συγγενῶν καὶ κολάκων του οἵτινες [...]

ΕΥΤΥΧΙΑ Δ. ΛΙΑΤΣΑ